

ДЖЕНИФЪР ГРИЙН СВЕТЛИНА В НОЩТА

Превод от английски: Рени Димитрова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Бри беше свикнала да се губи. При това често и успешно. Черните междуселски пътища бяха много пъти по-приятни от магистралите, и ако даже се объркаше да попадне на запустяло място, не се плашеше. Обичаше да действа импулсивно. Животът нямаше да е приятен без мъничко риск, малко изкушение на съдбата и дребни залагания на рулетката ѝ.

Тази нощ обаче, макар и слабо — като някакъв трепет, тя започна да чувства страх. Стомахът ѝ се сви, сърцето ѝ биеше учестено, усещаше как пръстите ѝ изстиват.

Точно отпред светкавица проряза пътя. Последвалият гръм разклати стария фолксваген. Дъждът се лееше толкова силно, че чистачките не успяваха да изчистят стъклото. Небето беше черно като утробата на пещера. Наближаваше полунощ и пътят се превръщаше в кална хлъзгава локва. Всеки шофьор с поне малко разум би се отклонил от подобен път.

Бри искаше да го направи, но бурята с тези светкавици и гръмотевици я обгръщаше отвсякъде. Излизането от пътя не беше решение. Щеше да се чувства още по-безпомощна. Отдавна вече се надяваше, че бурята ще отmine. Но не би. Все си мислеше, че трябва да има наоколо местенце — мотел, бензиностанция или къща — където би могла да спре. Но нямаше.

Нова поредица светкавици прорязаха небето и осветиха пустинната местност на „Прокълнатите земи“ в Южна Дакота. Под блясъка на светкавиците земята изглеждаше като лунен пейзаж. Страховити остри скали проблясваха, сякаш обсипани със скъпоценни камъни под пороя и яркия блясък. Пустошта се простираше на километри, прекъсвана тук-там от вълнообразни хълмове и остро извити дефилета. Но нямаше признак за живот.

Мястото беше страховито, но никой и никога не можеше да обвини Бри Ренод в боязливост. Тя бе влязла в националния парк „Прокълнатите земи“ късно следобед и буквално се влюби в него.

Огромните тъмни облаци започнаха да се трупат към залез. Разбра, че приближава буря, но последното, за което би помислила, бе да търси подслон. Надвисналата буря беше оживила с невероятни цветове дивия самотен пейзаж. Изгледът беше възхитителен и незабравим.

Твърде малко бяха моментите в живота ѝ, когато си бе пожелавала поне да се е вслушала в съветите на баща си. А Раул Ренод бе направил всичко възможно, за да научи най-малкото си дете да внимава. За съжаление не бе успял.

Предното стъкло отново се замъгли. Бри се наведе да го изчисти с последната хартиена кърпичка и задържа кормилото с една ръка. Гумите избраха тъкмо този момент, за да влязат в огромна локва. Фолксвагенът забоксува и тя тихо изрече цяла тирада от ругатни на луизианското си френско наречие. Докато овладее колата, дланите ѝ се изпотиха. Едва успя да удържи кормилото. Е, добре, не беше малко изплашена. Беше ужасена. И щеше да спре на първото място, където би могла да се подслони. Дори и в пещера.

Нов гръм удари толкова близо, че усети мириса на озон и ушите ѝ писнаха. Не че беше суеверна, но така или иначе, произхождаше от благостите местности на Луизиана. Може би това все пак беше някаква поличба.

Може би беше време да престане да обикаля. Може би беше време за една двадесет и седемгодишна жена да престане да поема неразумни рискове и да започне да урежда живота си.

Просто трябва да се съсредоточиш, за да оживееш и този път, Ренод — каза си тя и леко откряна страничното стъкло. Игличките на студения пролетен дъжд проникнаха през отвора и измокриха левия ръкав на червения ѝ пуловер. Нищо не можеше да направи. Без въздух отвън, предното стъкло непрекъснато се замъгляваше. Чистачките отхвърляха водата... И тя изведнъж ги видя. Купчина огромни тъмни сенки.

Натисна спирачката и се взря. На около стотина метра отстрани на пътя се виждаха някакви сгради. Тя зави рязко и установи, че едва видимата пътека е като кална пързалка, но това нямаше значение. Подслонът си беше подслон. Даже и алхимик не би се зарадвал повече на получено злато.

Когато спря в края на отклонението, облекчението ѝ се бе превърнало в недоверие. Това бяха селски земи. Следователно, трябва

да се е насочила към някое ранчо. Няколкото сгради до къщата биха могли да са хамбари, но беше твърде тъмно и бурно, за да ги види както трябва. Самата къща обаче изглеждаше като замъка на граф Дракула.

При това един безвкусен замък на Дракула. Възможно е сградата да е била построена като прототип на алпийска къща, но сред „Прокълнатите земи“ изглеждаше глупаво. Сивите камъни оформяха три помпозни етажа, щедро украсени с готически кули и прозорци със стъклописи. Два клекнали каменни лъва пазеха масивна входна врата, която изобщо не изглеждаше артистично. Беше просто голяма. А поляната отпред бе буренясала ливада.

В най-добрия случай, помисли си Бри, къщата е на някой ексцентричен тъпанар. Тя метна чантата си на рамо, но се поколеба, преди да излезе от колата. Не се страхуваше, но беше изтощена. Щеше ли да има сили да се оправя с някой тъпанар?

Небето се разцепи от нова светкавица и тя се измъкна от колата, като набързо се помоли на Бога. Отсега нататък ще внимава, ще бъде добра... Само този тъпанар да ѝ позволи да остане за през нощта в някой от хамбарите.

Тя грабна джинсовото си яке и притича двадесетте стъпки до входа. Въпреки че беше близо, косата ѝ се измокри до корен, докато стигне, и почука на дъбовата врата.

През двата прозореца отстрани на входа се виждаха светлини, но никой не отвори. Тя почука отново, а после натисна дръжката. Заключено.

Пак почука, но по-силно. Водата се стичаше по главата и лицето ѝ. Сигурно изглеждаше като мокра кокошка, но какво ли значение имаше това. Фигурата ѝ не беше кой знае каква, въпреки че бе наследила тъмната коса и сини очи от френските си предци. Пък и страхотната фигура не беше предимство за жена, която пътува сама. Но тази нощ ѝ се искаше само да не прилича на мокра скитница.

Никой не отговаряше. Тя блъсна за последен път... И едва не падна в коридора, защото вратата изведнъж се отвори.

Беше си приготвила речта — извинение, че нарушава спокойствието на дома и молба за какъвто и да било подслон. Би могла

да остане в някой от хамбарите... Където и да е. Тя не е крадла, проста се е загубила. Ще си плати.

Речта наистина беше готова, но думите не идваха. Беше толкова сигурна, че собственикът на къщата ще е някой съсухрен стар господин Особняков.

Мъжът, който се взираше в нея, не беше нито съсухрен, нито стар. И би могъл да идва направо от Уолстрийт. Посред дъждовната селска пустош той бе облечен в панталон с идеален ръб, кожени чехли и класическа риза, закопчана до горе. Беше полунощ. А той все още беше с вратовръзка. Бри изведнъж си помисли, че се е приготвил да ляга с чантата с документи в леглото и ѝ стана смешно.

Докато пътуваше, си беше създала цяла колекция от образи, но рядко ѝ се бе случвало да срещне „едра риба“ — големец по тяхному. Изглежда случайният ѝ благодетел имаше някаква близка връзка с каменните лъвове пред входа.

Беше красив, но с някаква сурова красота, която не всеки можеше да забележи. Като че ли дълбоката отвесна бръчка бе начертана завинаги на огромното чело. Беше висок и строен. Светлокафявата коса обрамчваше правоъгълно лице с остри черти — ъгловати скули, издаден нос и твърда квадратна брада. Имаше характерния вид на човек, който поема и носи отговорност. Никакъв хумор. Никаква мекота. Очите му бяха с прекрасен тъмносив цвят. Умен, интелигентен поглед. Но толкова твърд... И точно като гранитните лъвове, изглеждаше готов да схруска всяко същество, пресякло пътя му.

Бри винаги изпитваше безкрайно любопитство към хората. А този явно не страдаше от подобни чувства. Погледът му я измери и единственото, което предизвика у него видът ѝ, беше едно мрачно „по дяволите“. Ръката му се протегна и в следващия миг вратата се затръшна зад гърба ѝ. Звукът беше като заглъхващо ехо от плоча, поставена над гробница.

Може би изобщо не беше добре дошла...

Тя се замисли дали да не се отправи обратно към бурята, но въпреки тъмните сенки, в коридора бе топло и сухо. Колкото и зъл да е лъвът, той очевидно ѝ предлагаше подслон. Тя успя да извика най-искрената си усмивка и протегна ръка.

— Казвам се Бри Ренод, господин...?

— Саймън. Кортланд.

Тя кимна. Той може и да не беше забелязал ръката ѝ.

— Господин Кортланд, ужасно съжалявам, че...

— Не си правете труда да ми разказвате приказки — каза той нетърпеливо. — Очевидно е, че ви е настигнала бурята. Как или защо, няма значение. Стойте тук. Сега ще се върна.

Той се отдалечи, като мърмореше нещо като „само това ми липсваше“ и „какво ли още има да се случва“. Бри отметна мократа коса от очите си и се загледа подире му. Само след няколко минути той се върна, като последователно постави в ръцете ѝ одеяло, пешкир и суха риза.

Тя не можеше да си представи за какво ѝ е ризата, докато не се сети, че той ѝ дава нещо, с което да спи. Бе повече от гостоприемството, което бе очаквала, и сигурно, ако ѝ беше дал възможност, би могла да му изкаже благодарността си.

— Къщата беше затворена от няколко месеца и не е особено обитаема, но ще трябва да се задоволите, с каквото има — каза той сприхаво. — Тук долу, коридорът е Г-образен. Като се отмине хола и библиотеката, има кабинет. Диванът става на легло, твърдо като дърво.

— Това наистина няма никакво значение...

— В западното крило, като се отмине трапезарията и кухнята, има баня. Идете да си вземете горещ душ, преди да ви е хванала пневмония. Ще трябва да използвате радиаторите, за да си изсушите дрехите. Има сушилня, но не работи.

— Това е чудесно, аз...

— Не се опасявайте, че някой ще ви безпокои. Аз работя на горния етаж. Не се приближавайте до стълбите, ако искате да се разбираме. А сега ми кажете къде ви е колата.

— Колата ми ли?

— Не е ли в канавката?

— Не, аз...

— Повредена ли е?

Тя не знаеше защо остава без дъх, докато той ѝ издаваше заповеди и задаваше въпроси като на разпит.

— Не, колата си е в движение. Просто не можех да продължа пътя си, заради...

— Заради бурята, ясно. Сигурен съм, че подробностите са много интересни — прекъсна я той. Но тонът му говореше съвсем друго. — Щом колата ви е в движение, значи ще си тръгнете, още преди да се събудя. Оставете всичко, както сте го намерила. Така ще смятаме, че сме квит. Ако имате някакви въпроси, нека да ги чуем още сега.

— Нямам никакви въпроси. — Бри не успя да се въздържа да не допълни: — Сър.

Той не забеляза опита ѝ да се пошегува, но май това беше единственото, което му беше убягнало. Тъмният поглед бе огледал и оценил всеки сантиметър от тялото ѝ, но не по начина, по който един мъж разглежда жена, а като учен, който изучава бацил под микроскоп. Макар че Саймън не би могъл да знае, държанието му беше невероятно успокоително. Защото ако мокрите брюнетки му харесваха, ситуацията можеше да се окаже доста сложна.

Но явно това нямаше да бъде проблем.

— Разбирам, че пътувате сама — каза той сухо.

— Да. — Бри си помисли, че би трябвало да е очевидно, но явно не и за него.

— Кажете ми сега, имате ли намерение да вмъквате тук още някой — човек или животно, който да е в колата ви в момента?

— Имате честната ми дума, скъпи. Никакви котки, кучета или паразитни същества от мъжки пол няма скрити в багажника на фолксвагена ми — отвърна тя смутено.

Той я изгледа остро, а на нея за миг ѝ се стори, че ще отвърне с нещо като усмивка, но нищо подобно не се случи. Явно нищо не можеше да разчупи тези гранитни черти и очевидно господин Кортланд знаеше да говори само в заповедна форма. Зад гърба му се виждаше старинно двукратно стълбище. Той каза „Лека нощ“, обърна се и се заизкачва нагоре.

Бри гледаше подире му, дори и след като изчезна от погледа ѝ. Все още бе изморена и мокра, но вместо да усеща студ, чувстваше странна топлина. Кой знае защо чантата се изплъзна от рамото ѝ, а сърцето ѝ туптеше силно.

Нямаше съмнение, че той е странен човек. Но не остротата и грубостта му я тревожеха. Пък и нямаше причина той да е любезен към нежеланата посетителка. Но бе забелязала по лицето му следи от умора и изтощение. Имаше чувството, че този мъж е на края на силите

си, че отдавна живее под непосилно напрежение. Дори и най-закоравелият автократ все пак би могъл да си спомни как човек се усмихва. „А кой е източил живота от жилите ти, скъпи?“

Тя затвори очи и въздъхна наум. Имаше много лош навик да се безпокои. Проблемите на Саймън естествено изобщо не я засягаха, нито пък щяха някога да я интересуват.

Тя рязко събу калните мокри гуменки и тръгна да търси банята. Старовремското помещение, с ужасни пурпурни плочки, беше точно до кухнята. Тя набързо свали мокрите си дрехи и се вмъкна под горещия душ.

След няколко минути се напъха в ризата на Саймън и се огледа в замъгленото огледало. Въпреки че бе висока почти един и седемдесет, яката се спускаше до раменете, а ръкавите трябваше да бъдат навити поне три пъти, за да се покажат китките ѝ. Господин Кортланд бе един висок грубиян и тя очакваше ризата му да бъде твърда и грапава като стопанина ѝ. Само че финият плат галеше голото ѝ тяло.

Може би е прикрит сенсуалист, помисли си Бри и се прозя. Шегуваше се. Горещият душ изми умората ѝ, но все още беше напрегната от карането сред бурята и светкавиците. А от къщата бе видяла само толкова, колкото да се възбуди любопитството ѝ.

Намери кабинета, където трябваше да спи, и простря мокрите си дрехи върху радиатора. После на пръсти, без да пали лампа, като използваше само светлината от входното антре, започна да разглежда.

Това не беше негова къща. Не можеше да бъде. Бри не беше чак такава познавачка, но Саймън явно бе съвсем съвременна личност. Човек на компютърния век. А наоколо нямаше никакви хромирани и стерилни повърхности. А и явно не е достатъчно отдавна тук, за да успее да разопакова и подреди вещите.

Странната стара къща бе място, където човек можеха да го побият тръпки от видения на призраци и откачено въображение. Вятърът свиреше през цепнатините. По таваните висяха паяжини, а огромните стари мебели бяха покрити с прашни чаршафи. Имаше кресла с извити крака, маси с покривчици и джунджурии, лампи с висящи стъклени полилеи и украшения.

Единственото заключено помещение беше библиотеката. Останалите бяха пълни със съкровища. Подът на хола бе покрит с дебел скъп стогодишен ориенталски килим. В средата на кухнята

имаше огнище, по-високо от човешки ръст, тухлена печка и килер, за който истинският готвач би дал живота си. В трапезарията имаше старинен резбован дървен бюфет.

На нея ѝ хареса. Всичко. Включително и стенния часовник, който отби един часа изпод пращия чаршаф и едва не ѝ изкара акъла. Това сложи край на огледа. Имаше голяма възможност хазяинът да чуе странните шумове и да слезе, за да провери какво става. Тя се върна в кабинета и затвори вратата.

Вече беше разбрала, че ключът за осветлението не работи, но до дивана имаше нощна лампа. В кабинета с рафтове за книги по стените имаше камина и миришеше на стара кожа, прах и дим от лула. Когато оправи леглото си, тя установи, че точно както я бе предупредил Саймън, матракът е твърд като камък. Но това нямаше значение. Беше спала и на по-лоши места. Загаси лампата, зави се с одеялото и се унесе.

Цареше абсолютна тъмнина, а вятърът извикваше страшни стенещи звуци в комина. Матракът изскърца, когато се обърна настрани. Светкавиците предизвикваха особени сенки в стаята, а дъждът продължаваше да бие силно в прозорците.

Бри затвори очи и сънят я унесе. Къщата имаше приятно излъчване. Може би леко призрачно и страшно, но атмосферата в нея беше учудващо топла и сигурна. Не къщата бе виновна за това, че не можеше да заспи. Виновна беше самотата.

Твърде много чужди легла. Твърде много непознати места. Цяла година без място, на което да закачи шапката си. Година на скитания и свобода. А може би, както твърдеше семейството ѝ, година на безразсъдство. Имаше голямо семейство. Поне двеста роднини. И всички твърдяха едно и също: двадесет и седемгодишната жена трябва да се установи. Най-добре би било да се омъжи и да роди дете или поне да има стабилна кариера.

Преди година Бри беше увлечена от мисълта за приключения и предизвикателствата, които би ѝ предложило едно пътуване из страната. В началото беше чудесно. Коледа на брега на Южна Каролина, пролет в Смоки Маунтийнс, лято в Мейн. Големи градове, малки селища, душата на Америка с всичките ѝ подробности, различни хора и разнообразен начин на живот. Тя страстно се потапяше във всяко ново преживяване.

Но това не можеше да продължи вечно и още от самото начало Бри знаеше, че бяга... И дори знаеше от какво.

Матю не беше първата ѝ грешка, но той бе капката, от която чашата преля. Беше се изморила да се жертва. Щом някой имаше нужда от нея, тя тичаше да помогне. За нея беше нещо естествено да се раздава. Да бъде доверчива — също. Когато обаче постилаш душата си като килим, винаги ще се намери някой, който да поиска да го настъпи. А когато една жена установи, че прави все едни и същи грешки, по-добре е да промени нещо, дявол да го вземе.

Самотното пътешествие я бе накарало да се промени — научи се да се пази и опозна хората по-добре. Това, че трябва да разчита само на себе си и да се оправя сама във всичко, не бяха характерни черти за жена, но бяха умения, които би трябвало да научи. И тя ги научи.

Тогава защо все още си на път, Ренод? — питаше се тя.

Бри въздъхна, бутна възглавницата и се сви на кълбо. Утре ще отговаря на въпросите. Сега е много късно и доста тъмно, а дългият и изтощителен ден ѝ взе силите. Краката ѝ натежаха като олово и сънят я обори. Преди да затвори очи в полусън, се сети, че не е заключила вратата.

Мисълта я накара да се усмихне. Може да беше импулсивна, но никога не е била глупачка. Ако бе принудена да прекара нощта сама с който и да било непознат, първата ѝ мисъл би била да провери дали е заключила вратата. Но не и тук. Саймън я беше заключил по-здраво и по-сигурно от зло куче.

Беше в безопасност... Всъщност на никое друго място не се бе чувствала толкова сигурно вече повече от година. И с тази мисъл заспа.

По средата на съня си Бри изведнъж отвори очи. Беше спала около час или два. Лежеше настрани, прегърнала възглавницата, както бе заспала. Обаче не беше свикнала да се събужда, прегърната около кръста от силна мъжка ръка и здраво притисната до чифт твърди бедра.

И ако не беше спрял дъхът ѝ, тя сигурно би изпищяла здравата. Но страхът я беше парализирал.

После, макар че страхът не бе изчезнал, а се бе превърнал в някакво по-управляемо чувство, тя разбра, че всъщност никой не я

нападеше. Не се и опитваше. Мъжкото тяло, свито до нейното, беше тежко като баласт. Топъл, дишащ, отпуснат баласт.

Сега вече имаше достатъчно въздух, за да изкрещи, но по-скоро ѝ се искаше да изругае. След цялото това време на живот по пътищата, Бри си мислеше, че инстинктът ѝ да разпознава мъжете, които биха могли да ѝ създадат проблеми, се е развил до изкуство. Явно това не отговаряше на истината, щом се бе натъкнала на този тук.

Тя се обърна по гръб. Одеядлото се смъкна, но не възпроизведе никакъв ефект над спящия до нея Лотарио. Светлокосата глава само се сгуши по-наблизо. Ръката на Саймън се настани на извивката на гърдите ѝ. Съвсем фамилиарно. Като че ли вече много добре познаваше мястото.

Би могла да му каже, че не е кой знае какво чудо.

Всъщност, изглежда и той бе достигнал до същото заключение, защото иначе сигурно не би заспал.

Не е смешно, Ренод, каза си Бри.

Бурята беше престанала да блъска прозорците и стаята бе неприятно тиха. Бледи лъчи лунна светлина струяха откъм прозорците. Всичко се виждаше, но тя все още беше твърде изморена, за да мисли ясно, пък и какво толкова имаше да мисли... Нямахме нищо особено в тази ситуация. Само два изхода. Да му позволи да получи онова, за което е дошъл, или да го събуди с един хубав як шамар.

Тя се спря на шамара, но сега пък възникна проблем с изпълнението. Легнала по гръб, омотана в ризата и обърканото одеяло, Бри нямаше достатъчно място, за да замахне.

Избута се до полуседнало положение. Ръката на Саймън се смъкна надолу. По-точно се плъзна и легна интимно върху скута ѝ. Погледът ѝ обхвана лицето му. Тя стресната установи, че очите му са отворени.

Той беше буден!

Само че не в точния смисъл на думата.

Бри прекара ръка през разрешената купчина коса на главата си. Непознатият, когото бе срещнала снощи, бе едра риба от диктаторския тип със студени безчувствени очи и сив метален поглед. Стройното мускулесто тяло беше същото и строгите черти не бяха променени. Но мъжът, който лежеше до нея, имаше меки тъмни очи, блестящи от чувства, при това втренчени право в лицето ѝ. Само че не съвсем.

Тя размаха ръка пред лицето му. Той не мигна. Докосна ръката му. Кожата беше студена, ужасно студена. Тя изведнъж съзна, че той е облечен само с чифт тъмносини гащета. Тялото ѝ изтръпна от нежелано сексуално усещане, което ѝ се стори срамно неподходящо за момента. Не обърна внимание на очевидното му състояние на възбуда, точно както се опитваше да не обръща внимание на мускулестите гърди и рамене. Но не можеше да не забележи, че е настръхнал.

Той мръзнеше, а не беше посегнал да се завие с одеялото. Пък и даже да е искал да я изкуши — а тя не можеше да измисли друга причина за идването в леглото ѝ — явно бе изоставил намерението си. И доколкото можеше да се види, той спеше дълбоко. С отворени очи.

Но всичко това нямаше никакъв смисъл.

И все пак на една жена невинаги ѝ е необходимо да разбира напълно смисъла на дадено действие, за да вземе правилното решение.

— Махай се, по дяволите, от леглото ми, Кортланд — каза тя ядосано.

Без да се колебае, но и без да бърза, ръката му се вдигна от скута ѝ и се подпря на матрака. Той смъкна дългите си крака от леглото и се изправи. За миг профилът му се очерта върху осветения от луната прозорец и Бри усети странно чувство.

Стереотипът, който си беше създала за сомнамбул, бе, че се движи като робот, с опънати напред ръце. Тя предположи, че Саймън се движи насън, но той не беше като робот... Нито пък като страхотно хладния господин Кортланд.

Той беше просто мъж, съвсем по човешки безпомощен, с безкрайна мъка в очите и мълчание, което разказваше на Бри за страхотна изолация и самота. Високото му стройно тяло се придвижи сред сенките, безшумно и леко като призрак... Но Саймън не беше призрак.

Тя си представи как той обикаля къщата през нощта полугол и измръзнал и едва не се затича подире му.

За първи път в живота си тя се съобрази със здравия разум и не се поддаде на импулса. Саймън ѝ беше дал да разбере, че не желае да има нищо общо с нея. Ако се намесеше в живота му, само щеше да го притесни. Неговите проблеми не бяха нейни. Тя отметна одеялото, отиде да затвори вратата и този път я заключи здраво.

Но когато се зави отново в одеялото и опита да затвори очи, продължи да вижда неговите. Объркани и тъжни. Колко ли често прекарва най-тъмните часове от нощта като ходи из къщата? Какво ли търси? Ами ако се нарани? Какъв ли стрес трябва да е преживял човек, за да стане сомнамбул? И има ли някой, който би могъл да му помогне?

Това бяха риторични въпроси. Доста интересни риторични въпроси, на които никога нямаше да узнае отговорите.

Тя се надигна, седна в леглото и се облегна. След час-два щеше да стане светло. Не ѝ се искаше да тръгне на път недоспала, но нямаше да заспи, ако останеше да дреме седнала. Изведнъж ѝ се стори извънредно важно да изпълни желанието на Саймън да си тръгне, преди той да се е събудил.

Скърцащите, изпълнени с призрачни сенки, стари къщи не я плашеха. Обичаше рисковете и само чакаше предизвикателство, за да ги поеме. Но най-старата ѝ слабост бе любопитството. Не я беше страх от Кортланд. Дори не го познаваше. Но той ѝ напомняше за онзи неприятен шаблон от грешки, който се бе опитала да разруши с толкова усилия. Нямаше да си търси нови неприятности. В никакъв случай. В миналото, когато видеше, че някой е нещастен, тя се хвърляше да му помага. Преди се бе интересувала, бе се раздавала, бе отдавала сърцето и душата си... С дяволска лекота... Преди. И всеки път бе страдала...

Един заспиващ глас в главата ѝ прошепна, че отново прави от мухата слон. Че какво толкова се е случило? Да поспи по-добре още час и да си тръгва... Няма за какво да се притеснява.

ВТОРА ГЛАВА

Бри спа дълго, но сънят ѝ бе нарушен от образа на мъж в тъмносини шорти... с нещастни тъжни очи, който я преследваше в нощта. Веднъж я хвана сред сенчеста гора, друг път — на росна поляна под лунна светлина. Смъкваше бялата ѝ риза и я обладаваше безмилостно, безсрамни, страстно, грубо.

Когато отвори очи, Бри видя, че слънцето се бе издигнало високо. В изморената ѝ глава имаше само една мисъл — да се махне оттук. Бързо оправи и прибра дивана, сгъна одеялото и се измъкна от ризата на Саймън. Червеният пуловер, джинсите и якето бяха изсъхнали на хармоника върху радиатора и бяха приятно топли. Грабна чантата си и тръгна на пръсти към вратата, като се молеше хазяинът ѝ да спи, за да не забележи, че се е възползвала по-дълго от гостоприемството му. Трябваше да отиде в банята. Устата ѝ беше суха, а лицето ѝ имаше нужда от наплискване със студена вода.

Тихо като крадец тя отключи вратата и се промъкна по коридора към кухненското крило. През деня къщата изглеждаше друга. Не толкова призрачна и по-приятна. Като бял слон, който има нужда от почистване. Яркото слънце осветяваше напуканата боя, издрасканите дървени ламперии и дебелия слой прах. От полилея над стълбището висяха паяжини. Покритите с чаршафи мебели само караха къщата да изглежда по-изоставена. Не за пръв път, откакто бе дошла, Бри се зачуди защо ли, по дяволите, Саймън се е оказал тук.

И отново си напомни безмилостно, че котките обикновено загиват от любопитство.

Почти бе стигнала до кухнята, когато замръзна, стресната от тих звън на счупен предмет, стържене по чиния и ясните звуци на гласове. Два гласа. До този миг Бри не беше и помисляла, че в къщата може да има и друго човешко същество.

Единият беше прегракнал бас с педантичен тон и не беше трудно да бъде разпознат. Другият глас също прегракнал, беше хрипливо сопрано. Определено женски глас.

— След закуска ще се обадим на майка ти.

— Да, татко.

— Ще и се извиниш, задето си й създала неприятности.

— Да, татко.

— Изплашила си ужасно майка си, а си достатъчно голяма, за да знаеш какво правиш, Джесика. Нямах никакво извинение. Тя обожава земята, по която стъпваш. Разводът е ужасно нещо за децата, но аз мисля, че не това е проблемът. Ти направо я изнудваш. Възползваш се от ситуацията още от тригодишна. А последното ти изпълнение с тази гладна стачка...

Фразата „гладна стачка“ изненада Бри. Тя не можа да се въздържа и подаде нос иззад ъгъла. Поучителният и строг тон на Саймън предполагаше, че той говори на дъщеря си и че тя вероятно е над десетгодишна. Само че дъщерята беше на не повече от четири.

Топчесто малко момиченце, което седеше върху кухненската маса, и докато слушаше сериозно и внимателно баща си, клатеше краката. Тя имаше дълбоките сиви очи на баща си, но увеличени зад очила със сини рамки. Беше наследила и светлата кестенява коса. Но докато неговата бе подстригана като на банков чиновник, нейната бе къдрава и падаше върху раменете. Носеше оранжеви гуменки, червен панталон и закопчана накриво блузка. И ако очите на Бри не я лъжеха, устните ѝ бяха дебело намазани с розово червило.

— Най-важното, което трябва да разбереш, Джесика, е, че ще се върнеш при майка си. Не можеш да останеш при мен.

— Разбира се, че мога — търпеливо отвърна Джесика. — Нали вече съм тук?

— Знам, че си тук, но това не значи, че може да останеш. Разбира се, че значи.

— Не, не значи.

— Значи!

— Джесика...

— Коя е тя, татко?

Бри нямаше намерение да влиза, но първо детето бе привлякло вниманието ѝ, а после и самото помещение. Снощи старинната кухня бе идеално чиста и приличаше на потенциален рай за готвача. Вече не беше така. Тенджери, черупки от яйца и мръсни чинии изпълваха целия плот. Изстиващото безобразие върху печката би трябвало да е

било нещо като палачинки. Очевидно когато не са се получили, Саймън се е опитал да изпържи филийки. Мивката преливаше от изгорели филии, намазани с яйца, а по целия под се виждаха парченца хляб. Не беше малка, а ужасяваща бъркотия. Толкова ужасна, че на Бри ѝ се прииска да се изсмее на глас. Но щом главата на Саймън се извърна към вратата, желанието ѝ моментално угасна.

Бри разбра веднага, че страстният посетител не знаеше за нощното си похождение. Точно както пълнолунието предизвиква вълчия вой, при него дневната светлина изтриваше всякакъв спомен. Саймън отново беше „голяма риба“, такъв, какъвто го бе видяла, когато пристигна. Стегнат, с чиста бяла риза, закопчана до горе, и с познатия строг вид.

Той обхвана измачканите дрехи, несресаната коса и босите ѝ крака с един поглед. Очите му говореха много. Бе очаквал да си е отишла. Бри веднага усети това, но когато огледа лицето му, той ѝ заприлича на избягал затворник. Отчаян, измъчен, изтощен. Очите му бяха хлътнали, а кожата бе бледа от умора. Раменете му бяха широки, но още десетина килограма нямаше да го направят пълен. Може би не се храни добре и кой знае откога не е спал спокойно. Пък и тая къща, детето, видът на кухнята... Бри бе обхваната от съчувствие. Господ знае как се е случило, но Саймън определено не беше човек, който обичаше бъркотията. А май точно сега бе затънал до гуша.

— Коя е тя, татко? — повтори Джесика.

— Госпожица Ренод снощи е била застигната от бурята.

— И сега си тръгвам — тихо го увери Бри. — Ако нямате нищо против, бих искала да ползвам...

— Давай.

— Харесва ми как говориш — осведоми я Джесика.

Бри не можа да се сдържи да не смигне приятелски на малката, като внимаваше да не я види Саймън.

— И на мен ми харесва как говориш, миличко.

Но не беше разумно да завързва разговор. Тя бързо изтича до банята под тъмния, недоволен поглед.

— Тя приказва чудесно — каза Джесика на баща си.

— Тя говори по различен начин — веднага я поправи Саймън. — То е, защото е от друга част на страната.

— Откъде?

— Някъде от юг. Не знам. Пък и не е твоя работа. И не ми отвличай вниманието, млада госпожице. Ние с теб...

— Аз умирам от глад, татко.

Мълчание.

— Няма ли да закусваме?

— Добре. Има още две кутии с продукти. Все ще успеем да измайсторим нещо, а после ще се обадим на майка ти.

— Да, татко.

Бри нямаше намерение да подслушва, но не беше нейна вината, че вратата на банята не се затваря. Изми лицето и зъбите си и бръкна в чантата за мъничко грим. Тази операция обикновено не отнемаше повече от пет минути, но сега тя се помота малко повече.

— Виждаш ли това? Пълно е с естествени витамини. От него ще пораснеш голяма и силна. А пък това тук са само химикали и сода. Но аз не искам да влияя на избора ти.

— Чудесно. Искам „Капитан Крако“.

Последва кратка пауза.

— Ти слушаше ли какво ти говорех?

— Да, татко.

— Значи не искаш „Капитан Крако“.

— Ама ти каза, че мога да си избира. Нали обеща?

— Не съм обещавал, а и предполагах, че ще направиш правилен избор.

— Аз избрах правилно — каза Джесика педантично, разумно и търпеливо, с тон, който бе научила от познат източник.

Бри установи, че се хили, но бързо пъкна кутийката със сенките обратно в чантата и престана да се усмихва. Саймън като че ли не съзнаваше, че с четиригодишно дете не може да разговаря като с член на съвет на директори. Тя мислеше, че по този начин не би могъл да убеди едно дете да се съгласи с него. Трябваше чувство. А досега не бе забелязала Саймън да се отпусне или поне да се усмихне.

С изключение на снощи, когато в три през нощта Саймън й изглеждаше съвсем естествен — безпомощен мъж с тъжни сиви очи и с явна нужда, при това отчаяна, да прегърне някого.

Изведнъж разбрала, че не чува гласовете, Бри затвори чантата и излезе от банята. Детето беше изчезнало, но доказателството за

победата му лежеше на масата — една купа, пълна с „Капитан Крако“, чието съдържание бързо се напояваше с млякото.

Саймън седеше на стола начело на масата и изглеждаше съвсем изморен. Краката му бяха изпънати, а очите — затворени. В мига, в който усети, че Бри е влязла, той се изпъна в официална поза и я възнагради с едно от познатите изръмжавалия.

— Сега ли си тръгвате? — Не каза „слава Богу“, но тонът беше многозначителен.

— Много искам да се отплатя за подслона — подхвърли тя.

— Забравете.

— Всъщност никак не ми е удобно... — Не беше вярно. Като че ли някакъв малък дявол говореше чрез нейната уста. — Бурята ме изплаши. Можете да си представите колко съм благодарна за покрива над главата си. Ако не желаете да вземете пари, може би ще ми позволите да направя нещо...

— Не искам заплащане и не е необходимо да правите нищо, госпожице Рено...

— Бри — твърдо го поправи тя. — И няма да ми отнеме повече от няколко минути да почистя тази кухня.

— Благодаря за предложението, но не е нужно. Сигурен съм, че искаш да продължиш пътя си и аз... — Погледът му несъзнателно обходи цялата бъркотия в огряната от слънце кухня. Когато отново я погледна, тя забеляза симптомите на поражението. Той искаше тя да си отиде. Много искаше. Но не толкова, че да остане сам сред разрухата. — Това не е твой проблем — продължи той спокойно, но тонът му не беше вече толкова твърд.

— Разбира се, че не е, но и ти не беше длъжен да приемаш посред нощ непозната загазила пътешественичка. Честна дума, няма да ми отнеме и половин час, за да направя това място отново годно за живеене. Освен ако нямаш нещо против...

Сигурна беше, че има нещо против. И то много неща. Но когато отвори уста, той не изказа нито едно възражение. Бри запретна ръкави.

По вечеря хубостницата все още беше там, което напълно притесни Саймън. Той не беше постигнал шестцифрения си доход, без да познава хората, но не можеше да разбере дали Бри се труди от

любов към работата, или за пари. Би могла да си тръгне още в единадесет сутринта. Но вместо това с доброто си сърце, тя се въртя цял ден наоколо и се занимава с Джесика. За обяд приготви някаква вкуснотия, наречена „мръсен ориз“. Вече беше шест часът и Саймън изморено поднасяше вилица към устата си, за да вкуси друг непознат специалитет. Ароматът на соса и подправките веднага подейства. Яденето беше не просто добро. То предизвикваше обилно слюноотделяне и имаше прекрасен вкус.

Госпожица Ренод беше страхотна готвачка и на него ситуацията вече му се струваше доста особена. Добрите готвачи не падат от небето. Нито пък ангели пазители за отглеждане на малки деца. Бри бе се появила от никъде и без каквато и да било мотивация работи цял ден като вол. Все трябваше да има причина, но той не можеше да я открие.

— Много ми харесва това ядене, Бри — проговори Джесика с пълна уста.

— Прекрасно е — потвърди и Саймън.

Сините очи огледаха лицето му.

— А, скъпи, май си изненадан. Когато видя, че масата е сервирана, изглеждаше толкова изплашен, като че ли очакваше да съм сипала отрова.

Дърдоренето ѝ беше фамилиарно и шеговито, като че ли го познаваше от години. Това подразни Саймън. Той я погледна как затваря устни около вилицата и се замисли. Тя успяваше даже да се храни съблазнително, което бе още по-странно, поради факта, че имаше фигура като на десетгодишно момче. Не носеше сутиен под червения пуловер. Беше плоска като палачинка. Нямахме какво да държи джинсите ѝ, с изключение на малката извивка на бедрата. А на Саймън не беше му се случвало да се възбуди от чифт дълги кокалести крака.

Той продължи да яде замислено. Не тялото на някоя жена кара мъжа да се чувства неспокоен и възбуден, а начинът, по който тя се движи, извива и навежда. А пък и тази малка извивка отзад... Имаше нещо неморално в нея.

И изобщо, в нея имаше нещо опасно. Саймън помисли, че я обсъжда прекалено и при това нечестно. Бри го бе смутила още в

момента, когато я видя. Не му хареса начинът, по който реагира на появата ѝ. Или по-скоро, не можа да го разбере.

В лицето ѝ нямаше нищо, което да накара един мъж да се бои. Косата ѝ беше гъста, синкавочерна, дълга и падаща на вълни по гърба. Не би могла да носи по-проста прическа. Кожата ѝ беше нежна и чиста като порцелан, носът — леко чип, а брадичката — малко квадратна. Общият ѝ вид бе привлекателен, но едва ли главозамайващ. Устните ѝ бяха малки, меки и предизвикателно червени. Те определено можеха да донесат някоя неприятност, но Саймън едва ли би могъл да обвини нея за това, че природата я е надарила с красива уста.

Значи, трябва да са очите, реши той набързо. Никоя сваятна жена няма подобни очи. Веждите ѝ бяха извити като дъги, миглите — тъмни и гъсти като катран, а цветът на очите бе изненадващо яркосин, пълен с блясък и привлекателност. В този момент той забеляза, че Бри присвива устни насреща му.

— Започвам да мисля, че имам муха на носа, Саймън — промърмори тя. — Ако искаш да попиташ нещо, защо не зададеш въпроса си направо.

— Нямам въпроси. — Но имаше стотици.

— Нямах ли? Тогава сигурно си се замислил за нещо.

Е, добре, дявол да го вземе. Тя започна.

— Просто се чудех... — Той посочи към бързо изчезващото ядене. — Когато предложи да „измислиш нещо“, не знаех, че ще ни предложиш това нещо. То е прекрасно. Толкова прекрасно, че ти вероятно би могла да печелиш много като главен готвач.

— За това ли се чудеше? От какво живея? — Тя си сипа несъзнателно още ядене. Доколкото Саймън виждаше, в това отношение тя можеше да се състезава със слон. — Всъщност, не се боя от работа и мога да се захванах всичко. Много хора биха ме класифицирали към скитниците. — Тя се усмихна.

Саймън си помисли, че тя нарочно се усмихна така... И използва думата „скитници“.

— Не се ли интересуваш от кариера?

— О, имах си. Няколко години работих като секретарка, водех сметки за приходи и разходи с компютър, управлявах сложна копирна техника и се оправях с фирмената политика.

— Значи бизнесът не те привлича?

— Не можех да го понасям — забеляза весело тя.

Може би тя предполагаше, че целият му живот е само бизнес. А може би не... Както и да е, Саймън знаеше, че е по-умно да си замълчи, но кой знае защо не можа:

— На колко си години? Двадесет и пет?

— Двадесет и седем.

— Би трябвало да си намерила нещо, с което да ти се иска да се занимаваш.

Раменете ѝ се свиха в жест на безразличие.

— Известно време се занимавах и с готвене. Допадаше на начина ми на живот. Това пътуване... Когато попаднеш в град, независимо дали е малък, или голям, все на някого ще му потрябва готвач. Пък е и приятно... Да предлагаш кускус в южна Пенсилвания, юфка в Айова, банички в Мичиган...

— Какво е юфка? — Джесика слушаше разговора.

— Нещо много хубаво за закуска — каза ѝ Бри и може би щеше да продължи, ако Саймън не я бе прекъснал.

— И откога ти е... приятно... да пътуваш из страната?

— Малко повече от година.

— Повече от година — отекна гласът на Саймън. — Просто така отиваш тук и там?

— Да.

— Без постоянна работа и без да се замисляш за кариера?

— Никак.

— И живееш в колата почти като бездомна? И сама?

Бри подпря брада на ръката си.

— Струва ми се, че може да се окажем далечни роднини. Защото тези думи съм ги чувала от петте си хиляди сродници.

— Нямах намерение да те обидя — каза той сухо.

— Не си ме обидил. — Бри го прекъсна, преди да е успял да кипне. — Имам четирима по-големи братя, които винаги ми четат същата лекция. Основната им грижа е, че някой тип може да си помисли, че съм бърза и лека, щом съм жена и пътувам сама. Но не съм си помислила и за миг, че на теб, Саймън, ти е минало подобно нещо през ума.

Боже, как го заболя главата!

— Аз съм бърза и лека — осведоми всички около масата Джесика. — Никой не може да ме настигне, когато тичам. Ако ти не си толкова бърза, Бри, аз мога да ти помогна.

— Благодаря ти, миличка. — Дълбоките ѝ остри очи още бяха приковани в лицето му. — Както казвам неведнъж и на братята си, мога сама да се грижа за себе си. Този урок го научих още когато бях на шестнадесет години, на задната седалка на един буик. Няма значение... Преди година се замечтах... да разгледам страната. Да видя как живеят другите, да науча повече, преди да бъда обвързана и да съм изпуснала този шанс. Не ти ли се е случвало да мечтаеш?

Саймън не отговори. Нямаше какво да каже. Освен ако не искаше да се представи като превзет тип. А вече бе направил доста, за да си създаде подобен образ. И все пак, не можа да повярва изцяло на думите ѝ. Зад тази веселост и празна риторика в очите ѝ имаше нещо — някаква женска тайна, някакъв копнеж. Установи, че се плаши от мисълта какво ли се е случило на задната седалка на оня буик и реши, че започва да откача. Имаше си дузина собствени проблеми. И никой от тях не включваше тревожна непозната с огромни сини очи.

Когато Бри започна да сервира сладолед на Джесика, той се извини, измъкна се от стола и отиде към телефона в хола. За десети път набра номера на бившата си жена в Репид Сити.

Предния ден, когато му остави Джесика на стълбите, Лиз не беше в настроение да говори. Джес бе изчезвала на няколко пъти от къщи, бе изпадала в дълги мълчания, но последното ѝ изпълнение, което бе препълнило чашата, бе гладната стачка. Тя бе разклатила майчинските чувства на Лиз.

Който и да погледнеше Джес, можеше да се увери, че тя не е гладувала. Той беше сигурен, че скришом се е хранила. Но когато искаше нещо, тя бе в състояние да подлуди Лиз и го бе направила. Дъщеря му явно много е искала да дойде при него.

Саймън би преминал през огън, ако това беше нужно, за дъщеря си, но случаят не беше такъв, а и при така създадите се обстоятелства сега, просто нямаше начин да се грижи за Джес: Лиз не беше осъзнала това. Тя бе толкова разтревожена, че не можа да го изслуша. Но той добре познаваше бившата си жена. Каквито и да бяха чувствата ѝ, Лиз бе любеща и всеотдайна майка. Сигурно Джес вече ѝ липсваше. Би могъл да я убеди.

Телефонът звъня повече от десет пъти, преди Саймън да остави слушалката. Не можеше да откара Джес в Рапид Сити преди да намери Лиз. Прекара ръка по лицето си. Очите му горяха, нервите му бяха опънати до скъсване и ужасното главоболие се готвеше да го победи. Не можеше да си спомни откога не е спал като хората.

Беше свикнал да живее в стрес, но не и в подобно изтощение. Бизнесът му изискваше двадесет и четири часов работен ден, а пък миналия месец го бе напуснал главният инженер и работата му се удвои. Особено с трите договора, които имаше да изпълнява. И тъкмо сега бе починал и чичо Фи. Саймън едва познаваше ексцентричния старец и никога не бе искал да наследява тази къща. А и не беше очаквал да бъде назначен за изпълнител на завещанието на прачичо си. Но нямаше кой друг от семейството да свърши тази работа и затова вчера събра дрехи за Джес, взе компютъра си и бе пристигнал. Голяма работа, че ще изкара още някоя безсънна нощ. Оправянето на работите на далечния чичо нямаше да трае вечно, а очевидно първо трябваше да се запознае с къщата.

В тази къща сред полето и мишка не можеше да се свърти. Господ знае кога щеше да намери водопроводчик, електротехник и дърводелец посред нищото, където се намираще. Саймън се съмняваше, че изобщо би могъл да намери купувач, дори и след като поправи къщата. Да не говорим за многобройните и разнообразни колекции на чичо Фи. Те бяха твърде ценни, за да бъдат оставени в пуста и неохранявана къща. Цяла орда далечни роднини чакаха с настървение да поделят и отнесат всичко, но колекциите нито бяха описани, нито оценени.

Саймън би могъл да събере по-голяма част от информацията чрез компютъра си, но щеше да му отнеме време. Много време. А той нито го имаше, нито можеше да си го позволи.

Въпросът с времето беше изключително усложнен и от четиригодишното дете, което Саймън обичаше повече от живота си, но пък и не можеше да го държи в полуразпадащата се стара къща, където и отоплението не работеше както трябва.

Вече знаеше, че ще се справи с всичко, както винаги го е правил. Не би могъл да създаде богатството си, ако не бе поемал предизвикателства. Целият му живот бе преминал в разрешаване на неразрешими проблеми и в печелене на изгубени битки. Нямаше

такова положение, което да не бе успял да разреши чрез добра организация, ред и контрол.

Само дето беше малко... изморен.

— Саймън?

Той вдигна поглед. Бри стоеше до вратата на потъналия в сенки хол с парцал в ръка. Силуетът ѝ изглеждаше още по-дългокрак и тънък. В пуловера можеше да влезе още един човек, а краката ѝ бяха боси. Беше ходила боса цял ден. Явно имаше алергия към обувките. Не можеше да погледне устните ѝ, без да помисли за секс и грях... Сега Саймън нямаше време нито за секс, нито за грях, но не можеше да преодолее чувството за силно привличане към нея.

Естествено, на привличането може да не обръща внимание, но не можеше да отбегне моралното задължение. Той не я беше молил да остава... Но тя бе останала и се бе превърнала в добрата фея за Джесика. Без нея Саймън и досега щеше да се блъска в кухнята и да се мъчи да се справи с палачинките.

— Само исках да ти кажа, че Джесика е горе. Обещах да ѝ прочета приказка, а после ще си тръгвам.

— Не, няма.

— Моля?

Саймън въздъхна. Нямаше намерение да издава заповеди. Може би бяха виновни очите, устните или проклетите ѝ боси крака, но когато я гледаше, по гърба му полазваха тръпки, а гласът му пресилваше. Беше пълна идиотщина.

— Ако си тръгнеш сега, пак ще караш на тъмно — каза доста убедително той.

— Аз и по-рано съм пътувала на тъмно.

— Не познаваш местността. А аз я познавам. Няма да намериш къде да отседнеш чак до Рапид Сити.

— Не съм изморена и мога да карам — увери го тя. — Това не е проблем за мен.

Но за Саймън беше. Снощи тя бе принудена да се довери на непознат. Бог знае, че при него бе в пълна безопасност. Но други мъже можеха да харесат дълбоките сини очи и дългите крака и доста да я притеснят. Саймън видя колата ѝ. Дупките по пътя бяха по-големи от фолксвагените, но ако не си починеше, той щеше сигурно да полудее...

А ако тя тръгне, няма да има и миг спокойствие, докато мисли дали няма да се забърка в някоя неприятност.

Опита се да ѝ го каже по заобиколен начин.

— Дъщеря ми много те хареса.

Тя се подпря с рамо на рамката на вратата и се усмихна.

— Тя е сладурана.

— Май говорим за две различни деца. Бившата ми жена не може да задържи бавачка без допълнително заплащане.

— Тя ще се оправи в живота. — Усмивката ѝ стана по-широка. — Нещо ми подсказва, че характерчето ѝ е наследствено.

Думите ѝ го изненадаха.

— Ние нямаме нищо общо.

— Нямате ли?

— Шегуваш ли се? Тя ме върти на малкия си пръст. Никога не зная какво да кажа на едно четиригодишно дете, за да ме послуша. — Саймън усети, че разрошва с ръка косата си и се стегна. — А пък ти изгуби цял ден с дъщеря ми — продължи бързо той. — Може би не си разбрала, но аз бях загубен...

— О, разбрах. — Бри усука кърпата в ръцете си. — Джес дърдори като латерна. Не ми беше трудно да разбера, че майка ѝ вчера ти я е оставила неочаквано. И че тя мисли, че слънцето изгрява и залязва заради теб. — Нямаше нужда да казва, че не споделя мнението на дъщеря му.

— Важното е, че имах да свърша хиляди неща и ако не беше ти да се занимаваш с Джесика, нямаше да направя нищо. Не знам какво те накара да останеш и не ме интересува. Но що се отнася до мен, аз ти дължа подслон за нощта и не мисля, че наистина ти се иска да тръгваш по пътищата по това време.

Меките ѝ очи го огледаха замислено.

— Причината да остана е проста. Имам свободно време. Дъщеря ти ми хареса и поисках да остана. Това с нищо не те задължава.

— Сигурно, но...

— Ти не искаш аз да оставам още една нощ, скъпи — каза го нежно, не предизвикателно. Но думите ѝ го засегнаха. Не очакваше да е усетила колко се притеснява от нея.

— Не е вярно — заяви той. — Не бих ти предложил, ако не исках.

Тя се поколеба. Този път доста дълго и сериозно.

— Ти ще се притесняваш, ако аз тръгна на път, така ли?

— Не.

Отново лека усмивка. Почти като въздишка.

— Мисля, че ще се тормозиш и аз трябва призная, че ме учудваш, Саймън. Ти още не си съвсем сигурен дали аз няма да открадна фамилните скъпоценности, но ще се чувстваш виновен, ако ме изхвърлиш на пътя толкова късно през нощта.

Започваше да го изморява. Видът ѝ на скитащо момиче явно лъжеше. Тя беше по-умна, отколкото изглеждаше.

— Никога не съм си помислил, че си крадла.

— Може би не точно това. Предполагам, че на много малко хора би имал доверие по отношение на дъщеря си, но на мен ми повери Джесика... Така че може би проблемът между мен и теб просто не е на това равнище. Да не би случайно да се боиш, че ще се промъкна горе и ще те прелъстя посред нощ?

Той натисна с пръст челото си. Сключваше договори за милиони долари, по цял свят хората го уважаваха... понякога насила, наистина. Бе създал бизнес от нищо, грижеше се за един куп паразитиращи роднини и никога не бе оставал длъжник на никого. Можеше да контролира всичко, с което работеше... Защо тогава всяка среща с тази малка женичка, пращаше всичкия му контрол по дяволите?

— Госпожице Ренд — заговори той изморено. — Аз съм на тридесет и пет години. И до тази вечер не ми се е случвало да не мога да поговоря разумно с жена. — Само исках да знаеш, че си в безопасност.

ТРЕТА ГЛАВА

„Камила.“ Бри завъртя ключа, придърпа един стол и подпря дръжката на вратата. Ако Саймън пак реши да се разхожда насън, няма да може да влезе при нея. „Скапана камила.“

Тя сви рамене и се отправи към дивана. Явно беше отвикнала, щом можа да измисли само „скапана камила“ като обида за държанието на господин Кортланд. Защото иначе никой на света не можеше да се мери с цветистите изрази, които предлагаше луизианският френски диалект по всеки повод.

Тя издърпа леглото и постла спалния чувал, който бе донесла от багажника на колата си. След досадния разговор със Саймън имаше намерение да запраши нанякъде, но след това реши, че решението е импулсивно, при това лишено от здрав разум. А ако прекараше тук още една нощ, можеше да измие косата си, да изпере някои дрехи, пък и наистина се чувстваше скапана.

Облече жълта нощница, загаси светлината и се настани в леглото. Но продължи да се ядосва, вместо да заспи. Дявол да го вземе, та тя просто се беше пошегувала, когато попита дали той не се бои, че ще го изкуши през нощта. Е, всъщност не се шегуваше, а по-скоро се опитваше да разбере дали малко флирт не би могъл да запали някаква искрица в Саймън. Ако забележеше нещо такова, щеше да си тръгне моментално.

Но подобно нещо не се случи. Явно не привличаше Саймън повече от някое бездомно куче.

И по-добре, каза си Бри. Така можеше да се чувства напълно спокойна и да прекара още една нощ тук, напук на студенокръвния, закопчан до врата и изправен като бастун, господин Величествен. Нищо не можеше да накара този човек да се усмихне. Единствената причина да остане днес, бе горката Джесика. Очите на Бри бяха отворени в тъмнината. Ако трябваше да бъде честна, Джесика всъщност изобщо не беше „горката“. Тя беше една малка четиригодишна пакостница. Прекараха чудесен ден. Бри обичаше

децата, а Джес имаше енергия колкото за десет. Единствените трудни моменти за Бри през този ден бяха, когато палавницата заговори за баща си.

— Татко има нужда от мен — бе заявила Джесика сутринта. — За мама се грижат много хора, а татко си няма никого. С изключение на мен.

Дребосъчето обожаваше баща си. Бри не можеше да разбере защо. През целия ден Саймън бе работил. Изглежда за него това бе удоволствие, близко до сексуалното. Като че ли нищо друго на този свят не го интересуваше.

Бри го беше наблюдавала. Той нито забелязваше, нито се интересуваше от детето. Разбира се, отдели малко време за Джесика. Обичаше дъщеря си и показваше любовта си, но Боже мой, по какъв начин. Саймън говореше на детето като че ли то беше на не по-малко от деветнадесет години. Джесика изобщо не се интересуваше от „качествено прекарване на времето“. Тя искаше да играе. Имаше нужда от прегръдки. А доколкото Бри виждаше, Саймън беше нещо като емоционален вакуум. Той не знаеше нито да живее, нито да се радва, нито да се смее... А пък видът му тази вечер в хола доста я разтревожи...

Няколко секунди той не съзнаваше, че тя стои в същата стая. Ръката му бе останала върху телефона, а главата облежната на стената. Той не само беше изморен. Той умираше от изтощение. Очите му бяха зачервени. Явно се бореше и с мигрена. Но две минути след като бе сложил Джесика да спи, глупакът отново се напъха в офиса си, за да работи още.

Не, помисли твърдо Бри, не е вярно, че е останала да прекара още една нощ, за да се увери, че Саймън е добре. Бе решила да остане през деня заради Джесика. И беше останала да прекара втората нощ, защото така беше по-разумно.

Месеците, прекарани на път, наистина я бяха променили. Най-после бе поумняла и се бе научила да преценява хората. Твърде много пъти бе започвала някаква връзка, просто защото човекът имаше нужда от нея. Саймън не се нуждаеше от нея. Той дори не можеше да я понася. И чувствата им бяха взаимни. Заспивайки, Бри реши, че си тръгва утре на зазоряване... И несъзнателно си припомни още една фраза на родния диалект: „Измитам се“. Искаше да каже, че Саймън

изобщо не я интересува и може да върви по дяволите, ако иска. Тя заспа под музикалния съпровод на „измитам се, измитам се“.

Погалването по бузата беше нежно, като с перо. Миглите ѝ трепнаха, а погледът още не можеше да се съсредоточи между съня и реалността. Някъде беше отворен прозорец и пролетният въздух проникваше заедно със сребърните лунни лъчи. Бри само успя да помисли: „Пак ли, Боже мой!“. Вратата на кабинета беше здраво заключена и столът подпираше дръжката. Входът към стаята бе затворен... Откъм коридора. Никога не беше ѝ минало през ума, че един сомнамбул ще прескочи дървения парапет на верандата и ще влезе през прозореца. При това още по-разсъблечен. Или почти съвсем гол. Тази нощ Саймън носеше черен слип. И вече бе разкопчал ципа на спалния ѝ чувал.

Бри стисна очи и помисли да го хване за гушата, за да го удуши. Предната нощ идването му я изплаши, но освен това, тя искрено се бе разтревожила за него. То беше, преди да го познава. Той беше арогантна, студена и саможива гадна акула. Може би ходеше насън, защото си имаше някакъв дълбок, тъмен и мъчителен проблем. Но това вече не я интересуваше.

Палецът му отново погали леко бузата ѝ. С благоговение. Нежно. Измина миг, преди тя да се ориентира. Саймън лежеше настрани с лице към нея. Както и снощи, очите му бяха отворени. Погледът на човек в полусъзнание би трябвало да е празен. А неговите очи бяха тъмни като на дявол, както винаги си го бе представяла. По гърба ѝ пролазиха тръпки. Хайде, Ренод, това не е опасно. Той изобщо не знае какво прави — помисли си Бри. Пръстът му погали брадичката ѝ. Топлата длан легна върху косата. Той се надигна. Надяваше се, че ще си тръгне, но главата му се надвеси и засенчи светлината. Устните му я докоснаха игриво, предизвикателно и леко като въздишка.

Целувката не беше дълга. Тя усети лекия дъх на коняк, мекотата на нежните устни и уханието на кожата му. Това бе по-скоро обещание, отколкото някакво предизвикателство. Подарък, а не искане. И изведнъж Бри разбра, че нещата не са толкова прости, както ѝ се искаше да мисли.

Той вдигна глава и се облегна на възглавницата. Бри се задъха. И преди я бяха целували. Много пъти. Тя беше глупава с мъжете. Никога не успяваше да осъзнае навреме, че всеки мъж се опитваше да използва такава глупачка.

Само че в докосването на Саймън нямаше нищо агресивно или егоистично. Ръката му се плъзна по дългата ѝ бяла шия и остана в основата ѝ. Пръстът му нежно погали пулсиращата вена на врата ѝ. Бавно и леко, той стисна извивката на рамото ѝ, после се спусна под завивката и погали ръката. И продължаваше да я гледа... Тя продължи да се убеждава, че това е същият Саймън... Но дълбоко в себе си знаеше, че не е така. Среднощният ѝ посетител бе топъл, нежен и ужасно чувствителен. Ако я беше сграбчил, тя щеше да го зашлеви. Но той не я сграбчи. Не се и опита. Просто я галеше с лека, нежна и безкрайна съблазън.

Спеше ѝ се. Беше тъмно. А бе прекарала самотно нощите си от година. Бе живяла самотно през целия си живот.

— Саймън... — каза тя отчаяно, но само си спечели още една целувка. Този път и езикът му я погали. Като влажно кадифе. Нежно. Галеше устните ѝ с желание да ги разтвори, но не ги насилваше. А когато те наистина се разтвориха, този мек език я погали още по-нежно. Той откри небцето ѝ. Откри нейния език, скрит чак до небцето. Тя потрепери.

— По дяволите, Саймън...

Той надигна глава и се усмихна. После отново докосна устните ѝ. Този път ги обхвана. Изцяло. Можеше да усети горещината и мощта, които идваха от тялото, да чуе дишането му. А нея я изпълни горещина като от огън.

Той пак я целуна. Този път с настойчиво обещание за наслада и интимност. Горещата му длан се спусна към гърдите ѝ. Като че ли знаеше колко чувствителни са те. Все още бяха покрити от жълтата нощница. Но като че ли бяха вдигнали температура под еротичното и чувствено докосване на пръстите му. А щом въображението ѝ бе достигнало до такива размери, тя вече знаеше, че е попаднала в сериозна неприятност...

— Върни се в леглото си, Саймън. — Гласът ѝ бе прегракнал и слаб. Той прекъсна приятните нежности.

Тя си пое дъх и затърси силите, които ѝ липсваха. Трябваше да се върне към здравия разум, защото иначе се чувстваше крехка като лист на розов цвят.

— Саймън. Искам да си отидеш. Направо през вратата. И нагоре по стълбите. Обратно в твоето легло.

В настроението му не настъпи промяна. Погледът му също не се измени. Но мъжът се подчини. Тя усети едно последно нежно докосване по бузата, след което той се надигна от матрака. Бавно като голяма котка се насочи към вратата.

Бри примигна и веднага скочи от леглото. Изтича пред него, махна стола, бързо завъртя ключа и отвори вратата. Тъкмо навреме, за да може той да мине.

— Здравей.

Бри отвори очи под слънчевите лъчи. В просъница разбра, че отново се е успала и е пропуснала зазоряването. Погледна замаяно посетителката си. Джесика седеше по турски в края на леглото и чоплеше малка драскотина на коляното си. Тоалетът ѝ включваше яркооранжеви гащета, три чифта шарени чорапи, обути един върху друг, и една от бащините ѝ бели фланелки.

— Ще направиш ли сладки? — попита детето с надежда.

— Не мога. Нали говорихме вчера. Не помниш ли? Тази сутрин трябва да си тръгвам.

Главата ѝ още беше замаяна, а крайниците ѝ тежаха като да бяха от олово. Дали беше спала след като Саймън си отиде? Погледът ѝ се насочи към затворените прозорци на терасата.

— Миличко, ти как влезе тук?

Джесика спокойно бръкна в джоба си и извади връзка ключове. После ги скри отново.

— Татко ти знае ли, че ги имаш? — попита усъмнена Бри.

— Татко знае всичко — осведоми я Джесика. После се върна към въпроса, който я интересуваше: — Ако си идеш, ще умра.

Бри се измъкна от завивките и прегърна сладката лепка.

— Вчера прекарахме хубаво, нали?

Тъжните очи на Джесика я проследиха как става от леглото, как навлича чифт бели джинси и кафеникава блуза. След няколко секунди

среса косата си и я сплете на плитка. След малко и спалният чувал беше сгънат и като не обръщаше внимание на свиването на празния си стомах, Бри със същата решителност отбягна и погледа на тъжните детски очи.

Две нощи, прекарани със сомнамбул, ѝ бяха достатъчни. Щом се отдалечеше от Саймън поне на триста километра, може би щеше да види и смешното в сегашната ситуация. От месеци, наред държеше чувствата си под ключ. А само за две нощи един мъж, когото не познаваше, бе превърнал тъмнината в магия. Беше я накарал да гори само като я докосваше. Беше толкова сигурна, че на света не съществува такъв мъж — горещ, грижовен, с нежно сърце. Мъж, който да я накара да се чувства защитена и обожавана. А го бе намерила на най-невероятното място. Само че в картинката имаше няколко малки пукнатини. Саймън изобщо не знаеше какво е правил.

А Бри едва го понасяше на дневна светлина...

Избий си глупостите от главата, Ренод. Изчезвай, преди да си спечелила повече неприятности от онези, които вече имаш — рече си тя. Но се налагаше да остане още минутка. Пусна на пода багажа си и прегърна мрачното си приятелче с блестящи очи.

— Искам една усмивка, преди да си тръгна, миличко. Такава сутрин като днешната не заслужава тъга. Знам, че вчера ни беше хубаво, но аз не ти трябвавам и днес. Сигурно татко ти вече е намерил майка ти...

— Няма значение дали ще говори с мама. Аз оставам.

— Знам, че мислиш така. — И Бри разроши къдриците, които се бяха измъкнали от прическата на детето.

Една от причините да остане вчера бе и че искаше да се увери, че детето е наистина добре. Не че ѝ влизаше в работата, но Саймън изглежда изобщо нямаше представа как да се грижи за детето. И каква беше тази майка, която бяга от детето си? На пръв поглед, за Бри беше лесно да направи някои ужасни заключения по отношение на подобни родители. Но тя не знаеше причините на майката, а държанието на Саймън към дъщеря му само я накара да поклати укорително глава. Но Бри бе прекарала целия ден с едно здраво, умно и любвеобилно дете. Джесика беше цяло дяволче. Беше и в безопасност, както би могло да бъде едно дете, отгледано с любов и грижа.

— Ти вчера не ми разказа много за майка си — каза тя, — но ми се стори, че много я обичаш.

— Обичам я.

— И съм сигурна, че ѝ липсваш.

— И тя ми липсва, но ще остана с татко. И изобщо, аз съм обмислила всичко. Мога и сама да се грижа за него, но ще бъде много, ама много по-добре, ако ти също останеш. Понякога е доста трудно да се грижиш за някого.

Бри си помисли, че и цял легион би срещнал известни трудности, ако трябва да се грижи за Саймън, но реши да не го казва на запалената му защитничка.

— Трябва да тръгвам, миличко. Съжалявам.

— Моля ти се, Бри. Моля ти се!

Погледът с кучешка привързаност не оказа никакво влияние върху Бри. Слава Богу, че вече притежаваше повече твърдост от преди. Младата жена бързо премина покрай затворената врата на кабинета на Саймън и прекара не повече от пет минути в банята. Без угризения премина покрай уникалното огнище, което така и не успя да изпробва, през тайнствените стаи с покрити с чаршафи мебели, които не успя да разгледа.

Щом излезе навън, вдъхна свежия пролетен въздух, потупа единия от каменните лъвове по главата и бързо прибра багажа и спалния си чувал в багажника на фолксвагена. Тъмният мерcedes на Саймън бе паркиран по-нататък на пътя, близо до трите олющени хамбара, които вчера бяха предизвикали любопитството ѝ. Но Бри насочи вниманието си на запад.

В нощта на бурята бе привлечена от красотата на „Прокълнатите земи“ и сега виждаше в далечината острите скали и ниските хълмове, които бяха предизвикали възхищението ѝ. Националният парк обхващаше около четиридесет хиляди акра и още не бе изследван напълно. Слънцето блестеше ярко, а утринта бе свежа и бляскава. Прекрасен ден за свободен от ангажименти човек. Би могла да иде навсякъде. Да прави каквото поиска.

Стига глупости, Ренод — каза си тя. — Толкова си нещастна, че ти се иска да ревнеш. Не би могла да се привържеш по-бързо към някого, както към тези двамата Кортланд. Хайде, тръгвай си!

Тя хвърли последен поглед на ужасно изоставената къща с кулички и стъклописи, поклати глава и се вмъкна в колата. Тъкмо в този момент входната врата се отвори с трясък.

— С теб ли е тя?

— Джесика ли? — Каза си, че е хубаво да го види и изведнъж се почувства щастлива, че тръгва. Тази сутрин той бе облечен наистина небрежно. Ризата не беше бяла, а синя, а заповедният глас звучеше учудващо близък. Той изтича към колата ѝ, като прескачаше по две стъпала наведнъж.

— Разбира се, че питам за Джесика, освен ако не познаваш някой друг четиригодишен терорист наоколо. Не е ли с теб?

— Не.

— Тогава виждала ли си я?

— През последните петнадесет минути не, но не може да е далеч. — Погледът ѝ се спря на лицето му. Първият път той не си спомняше за среднощната авантюра, но сега беше сигурна, че помни. Как би могъл мъж да целува толкова страстно и да не помни нищо? — Сигурен ли си, че тя не е в къщата?

— От пет минути я викам като луд.

— Е, даже и да е излязла, не се е измъкнала през предната врата, защото иначе аз щях да я видя...

— Май ти си виновна.

— Аз ли? — Бри се ядоса, откопча предпазния колан и изскочи от колата. Вятърът погали зачервените ѝ бузи, а тя застана отпред му с ръце на кръста. Сърцето ѝ биеше силно от яд. Не от това, че е толкова близо до него... Би глътнала цианкалий, но не би признала, че Саймън я привлича. — Не знам защо мислиш, че съм виновна, но явно се заблуждаваш. Аз просто се видях с детето. И това, че тя не се е отзовала на диктаторския ти тон, още не означава, че се е загубила.

Той не отрече диктаторския тон.

— Не съм казал, че се е загубила.

— Ами тогава...

— Нея я няма. Не се е загубила. Джесика има навика да се крие, когато нещо или някой не върви по гайдата ѝ. — Очите на Саймън потъмняха. — Сигурно си ѝ казала нещо...

— Наистина не съм. Аз... — Бри въздъхна и изведнъж се сети, колко много искаше Джесика тя да остане.

Саймън извърна очи към небето.

— Знаех си аз, че е свързано с теб. — С едната ръка той почеса врата си, а погледът му обходи ливадата и се спря върху хамбарите.

Вчера Бри им беше хвърлила само един поглед, но той бе достатъчен да разбере, че сградите са пълни с вековни отпадъци. Това не беше безопасно място, особено пък за дете.

— Не би могла да отиде в хамбарите — каза тя притеснено.

— Тя би отишла навсякъде, където смята, че може да ни изплаши повече — поправи я мрачно Саймън.

После тръгна тичешком през ливадата към празните сгради. Бри се поколеба две секунди и го последва. Когато го задминаваше, извика:

— Аз отивам до най-отдалечения.

Провериха и трите. Намериха само прах, боклуци и изпочупени вещи. Детето го нямаше. По някаква случайност двамата затичаха заедно обратно към къщата. И се караха.

— Това не е твоя работа.

— Ти я направи моя, като каза, че съм виновна.

— Виновна си. Тя вече мисли, че ти си най-голямата работа. Искаше да останеш, нали? Ето, затова стана всичко.

— Говориш, като че ли е искала да държи змия в къщата.

— Не съм казал такова нещо.

— Ама си го мислеше.

— Не съм. Мислех, че като я намеря, ще я убия.

— Саймън...

Той беше готов да влети през входната врата, когато тя успя да го хване за ръкава.

— Не знам защо не мога да те разбера и не ме интересува. Но не се дръж грубо с нея. Става ли? Тя е още почти бебе.

Саймън замръзна на място и я погледна изненадано. В тези няколко секунди, преди да затвори вратата, слънцето го освети и блесна в косата и пълните с чувства очи. Ризата се беше измъкнала от панталона, брадата му бе изцапана с прах и Бри изплашена усети как пулсът ѝ се учести. Това не беше въздържаният и контролиран Кортланд, а едно истинско човешко същество. Също като сомнамбула, който разтревожи нощите ѝ.

— С теб груб ли съм? — попита той. Тази мисъл като че ли го учуди.

— Хайде, Саймън. Ти не ме хареса от пръв поглед...

— Това не е истина. Пък и държанието ми към теб няма нищо общо с... неприязън. Ти се оказа свързана цели две нощи е мъж, когото изобщо не познаваш. Беше напълно логично, че ти може да се опасяваш за... своята безопасност. Би могла да възприемеш погрешно едно по-любезно отношение. Би могла да си помислиш, че ще те нападна. Би могла да... — Той рязко затвори вратата. И веднага смени темата. — Мислиш ли, че бих могъл да нараня Джесика? Да не си луда? Аз никога през живота не съм докосвал това дете. Та тя е моята дъщеря!

Това изглежда приключваше въпроса за Саймън. Но пред Бри повдигна съвсем други въпроси. По-късно щеше да се учудва колко упорито се е опитвал да отрече всякакво „специално“ чувство към нея. Беше се излъгала, че е педант и студент. Той беше способен на всеотдайна огромна любов. Детето му го нямаше от двадесетина минути. А той беше готов да пробие железни стени, да събаря сгради, да се бори със зверове.

— Защо — заговори тихо Саймън, — защо се усмихвате, госпожице Ренод?

— Бри — поправи го тя автоматично.

— Не виждам нищо смешно в създалото се положение.

— Хайде, Саймън, тя обича да прави номера. Не е в опасност. Ако просто се успокоиш и престанеш да кършиш ръце, ще разбереш, че няма причина да се тревожиш толкова. Джес е доста гласовита. И ако само се одраска, аз съм сигурна, че ще я чуем. Имаме ли причина да мислим, че се е наранила?

— Нямаме ли?

Боже мой, май небето пада. Той иска съвета й.

— Нямаме — увери го тя.

Но цял час мина в търсене, преди да се сбъдне увереността на Бри. Трапезарията бе прегледана поне половин дузина пъти, преди тя да се сети да отвори вратичката на старинния асансьор за храна. Когато видя края на оранжевата гуменка, тя усети как стомахът ѝ се свива. Господ знае откога не са подменяни древните въжета. Сигурно са полуизгнили.

Саймън издърпа вратата и се видя голо коляно, а после изцапана фланелка и неудържима усмивка. Накрая Джесика се измъкна с главата

напред. Очите ѝ блестяха като фойерверки, Саймън я смъкна на пода и сложи ръце на рамената ѝ.

— Джесика, никога не бива да правиш това отново.

— Да, татко.

Бри изведнъж усети, как я засърбя ръката.

— Ти си вече достатъчно голяма, за да разбереш, колко безотговорно постъпваш. Криенето не е начин да се разрешават проблеми. В тази къща и околностите има места, които са опасни за едно дете. Искам да ми обещаеш, че преди да разглеждаш наоколо, вече ще ме питаш.

— Да, татко.

Ръката на Бри я засърбя по-силно.

— Ти си вече един разумен човек. Знам, че можеш да разбереш, че има неща, които не може да постигнеш по твоя начин. Следващият път, искам да се опиташ да обмислиш напълно нещата, преди да предприемеш...

— Да, татко — очите на малката се обърнаха към Бри. — Ти си тук. Знаех си аз. Знаех си, че ще те накарам да останеш.

— Така ли, скъпа? — Бри нямаше намерение да бута Саймън, но искаше да се приближи до Джесика. Достатъчно, за да хване детето и да го наведе върху едната си ръка.

— Бри!

Тя чу шокирания глас на Саймън тъкмо преди другата ѝ ръка да се залепи здраво върху дупето на детето. Ответният рев трябва да се бе чул по цялата къща. Бри я завъртя и я постави с лице към себе си. Почти допря носа си до нейния.

— Ако някога пак се опиташ да направиш подобна магария, баща ти ще ти удари шест такива шамара и ще те затвори за един час сама в стаята ти. Разбра ли?

— Да, Бри.

— Ти изплаши баща си до смърт. Извини му се. Веднага!

— Извинявай, татко.

Бри леко избърса изцапаната бузка на детето и тонът ѝ стана по-нежен:

— Добре. Сега сме квит. Всичко е забравено. Но мисля, че баща ти се нуждае от една целувка. А пък после ти може да се качиш в стаята си и да се преоблечеш в чисти дрехи.

Джесика се хвърли в ръцете на баща си и след малко изтича по стълбите. В осветената от слънцето стая настана напрегната тишина. Пълна тишина. В очите на Саймън имаше някакъв блясък, който Бри не успя да разбере.

— Ти удари плесница на детето ми.

— Един лек шамар едва ли може да се нарече така. Видя ли някакви сълзи в очите ѝ? Поне една?

— Аз не казвам, че си я наранила...

— Бих умряла, преди да нараня дете. Което и да е. А пък по отношение на Джесика, това важи в особена степен.

— Но шамарът си е шамар.

Бри виновно повдигна рамене.

— Знам. — Тя обхвана раменете си с ръце. — Ако искаш извинение, имаш го. Направих голяма грешка, че се намесих и се чувствам ужасно. Повече от ужасно. Като престъпница. Но за Бога, Саймън, ти като малък не си ли правил грешки и не ти ли се е искало да ти простят? Просто не можах да понеса да слушам как ѝ държиш скучна до смърт лекция.

Още някакъв проблясък в очите му. Този път доста добре прикрит под миглите. И тонът му стана по-умерен.

— Опитвах се да я вразумя.

— Това устройство за доставка на храна сигурно е по-старо от хълмовете наоколо. Ако беше се пъкнала в него, когато то се намира на втория етаж, можеше наистина да се нарани. Не можеш да вразумиш дете по твоя начин при такива обстоятелства, Саймън. Повярвай ми, трябва да направиш нещо веднага, при това така, че на нея повече да не ѝ минава през ума да постъпва по същия начин. — Бри се беше запалила. Не твърдеше, че има някакъв родителски опит, но определено добре помнеше как у дома ѝ се справяха с неудържимо безразсъдните ѝ постъпки.

— О, вярвам ти. Всъщност мога да си представя, че и ти си била един малък ужас — каза меко Саймън. — Бри, ще останеш ли?

Тя го чу. Но просто беше сигурна, че не го е разбрала.

— Моля?

— Не би ли могла да останеш? — повтори Саймън.

Устните ѝ веднага се извиха в усмивка.

— Добре. Предполагах, че си подложен на доста силен стрес — тихо каза тя. — Когато сме под напрежение, всички говорим не това, което трябва. Опитай с чаша горещ чай, скъпи. Ще дойдеш на себе си...

— Аз те помолих да останеш, Бри, и те уверявам, че го казвам, като съзнавам напълно какво говоря.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Тя ме обърква.

— Хайде, Саймън. Тя е твоята дъщеря. — Бри бръкна в чантата си, измъкна шоколад и отхапа голямо парче.

Саймън я бе накарал да дойде в офиса и да го изслуша. От една страна, Бри беше готова да чуе, но желанието ѝ бе да се измъкне побързо. От друга страна, ѝ бе любопитно да види защо той винаги заключва офиса си... Сега знаеше. Помещението беше изпълнено със странни предмети, покрити с чаршафи. Саймън беше почистил само един ъгъл, за да разположи електрониката си. Компютър, модем, факс и принтер. Бри си представи, че Джесика може да срути цялата система за секунди. Ако беше на мястото на Саймън, не би се заключвала с ключ. Би поставила наоколо барикади.

— Виж сега, не те карам да останеш завинаги. Само няколко дни. Докато намеря бившата си жена. Няма да трае повече от два-три дни. Лиз не е оставяла Джесика за по-дълго, без да даде телефон или адрес, където да я намеря.

— Саймън...

— Само ме чуй, а? Аз съм консултант по мениджмънт и инженеринг. Това изисква множество кратки пътувания, но основната работа мога да върша, където и да е, стига да имам компютър и факс. Мога да живея и в пещера. Сигурно затова Фи ме е избрал за изпълнител на завещанието. Явно е мислел, че аз съм по-гъвкав от останалите членове на семейството.

— Фи? — Тя зави останалата половина от шоколада с опаковката. Личното ѝ мнение бе, че онзи, който би приел, че Саймън е „гъвкав“, май се нуждае от психоанализа.

— Моят прачичо. Последния път, когато го видях, бях на пет години. Той прекара тук живота си и се правеше, че няма семейство. Никога не съм виждал тази къща, която поради ужасното стечение на обстоятелствата се оказва моя. Нито пък знаех какво има в нея, което е причината да сънувам кошмари.

— Саймън... — Той определено се беше отплеснал.

— В тази къща не може да живее и куче, камо ли дете. Водопроводът е повреден, отоплението — също. Ако поне имаше микровълнова печка, можех да се справя с храната на Джес, но такова нещо няма. В замяна на това има хиляди неща, които не трябва да се пипат, например... — Той се протегна в страни от бюрото си и вдигна прашния чаршаф до него. Парченцето шоколад едва не заседна в гърлото на Бри. Беше седнала точно до деветдесет сантиметров скелет с ужасяващи зъби. — Мезоципус от епохата на олигоцен. В по-близки времена е познат като трипръст кон — каза изморено Саймън. — Фи е държал тук цяла зоологическа градина от динозаври. Има ги в цялата къща. Вдигаш някой чаршаф и мислиш, че ще намериш любимия стол или лампа, а намираш куп кости, които да ти изкарат акъла. — Той се облегна на стола. — За мен е много трудно да се занимавам с всичко това от апартамента си в Сиукс Фолс. А не мога да си тръгна. Нося отговорност за разпределянето на тези неща. Някои от тях струват цяло състояние. Трябва да ги опиша и каталогизирам. Междувременно работя по един договор за четири милиона, който има срок. — Той включи екрана на монитора за доказателство. — Издържам майка си, бившата си съпруга и по-малката си сестра. Всички те си мислят, че парите растат по дърветата. Печеля много, но нямам представа какво да правя с едно момиченце на четири години, което е специализиран терорист. Не можеш ли, за Бога, да останеш само няколко дни?

Бри не можа да сдържи усмивката си. Саймън се молеше като престъпник, на когото са разрешили последно желание.

Положението му всъщност не беше толкова отчайващо, но тя трябваше да признае, че бе очарована. Никога не беше предполагала, че той притежава чувство за хумор, макар да бе особено и доста сухо. Пък и не беше очаквала, че той ще се отпусне дотолкова, че да проведе нормален и непринуден разговор с нея. Боже, ама той наистина може да общува.

— Разбирам, че се чувстваш малко попритиснат до стената, скъпи, но...

— Хилядарка. За три дни.

Усмивката ѝ угасна.

— Това са глупости!

— Хиляда и петстотин. По дяволите, никога не съм я виждал да се привърже към някого, както към теб. И очевидно чувствата ви са взаимни. Видях как се отнасяш с нея...

— Кортланд, можеш ли да си затвориш устата за пет секунди и да се успокоиш? — Бри прехвърли крака върху страничните облегалки на дълбокото кресло. Беше изяла шоколада и не ѝ стигна, а се надяваше той да я ободри. Трябваше да се съвземе, защото чувстваше, че започва да се предава.

Лесно беше да се смееш, като си представиш организирания Саймън да се мотае из тази къща, пълна със скелети и кости на праисторически животни. Но никак не ѝ стана смешно, като си представи отговорностите, с които се е затрупал. А още по-сериозно ставаше, като разбра как се чувства един ужасно зает човек, който на всичкото отгоре трябва да се справя с една палавница, за която думите „мирно“ и „тихо“ нямаха никакво значение...

И принтерът, и факсът забълваха хартия върху пода. Саймън не им обърна внимание, както и тя. И въпреки че запретваше ръкавите си, очите му не се отделяха от лицето ѝ.

Бри установи, че вече не е съвсем сигурна в решението си. Винаги изпитваше жалост към хората, които се нуждаеха от помощта ѝ. Винаги е било така и май така щеше да продължава... Нямахше да ѝ е трудно да се задържи тук за няколко дни, ако единственият проблем бе Джесика.

Каза си, че всъщност не се бои от Саймън. По-скоро я тревожеше неговото състояние. Саймън се оказа не такъв нафукан тип, какъвто ѝ се бе сторил в началото. Ако го изкараш на слънце с разрошена коса и ако успееш да го накараш да се усмихне, той би бил страхотно парче. Бри никога не беше се чувствала привлечена от „страхотни парчета“, но сега се чудеше дали би могла да го накара да се усмихне. Откога ли работи толкова усилено? И дали съзнава, че всъщност се чувства самотен.

— Гледай, Бри...

Тя рязко го прекъсна.

— Как спа снощи?

— Как съм спал ли? Че какво общо има това с...

— Знам, че въпросът ми звучи глупаво, но искам да ми отговориш — настоя тя.

— Много хубаво съм спал — нетърпеливо каза той.

Тя го наблюдаваше. Нито една черта на остроото му лице не се промени. Без детектор не можеше да бъде абсолютно сигурна, че казва истината... Но всъщност беше. Саймън може да беше адски надменен, но не беше лъжец. Сигурно би умрял, преди да излъже. Кое то я накара да стигне до предишния извод — той изобщо не знаеше какво прави през нощта.

Саймън изглежда усети, че волята ѝ отслабва, защото погледът му изведнъж се втренчи в лицето ѝ.

— Две хиляди...

— О, за Бога! Ако още веднъж заговориш за пари, аз така ще изхвъркна през вратата, че свят ще ти се завие. — Бри усети, че прави страхотна грешка, но вече не можеше да се спре. — Ще бъда доволна, даже щастлива, да остана с Джес няколко дни, Саймън. Ако се съгласиш с няколко условия.

— Чудесно.

— Още не си чул условията — припомни му тя. И започна: — Първо, никакви пари.

— Без пари? Ти сигурно имаш нужда от пари...

— Ако още един път споменеш за пари, разваляме сделката. Освен това, аз готвя. Не ти. Ти няма да влизаш в кухнята.

— Мисля, че мога да се справя с това.

Бри продължи да изрежда условията си.

— След шест часа вечерта няма да пиеш кафе. След вечеря няма да работиш. Преди лягане ще изпиваш един двоен коняк...

— Моля?

— Недей да се молиш, Саймън, Това са моите условия.

— Ама те нямат никакъв смисъл!

— Да или не? Ако искаш да остана, ще се съгласиш.

— Ренод, как можеш да ме караш да пия някакъв глупав коняк, като условие да останеш, при положение, че аз току-що ти предложих две хиляди долара...

Тя се извърна и се насочи към вратата. Саймън измърмори някаква ругатня вместо извинение и скочи от стола си. Настигна я на косъм от вратата, но я спря.

— Не мога да те разбера. — Той сърдито протегна ръка. — Някои договори се считат за сключени след ръкостискане.

Бри се почувства така, като че ли сключваше договор с дявола. Ръката му беше голяма, топла и твърда. Усети как я разтърсва чисто женска чувственост. Дали Саймън знаеше, че последния път я бе докосвал с тази ръка в леглото?

Обясни идиотската си реакция с това, че и двата пъти бе събудена от дълбок сън. Саймън бе разбудил една от най-съкровениите ѝ мечти — да намери онзи единствен мъж, който ще ѝ поднесе богатството на любовта, без да я използва. Но като всички мечти и тази беше нереална. Но при тези нощни посещения Саймън нито я бе засегнал, нито заплашил по някакъв начин.

Сега обаче се чувстваше застрашена. Никой, израснал сред топлите и влажни джунгли на Луизиана, не можеше да не обръща внимание на поличбите. Ръкостискането беше кратко, защото Саймън веднага отдръпна ръката си, но ефектът беше налице. Тя изведнъж възприе Саймън като мъж.

„Боже, Ренод, ела на себе си! Това не е любовникът от мечтите. Може би имаш известни причини да мислиш, че това е Хайд, но всъщност е Джекил. Та това е Саймън! Това е истинският живот, а не сън.“ Тя изведнъж се успокои. Саймън имаше нужда от малко помощ. Нямахше да е чак толкова трудно да си намери място, което да се заключва добре и да няма друг вход, за да може да спи спокойно. Пък и ставаше дума само за два-три дни.

— Саймън?

Той чу познатия женски глас. Но просто не му обърна внимание. Вече от пет часа се бе залепил пред компютъра.

— Господин Кортланд.

Със зачервени очи и изтръпнал гръб, той се обърна.

— Какво?

— Ще се радваме, ако уважите с присъствието си нашия официален прием.

— Вашият какво?

— Официален прием, татко.

Двете фигури пред него се поклониха. По-ниската бе с дантелен шал с пера, оранжеви гуменки и ветрило от хартия. Косата ѝ бе вдигната на кок, като на трийсетгодишна дама.

По-възрастната фигура носеше дълга черна дантелена рокля. Диадема от бели перли държеше косата ѝ назад, а на краката си бе обула кой знае откъде намерени стари лачени обувки с висок ток.

— Това — Бри смело показва фигурата до себе си, — е кралицата на Англия, а аз съм дукесата на Пукиней. Ние ви каним официално на чай в салона.

Саймън почеса носа си и затвори очи.

— Сериозно ли трябва да приема това?

— Можеш да го приемеш както искаш, стига да помръднеш малко тежкото си дупе, скъпи — каза му Бри на френски.

Саймън може и да не знаеше френски, но ясно разбра, когато му казаха, че трябва да си помести задника. Той се изправи и за момент срещна погледа на Бри. През изминалите три дни често си мечтаеше какво би направил с тази жена, ако може да я спипа насаме само за пет минутки.

Предстоеше му убийствена работа, но се подчини на смехотворната покана да отиде в салона. Госпожица Ренод явно вярваше, че го е направила послушен като кученце.

Само че не беше познала. Строг като на съдия, погледът му обхвана старинния хол. Беше го оправила. Бе разтворила завесите, махнала прашните чаршафи, изчистила с прахосмукачка и лъснала всичко. Това не беше единственото помещение, което бе завзела. Изобщо не го бе питала. Той не очакваше от нея да работи като вол, но и никога през живота си не беше срещал по-шумна жена от нея. Бри имаше само една скорост. Бърза. Всичко правеше буйно, импулсивно, страстно. Но тя наистина го измъчваше, когато правеше опити не само да промени къщата, а и да промени целия му живот.

— Почини си, скъпи. Облечи някой пуловер — казваше тя. Или: — Горкото то, да не мислиш, че светът се върти около онова, което казва Господин Саймън?

Тя го караше да прави по един час гимнастика, готвеше и го караше да яде редовно като по часовник, а около девет часа вечерта поставяше пред него огромна чаша с коняк.

Беше като омагьосана от тоя коняк. Обикновено той само отпиваше малко и връщаше останалото в бутилката, когато тя не го гледаше. Ако беше друга жена, Саймън може би щеше да си помисли, че иска да го напие... Но той никога не е бил, нито щеше да бъде чак

толкова глупав. Тя не го харесваше. Не беше казала, че го смята арогантен, депресиран и натрапчив работохолик, но винаги, когато се намираха в една стая, помежду им възникваше напрежение. Не че беше трудно да се понася. Тя не си позволи никога да избухне. Просто промърморваше куп френски думи под носа си.

Саймън също не си изпускате нервите. Можеше да се контролира напълно. И вместо да я хване за врата и да я удуши, обикновено се подчиняваше на правилата ѝ. Не защото поради някакво чудо се бе превърнал в послушно кученце, а защото Бри беше като глътка свеж въздух. Неговото семейство негодуваше, че поема отговорност за всичко. Служителите се дразнеха от авторитарността му. Лиз често бе казвала, че е изгубил човешкото у себе си и може би беше права. Но никой не бе посмял да го предизвиква дълго време. Само Бри.

Обикновено той се съдържаше и играеше по свирката ѝ, но този следобед беше друго. Предния ден го беше поставила натясно. Малката вещица му се подиграваше. И очевидно изпитваше огромно удоволствие да го дразни — позволи си да му каже, че не знаел как да играе със собственото си дете.

Това го засегна. И още го болеше. Затова, щом неговото мъниче с шал от пера около врата искаше той да присъства на чая, той беше готов да го направи, проклето да бъде. И да се държи точно както го изисква ситуацията.

— Заповядайте, седнете, сър Саймън.

Дукесата и кралицата се настаниха върху брокатения диван във викториански стил. За миг Саймън изпадна в паника — не виждаше никъде наоколо чашите за чай. После забеляза кукления сервиз от мънички чинийки и чашки върху лакираната китайска масичка. Помалки от нокътя на палеца му.

— Захар или лимон, сър? — попита Бри високомерно.

— Моля? — Той се боеше да не сбърка нещо. Не му пукаше дали Бри ще го ругае, но искаше дъщеря му да е щастлива.

— Искаш ли захар или лимон? — повтори Джесика.

— Захар — рече внимателно той.

Двете стояха с изправени като бастуни гърбове. Кралицата на Англия наля чай. Дукесата постави захар в чашката му. Само дето нямаше нито чай, нито захар.

— Ама ти не пиеш, татко.

— О! — Погледна какво правят те и вдигна мъничката чашка до устните си. Като забеляза позата на Бри, вирна и той малкото си пръстче настрани. И двете дами държаха малките си пръсти настрани. Отпиха от чашите.

— Не бихте ли ми подали сандвич с краставичка?

— Да, сър Саймън, бихте ли ни подали сандвичите?

Нямаше нищо подобно. Дръж се сериозно, Кортланд! — напомни си той, но му ставаше все по-трудно. Онези двете се държаха съвсем като откачени. Не можеше да си спомни откога не беше му се случвало да мисли за друго, освен за работа. Нямаше избор. Само така успя да се справи с живота, откакто навърши четиринадесет години. Животът беше борба. И никога не можеше да си позволи да се отпусне. Особено, когато трябваше да се грижи и за други.

След третата въображаема чаша чай дукесата се приведе и сложи ръка на коляното му.

— Не можете да се оттеглите. Намислили сме едно малко развлечение за вас — прошепна тя. Никога не беше виждал жена с понахални очи. — Кралицата би желала да чуете малката музикална композиция, която е измислила специално за вас.

— Музикална? — Джес не можеше да изпее правилно даже песничката „Честит рожден ден“.

— Тя е нарекла тази специална песен „Ода за враната“.

— И ще ти хареса, татко.

В далечния ъгъл имаше старо пиано. Дъщеря му праметна перушините през рамо, настани се върху столчето и веднага заблъска по пожълтелите клавиши. Какофонията, съчетана с абсолютната липса на музикален слух у дъщеря му, беше ужасяваща. Като че къщата се срутваше. Дисхармонията бе отчайваща. Ако Саймън беше куче, сигурно би започнал да вие.

Най-после, но не много скоро, Джес се измори, спря да свири и вдигна поглед. Дукесата скочи и заръкопляска силно.

— Браво! Браво!

Саймън също се изправи, но явно не достатъчно бързо, защото усети як удар с лакът между ребрата си.

— Хвърляй рози — изсъска дукесата.

— Да хвърлям...

— Рози. — Бри бързо замахваше във въздуха.

Е, повече не можеше. Опита. Ужасно нещо е да обвиниш един баща, че не обръща внимание на дъщеря си, защото не играе с нея. И той бе направил всичко, каквото можа, за да се представи като истински рицар или граф, или сър, или каквото си е представяла Джес... Но вече не можеше да се сдържа. Покри лицето си с ръце и изхлипа. Последва неударим смях и след миг се заливаше така, че трябваше да се хване за нещо, за да се удържи прав. До него беше Бри.

Смехът му прозвуча прекрасно. Бри не можеше да престане да мисли за това. Носейки обувките си в ръка, тя се промъкна по стълбите до третия етаж. Беше полунощ и цялата къща бе потънала в тъма. Тихо като котка, преди да запали лампата, тя заключи вратата на малката таванска стая.

Не можеше да забрави как смехът бе променил Саймън. Раменете му се бяха изправили. Лицето бе загубило мрачната си вдървеност и изражението на непрекъснат контрол. Очите му се бяха оживили и в тях се бе появил опасен блясък, а за миг той я бе прегърнал през рамо. Тя бе извърнала глава към него. Той също. И гледаше устните ѝ...

Бри нетърпеливо съблече оранжевата фланелка и джинсите. Нямаше значение как бе погледнал към устните ѝ. Важното бе, че Саймън би могъл да бъде откъснат за малко от работата и въввлечен в нормалния живот, да му бъдат възвърнати отново нормалните чувства. Поне спрямо Джесика. Съвсем гола, тя пресече стаята към стената с високи шкафове. Бе открила странната стаичка в кулата преди три дни и веднага я хареса. Никакви завеси не покриваха високите прозорци. На студения под нямаше килим. В къщата нямаше мебели, които да се предполага, че са били предназначени за тази стая. От чисто любопитство тя бе започнала да върти дръжките на стенните шкафове. За нейна изненада, един от масивните „гардероби“ със скърцане се бе превърнал в огромно легло. От другия се показа нощно шкафче с лампа. Архитектът на къщата трябва да е бил доста ексцентричен, но Бри вече знаеше къде ще спи.

Всяка вечер, преди да се качи горе, тя внимателно затваряше вратата на кабинета и се грижеше да издърпа дивана и да го направи на

легло. Струваше ѝ се мъдро да кара Саймън да мисли, че тя още спи там. Дали тази малка хитрост успя, или физическите упражнения и здравословното хранене подействаха, но от три нощи вече никой не нарушаваше съня ѝ.

Това беше добре, защото докато станеше време за сън, тя вече бе ужасно изморена. Прозявайки се, Бри си оправи леглото.

Джесика беше невероятна. Със страхотно въображение и независим дух. И инат като магаре. Джес ѝ напомняше твърде много за самата нея като дете.

Бри загаси лампата и отиде до северния прозорец. Дюшемето скърцаше и трябваше да ходи внимателно, ако не искаше да бъде чута. Но тя внимаваше. Тази нощ беше ветровита и тъмна. Полъхът на свежия вятър веднага погали кожата и я накара да настръхне, а кръвта ѝ да се раздвижи. А така ѝ се спеше... Беше ирония на съдбата, че е разрешила проблема на Саймън, а тя започна да страда от безсъние. Щом загасеше светлините, сънят ѝ изчезваше. През деня беше още по-лошо. Джесика искаше да играе по цял ден. Тичаха по хълмовете и играеха, но освен това Бри готвеше, а и беше се захванала да изчисти старата къща. Не беше осъзнала колко много ѝ липсва дом. Какъвто и да е. Не мотел, не подслон, а място, където играят деца, мирише на сладкиши, а прозорците блестят от чистота.

Наистина ѝ липсваха сигурността, привързаността, дори и домакинската работа. И присъствието на деца... Имаше цяла армия племенници и братовчеди. Винаги бе искала да има свое дете. Лунната светлина изгаряше затворените ѝ очи. Е, добре... Искеше половин дузина деца...

Животът, разбира се, невинаги протича както човек иска.

Беше започнала да трепери и затова затвори прозореца и си легна. Чаршафите бяха студени, но тя се сви на кълбо и лека-полека се стопли. Замисли се за семейство с деца, за дом... За сигурността на Джесика. За ветровитите каньони на „Прокълнатите земи“.

И накрая си позволи да помисли малко и за Саймън.

С малко шеги и напомняне той вече се държеше различно с Джес. Ако се откъсне малко от работата, ако се храни по-добре, почива и спортува, можеше да заприлича на... човек. Саймън само се бе изгубил в пустинята на поетите задължения. И не можеше да намери обратния път към нормалния живот... Бри беше почти щастлива, че не

е обвързана с него. Колко пъти бе срещала подобни загубени души и бе им отдавала чувствата си. А после оставаше разочарована и с опустошено сърце. За щастие със Саймън не съществуваше подобен риск. Те се разбираха колкото чучулигата и бухала. И двамата го съзнаваха. Той се държеше далеч от нея, като от жица под напрежение. Никога не я докосваше. Не се и беше опитал. С изключение на вечерите, когато го караше да играят шах, за да го откъсне от работата, той дори избягваше да остава в една стая с нея. Бри се чувстваше в безопасност. Беше чудесно, великолепно, приятно чувство за пълна сигурност.

Към два през нощта тя чу тихото отключване на вратата.

ПЕТА ГЛАВА

Бри помисли, че сънува превъртането на ключа. Не усети движение, не чу звук. Облаци закриваха луната. Не можеше да види нищо. Пък и беше изморена... Вече повече от час се въртеше в леглото и щом затвореше очи я обхващаха тъмни мисли. Каза си, че звукът е бил плод на въображението ѝ. Как би могъл Саймън да я открие тук?

Но я беше открил. Една от сенките се раздвижи. И преди да успее да си отвори устата, бедрото му огъна матрака до нея. Идеше ѝ да вие. Първия път ѝ беше забавно, втория — се разтревожи, но трети — нямаше да го позволи.

— Отиди си обратно в леглото, Саймън.

Преди ѝ се бе подчинил. Веднага. Този път обаче се намести по-близо. Ръцете му се плъзнаха по главата ѝ. Дългите пръсти погалиха разрошената ѝ коса. После натиснаха леко слепоочията, където чувстваше главоболие. Усещането беше приятно. Толкова приятно, че за миг тя се поддаде на масажа и притвори очи.

— Виж, скъпи, това е шантава работа. На всеки език на земята го наричат лудост. Сега стани, излез през вратата и отиди на долния етаж в твоята спалня.

Точните инструкции помагаха преди. Тази нощ не струваха и пукната пара. Като полъх на пролетен вятър пръстът му докосна устните ѝ и я накара да замълчи. Дланите се върнаха към главата ѝ и започнаха да масажират слепоочията. Движенията му бяха бавни и леки, почти благоговейни.

Бри реши, че трябва да го събуди. Технически не беше трудно да го разтърси, но се боеше да го направи. Още повече, че съществуваха старо суеверие, че не бива да се буди сомнамбул. Може и да е глупаво, ами ако е вярно? Ами ако предизвика някаква дълбока и непоправима травма? Но имаше и друга, много по-опасна причина. Още през първата нощ тя не се изплаши от ходещия насън Саймън. Беше я притеснил, но изглеждаше толкова безпомощен, мил и странно беззащитен. Беше невъзможно да помисли, че той би могъл да я

нарани. И буден, Кортланд не би я наранил... Но не знаеше как би реагирал, ако се намери посред нощ в леглото ѝ без дрехи.

Тя издърпа чаршафа върху гърдите си, макар че нямаше нужда. Тази нощ не го интересуваха гърдите ѝ. Когато спря да масажира главата ѝ, той се насочи към раменете и шията. Първо разтри дясното, а после и лявото ѝ рамо.

Тя оглеждаше засенченото лице и се опитваше да открие някаква причина за действията му. Дали сънува? Може би единственото време, когато можеше да свали отбраната си, беше тъмнината? Ако това бе така, значи и тя имаше същия проблем. Усещаше силата на ръцете му, виждаше влажния блясък на очите, чувстваше колко близко е до тези голи топли гърди. Кръвта ѝ се раздвижи с непростима чувственост. Никой любовник не бе я карал да се чувства толкова желана. Никой мъж не я бе карал да усеща такова необяснимо... напрежение.

— Какво ще кажеш — започна отчаяно тя, — ако аз те заведа до леглото ти? Ще ти хареса ли? Можеш ли да се опиташ да си спомниш, че това съм аз, Саймън? Мога да се закълна, че ти дори не ме харесваш. Щом се доближим на повече от две крачки, започваме да съскаме като разярени котки...

Той отново докосна устните ѝ. Този път върхът на пръста му погали долната устна, а после се премести на горната. Беше любовно докосване. Еротично, чувствено и доста настоятелно. Той искаше тя да замълчи.

Бри затвори очи и се замоли да стане някакво чудо. Саймън започна отново да я гали. По раменете, после по ръцете и дланите. Той стисна ръката ѝ, после нежно погали пръстите. Не спираше и караше ръцете ѝ да... натежат. Преди да спре, цялото ѝ тяло бе леко и отпочинало. Тя дори и не усети, че вече не е покрита с чаршафа. Когато приключи с масажа, той се надигна и се издърпа нагоре, докато опря гръб в таблата. Преди да разбере какво е намислил, той пъкна ръце под мишниците ѝ и я вдигна. За част от секундата пръстите му докоснаха голите ѝ гърди, но то бе случайно. Привлече я до гърдите си. И накара ръката ѝ да го прегърне. После издърпа и подреди завивката така, че да я покрие до врата.

Тя чакаше какво ще последва, но явно беше само това. Никакви целувки, никакви прегръдки. Просто ѝ изкара ума, накара я да се чувства желана и обожавана. И я докара до такова състояние, че да

пламне, да се усети истинска жена... А после, заспа. Седнал. Като я държеше в прегръдката си.

Бри се отдръпна. Нежно, но твърдо, ръката му се стегна. Тя повдигна глава. Дланта му потъна в обърканите ѝ коси и я накара да се облегне пак на гърдите му. Бри не беше вече толкова безпомощна и повдигна коляно. Той издаде звук. Нисък, гърлен и тих смях. Тя не можеше да направи кой знае какво с колене, увити в завивката.

— Дявол да те вземе, Саймън. Не можеш да правиш така!

Устните му се прилепиха към косата ѝ. Успокоително, леко. Нямаше да я пусне. Като че ли знаеше, че тя е притеснена, знаеше, че тази нощ самотата я бе изтощила, знаеше, че се върти в кревата си, защото бе прекарала вече твърде много самотни нощи... Саймън не можеше да знае това.

Той наистина не знаеше. Но остана. И продължи да я държи притисната до себе си. Космите на гърдите му галеха бузата ѝ. Под ухото ѝ сърцето му биеше ритмично: да-дум, да-дум. И след време тя не издържа и задряма.

В шест сутринта другата чест на леглото беше празна. В къщата нищо не помръдваше. Дори прахът и въздухът като че ли бяха съвсем неподвижни. Беше идеално време да поспи още малко, защото откакто бе пристигнала в „Прокълнатите земи“, Бри не беше спала както трябва. Каза си, че не трябва да се прави на идиот и най-добре би било да затвори очи, но не можеше.

Хвана ме ти, Кортланд, и това никак не ми харесва, каза си тя. Очевидно лежането нямаше да помогне. Тя скочи бързо и енергично и навлече джинси и фланелка. Изтича боса по стълбите два етажа надолу с една-единствена цел в ума. Ако някое живо същество ѝ се изпречеше по пътя към кафето в кухнята, то щеше да види какво значи истинско насилие.

За нещастие, още по средата на пътя, тя разбра, че кухнята е вече заета. Саймън не беше запалил лампата. Помещението беше сумрачно, осветено от зазоряването, но можеше да се види, че и той като нея нямаше желание за компания. Още не беше се сресал. Беше обул кадифени джинси, но без обувки и риза, а брадата му бе набола. Изглеждаше като мъж, който току-що се е измъкнал от женско легло след дълга нощ на страстен секс.

Той наистина се е измъкнал от женско легло, помисли си Бри. От нейното. Само че не беше я прелъстил. Само ѝ бе направил масаж, а тя така и не можа да разбере какво търсеше от нея посред нощ. Компания? Но Саймън беше хубав, умен и богат мъж. Би могъл да докара тук цяла тълпа жени. При това хубави елегантни жени, които говорят правилно, а не на циганско-ренски диалект. Но Бри не можеше да се отърве от глупавото чувство, че той има нужда от нея. Или от някой. И то такава нужда, че самотната му душа страдаше силно нощно време.

Бри имаше лошия навик да се влюбва в мъже, които се нуждаеха от нея, но досега поне ѝ го бяха показвали в будно състояние. Това тук беше смешно. И единственото разрешение бе да си опакова нещата... Но мислите ѝ бяха прекъснати рязко. Саймън носеше старинна кафеварка в едната си ръка и чаша — в другата. Не бе разбрал, че е тук, докато тя не му ги измъкна от ръцете. Нямахше съмнение, че насреща ѝ е известният господин Кортланд, а не нощният посетител.

Раменете му се изпънаха за отбрана. Тъмните изморени очи блеснаха сърдито.

— Мога спокойно и сам да си приготвя кафе.

— Знам. Опитвала съм буламача ти, скъпи. На теб може да ти харесва и супа от косми, но не и на мен.

Мили Боже! Та той се усмихна. Вероятно не знаеше, че и слабата усмивка променя неузнаваемо лицето му и го превръща от акула в сладур, но на Бри наистина не ѝ пукаше.

— Искаш ли да ти помогна?

Да помогне? Ако Саймън бе желал да ѝ помогне, трябваше да затръшне под носа ѝ вратата в онази бурна нощ и да я остави да си върви по пътя. Освен това той се и навеждаше към нея. Не беше нужно да ѝ показва гърдите си отблизо. Само до преди малко бе лежала върху тях и познаваше аромата на топлата му кожа. При това доста добре.

— Трябва да поговоря с теб — съобщи му тя спокойно.

— Преди кафето? — Тонът му бе шеговит.

Не можа да възрази на това. В момента умираше за кафе. Като че ли минаха векове, докато стане готово.

Двамата застанаха до прозореца и се загледаха към пастелните тонове, обagriли хоризонта. Той не гледаше към нея, не говореше и се прозя толкова силно, че примигна от учудване.

Бри не се засмя и без да иска сърцето ѝ трепна. Прозаявката го направи да изглежда толкова човечен, а и не можеше да се отрече, че мълчанието им бе странно приятелско.

Когато се чу звукът от кафеварката, двамата се втурнаха към нея почти като наркомани. Саймън веднага сложи две чаши на масата. Тя ги напълни. Отпиха едновременно. Очите им се срещнаха с взаимна благодарност за питието. Бри веднага отмести очи. Страстта в погледа му беше истинска и тя изведнъж се стресна, защото разбра, че кафето няма нищо общо с това. Достатъчно лошо бе, че е привлечена от един фантом, пък и знаеше, че Кортланд не можеше да я понася, когато е буден. Толкова за приятелството и компанията...

— Трябва да си тръгна, Саймън. Колкото е възможно по-скоро. За предпочитане днес. Сигурно вече си открил майката на Джесика.

— Така е. Тя е в Орегон.

— Орегон?

— Орегон. — Саймън се настани на стола начело на масата. — Лиз се обади вчера. Каза, че е наела бунгало на брега на океана. Селска къща. Няма телефон...

Бри не се интересуваше от подробностите.

— Ами Джесика?

— Според Лиз, нашата дъщеря трябва да остане с мен. Не завинаги, но засега. — Погледът му огледа копринените ѝ коси и малката червена уста. Като че ли се разхождаше по лицето ѝ. Тя бързо посегна за чашата си. — Не че не съм прекарвал достатъчно време с Джес, но то винаги е било ограничено, заради работата. Лиз настоява, че последните ѝ изпълнения — гладната стачка и капризите са защото тя иска да бъде с мен. Следователно тя смята, че за Джес е най-добре да остане тук. Каза, че ще говорим отново след три седмици.

— Три седмици? — Гласът на Бри прегракна. — Щом си го знаел от вчера, защо не ми каза?

— Щях... — Той я погледна студено над чашата си. — Но имахме официален прием... Видях как си играеш с дъщеря ми. Разбрах, че наистина не знам как да се отнасям към нея. И си помислих, че мога да те убедя да останеш малко повече.

Той не ѝ казваше, че няма да може да спи. Не ѝ напомняше, че скоро къщата ще се изпълни с майстори заради ремонта. И че Господ

знае как би могъл да се справя с Джес. Той просто я гледаше с тези красиви, тъмни и измъчени очи.

Саймън се нуждаеше от помощ. Заради дъщеря си, заради тази прекрасна стара къща и въпреки че не го знаеше, заради нощите си. Бри се тревожеше за него по съвсем друга причина. Оставен сам, може и да му се случи нещо. Ами ако падне по стълбите? Ами ако излезе навън и се загуби?

Забележи, че досега е преживял и без теб, Ренод. Няма да ти позволя повече да се обвързваш, това е! — каза си тя, но се трогна от факта, че той бе потиснал гордостта си и я молеше да остане. През деня успяваха да се разберат, когато обект на разговора беше Джесика. Саймън като че ли не се боеше, че тя ще „развали“ дъщеря му, но Бри беше напълно сигурна, че той тайно я смята за безотговорна скитница. Тъпа като гъска и два пъти по-шумна. Но ако трябваше да си признае честно и тя бе направила всичко, за да го накара да мисли така.

Е, по дяволите, не може винаги да бъде любезна, пък и той си заслужаваше да го подразни и заяде. Бри ядосано се подпря с лакът на коляното си. Никой мъж не заслужаваше тя да се подлага на подобни мъчения. Но самият проблем не беше толкова сложен, колкото решаването му. Всъщност Кортланд нямаше нужда от нея. Той със сигурност не я желаеше и ако се обвържеше повече, само единият щеше да страда. Не той. Тогава? На кого му е нужна мъка?

— Можем да го наречем служба — предложи той.

— Не ми трябва служба.

— Аз съм повече от готов да ти плащам...

— О, забрави глупавите си пари, Саймън. Казах ти и преди, че не ги искам — намусено отвърна тя.

Той я погледна с един от онези погледи, с които като че ли искаше да проникне в душата ѝ. Саймън явно знаеше да разрешава проблеми само с чекова книжка. Бри се смяташе за алчна, но нуждите ѝ нямаха нищо общо с парите. Кортланд нямаше да може да я разбере. Тя заклати босите си крака. Искаше да не се чувства толкова обвързана с решението.

— Разкажи ми нещо за бившата си жена.

— Бившата ми съпруга? Че какво общо има Лиз с твоето оставане?

— Не съм казала, че има общо. Просто мисля... — Някой ден май ще трябва да си сложи катинар на устата най-сетне. — Просто мисля, че... Ти говориш за нея малко... странно.

— Странно ли? Защо?

— Защото думите ти звучат приятелски. Защото явно се съобразяваш с оценките ѝ по отношение на Джес. И дори и да има напрежение помежду ви, дъщеря ви явно не го е усетила. Повечето разведени говорят за бившите си съпруги като за противник. Не че ми влиза в работата... — завърши тихо Бри.

Саймън повдигна вежди.

— Но това не може да те спре.

— Моля?

— Сигурен съм, че има и други любопитни хора. Аз просто не съм се сблъсквал с тази черта на характера. Но ти... Не би се спряла и пред заключена врата... Лиз и аз бяхме приятели и се разведохме като приятели. Край на разказа.

Той май вече се е научил и да се заяжда, помисли си мрачно Бри. Единственото нещо, което бе успял да научи, се обръщаше срещу нея, интересът към хората не беше нездраво любопитство. Можеше веднага да го засече. Ако искаше.

— Е, Кортланд. Ако беше така, щяхте още да сте женени.

Само за миг очите му я измериха замислено и оценяващо.

— Онова, което ти и аз смятаме за брак, Бри, изглежда са две различни неща. Срецнах Лиз, когато току-що бе загубила родителите си при автомобилна катастрофа. За нея това беше тежък период... И аз бях до нея. Известно време бракът ни просъществува затова. Тя беше в такъв период от живота си, когато ѝ беше необходима сигурност, стабилност и защита. После, както се казва, просто дойде моментът, когато тя надрасна тези проблеми. — Той говореше като на лекция. Излагаше факти. И продължи по същия начин: — Останахме заедно още една година заради Джесика, но това беше глупост. Лиз искаше да се освободи и аз го знаех. А накрая живеехме като в период на студена война. Това изобщо не бе добре за Джес. Не знам как се справят другите хора с развода, но от моя гледна точка няма извинение, когато детето се поставя по средата и по този начин се разстройва. Аз не бях съгласен с бившата си съпруга по отношение на много неща. Тя е прекалено емоционална и позволява на Джес да я изнудва. Но тя

обожава Джес и затова аз си мълча и се опитвам да ѝ помагам с каквото мога. Сега, има ли още нещо, което искаш да знаеш?

Бри разбра, че той иска да сменят темата. Остана с чувството, че е гледала филм, който вече свършва, а тя не е видяла най-важните сцени. Дали той се е оженил за Лиз, защото го е желал, или само защото тя е имала нужда от него? Не се ли е почувствал изхвърлен, когато жена му е поискала да се разделят? Съзнаваше ли колко рядко може да се срещне мъж, който да пожелае да се жертва, за да спести на детето си проблеми? Каза си, че е по-добре да не засяга тази тема, но в миг от устата ѝ се изплъзна въпрос:

— Ти обичаше ли я?

Отговорът му беше пряк и спокоен. Монотонен като мантра.

— Интересуваше ме, да. Нямахте любов.

— Никога?

— Не. — Сега очите му изглеждаха ледени. — Лиз веднага би ти казала, че аз не съм страстен. Нито пък чувствителен. Вече свърши ли с въпросите си, Ренод?

Погледът му не трепваше. Бри предположи, че с този поглед и с този сардоничен тон той би могъл да постави в неудобно положение всеки управителен съвет. Но не се чувстваше засрамена, въпреки че се досещаше защо Саймън се съгласи на този разговор. Просто я предупреждаваше: „Такъв съм аз, господин Безчувствен и студен. Не съм мъж, който да прави жените щастливи. Дори и в леглото.“

Бри тайно бе измислила сума прякори на Саймън, но сега за пръв път наистина имаше причина да се усъмни в разума му. Той наистина не можеше да показва чувствата си.

Но в какъв любовник се превръщаше Саймън през нощта... Среднощният ѝ посетител беше изпълнен с желание да отдава и споделя чувства. Никога не се възползва, но винаги предвиждаше нуждите ѝ и отвърщаше с чувствена и завладяваща нежност. Той караше жените да се чувстват в безопасност... Знаеше как да се грижи за тях. И предизвикваше опасни чувства... Защото жаждата на Саймън беше толкова истинска — огромна, необхватна, мъжка жажда да докосне, да прегърне. И да люби.

Как би могъл този идиот да мисли, че е студен? Бри беше изкушена да си представи какъв ли би бил той, ако наистина се отпуснеше в леглото... И щом се появи тази безсрамна мисъл, тя сведе

поглед към последните капки кафе в чашата си. Нещо не беше както трябва, защото разликата между дневния и нощния Саймън беше като пропаст. И си спомни за кошера с диви пчели, който като малка бе намерила в гората. Сигурността, че ще успее да се докопа до привлекателния вкусен мед, завърши с това, че бе нажилена. При това доста.

— Ти така и не каза — забеляза Саймън — защо трябва да напуснеш толкова скоро.

— Просто трябва.

— Сигурна ли си?

— Напълно. — Бри скочи от стола, защото имаше нужда от движение, от действие. Чашата му беше празна и тя отново посегна към кафеварката.

— Не знам защо, но имах чувството, че тук ти харесва. — Очите му се спуснаха към шията и се спряха на голия врат над яката на фланелката. — Сега забелязвам, че не носиш онзи гердан. — Гледаше я как препълва чашата му и си мърмори някакви френски думи под носа. — Джесика ми разказа за него. Каза, че бил талисман, който си нарекла нещо като „мерон“.

— Марон — несъзнателно го поправи тя.

— Значи марон. — Езикът му внимателно изговори странната дума. — Разказала си на Джесика някаква приказка за семена, които плували във водите на блатата. Тя казва, че думата означавало „загубен“. И че по вашите места имало поверие, че в тях живеели загубени души. Затова суеверните носели такива гердани. По този начин били сигурни, че всяка загубена душа, ще се върне в своя дом. Ти не си суеверна, нали, Бри?

— За бога, та ние скоро ще влезем в двадесет и първия век. Разбира се, че не съм суеверна — отвърна тя ядосано.

— Хмм... — Устните му докоснаха чашата с прясно кафе и той отпи. — Все пак, този гердан е странно украшение за жена, която няма дом или не иска такъв. Струваше ми се, че искаш да си починеш от пътуването. Да използваш възможността. Да премислиш, да прецениш какво искаш да правиш по-нататък. Макар че сигурно си живееш добре в колата...

Ако продължеше с тирадата, Бри може би щеше да се нахвърли да го души. Но истината бе, че бе изморена. Саймън не бе натрупал

толкова пари от глупост. Не беше приятен с хората, но това не означаваше, че му липсва разбиране. Той бе познал, че на нея ѝ трябва време. Бе предположил, че бленува за дом. Дори се бе досетил, че е склонна понякога да вярва в поверия.

Знаеше за нея достатъчно, за да я накара истински да се изплаши. Тя вече и без това съзнаваше, че никой не би се решил да заложи, че между нея и Саймън няма да възникне нещо... Кортланд беше сложен човек с чувства, скрити много дълбоко, които се проявяваха само когато беше в абсолютно несъзнателно състояние. Само че дали наистина бе абсолютно несъзнателно? Бри имаше тайното предчувствие, че нещата при него биха се оправили, ако попадне на истинска жена. Жена, която би заела напълно съзнанието му и би го изморила в леглото. Тогава нямаше да има време да се разхожда насън. За една любеща жена не би било трудно да разбере чувствата му, защото те само бяха скрити под студената му обвивка.

Естествено „истинска жена“ беше нещо като работно заглавие. Бри знаеше, че тя не е. Той си беше една „голяма риба“, а тя — само една циганка с опит в разбиването на собственото си сърце. Единственият правилен изход беше да си тръгне, реши тя и се обърна, за да му го каже, но видя Джесика, застанала на вратата.

Детето бе хванало рошавата си коса с шнола от кост на костенурка. Беше с червена блузка и оранжеви джинси. Ярकोжълти чорапи довършваха тоалета. Само дето на всичкото отгоре беше гримирана. Зад очилата със сини рамки се виждаха очите, очертани със зелени сенки, а на ушите ѝ висяха дълги обеци с фалшиви кристали, които подхождаха за уличница.

— Здравсти, татко. Здравей, Бри. Какво има за закуска?

Видът на хлапето моментално накара Бри да се изхили, но бащата не последва реакцията ѝ. Гримът, обещите и съчетанието на цветовете накараха Саймън да хвърли отчаян поглед към Бри. Авторитетът на бизнесмена и ореолът на твърд хладнокръвен контрол изчезнаха безследно. Изглежда мисловният компютър на Саймън не успя да се справи с обещите. Погледът му беше отчаян. Като че ли казваше: „Ами сега, какво да правя? Моля те, за Бога, помогни ми!“.

Бри усети как китките ѝ изтръпват, като че ли някой току-що ги бе хванал с белезници. Не, заминава си. Окончателно. Скоро. Може би не веднага.

Саймън обичаше Джес. Чувстваше се отговорен за нея. Сигурно би умрял за това четиригодишно хлапе... Но май никой не беше си направил труда да научи този големец, че има очевидното и съвсем обикновено право да се радва на дъщеря си.

ШЕСТА ГЛАВА

Върху екрана на компютъра имаше сложен чертеж за автоматизирана складова система. Саймън я бе внедрил в три други фирми, преди да подпише договора с Бостън, но този път един от инженерите искаше малко изменение. Идеята беше добра, но повишаваше цената със седемдесет хиляди долара.

Саймън опитваше алтернативни решения, за да поевтини системата. Трябваше да открие отговора преди вторник. Той не беше единственият консултант по този договор, затова още повече искаше да го получи, но през изминалата седмица му бе невъзможно да се съсредоточи. В далечната част на къщата майсторите стържеха дървения под. Чуваха се удари на чук и гласове. А сега и до него се чу ясен глас.

— Бри каза да ти кажа да изключиш компютъра, татко.

— Сега не мога, сладичкото ми — промърмори той. Предстоеше му подписване на договор за милиони долари, а беше вързан тук, сред земята на койотите и прерийните кучета.

— Тя каза, че трябва. Каза, че майсторът ще спре сока.

— Сокът ли ще спре? — Обикновено Джесика пиеше ябълков или портокалов сок. Той се сети, че сигурно Бри е обяснила по възможно най-простия начин на дъщеря му принципа на протичането на тока в жиците. И й е казала, че след малко ще бъде спрян. Той бързо запамети материала и изключи компютъра. Откъм гърба около шията му се обвиха две лепкави ръчички, които го стиснаха в здрава прегръдка.

— Хей — изръмжа той. И си спечели целувка по бузата. Лепкава от конфитюр. Преди да се появи Бри, дъщеря му не се подчиняваше на никакъв ред и контрол. Сега още по-малко.

Хлапето не отпусна прегръдката си, докато той не я погъделичка по ребрата. Джесика се засмя. Този звук успокои опънатите му нерви... Той се поддаде на импулса и подхвърли дъщеря си нависоко. Джес се засмя още повече, а в неговата глава се появиха думите на Бри с мекия

й луизиански акцент: „Забрави реда и контрола. Тя иска да си играе. Тя иска да се забавлява. Исква да се търкаля с теб по пода.“ Разбра, че май започва да се вслушва в съвети, което почти не му се беше случвало досега. Особено пък в съветите на тази безработна синеока скитница. Но що се отнасяше до дъщеря му, Бри все се оказваше права. Тежестта в ръцете му, уханието и мекотата на тайнственото четиригодишно човече, изцапано с конфитюр... Човек трудно можеше да си представи нещо по-прекрасно.

Саймън винаги се държеше внимателно, но резервирано с дъщеря си. Мислеше, че така трябва. Джес беше скъпоценна, но ужасна отговорност. Още от деня, в който се роди тя, разбра, че няма да бъде добър баща. „Та тя е дете, идиот такъв — напомняше му постоянно Бри. — Просто дете. Трябва само да я обичаш. Толкова ли е трудно това?“

— Къде отиваме?

— До най-близката мивка, за да измием лицето и ръцете ти.

— Не можем — каза смело Джесика.

— Обещавам ти, че ще можем.

— Не може, татко. Наистина. Няма вода.

Той спря на половината път до кухнята. Няма вода, няма ток, цялата къща е в развалини. Сложи Джесика да седне на плота и посегна за кутията с хартиени кърпи. Напредъкът на работниците му се понрави. Още седмица и всичко щеше да е готово — нов покрив, нова електрическа инсталация, нова печ за отоплението, вентилация и цялата къща отвътре щеше да бъде боядисана и подредена. Сега бъркотията беше пълна, но бе по-бързо и ефективно всичко да се направи наведнъж.

Технически всичко вървеше добре, но имаше две неочаквани неща, които не беше предвидил. Едното бе Джесика, която, както и Бри, бе очарована от архаичната архитектура и всеки път, когато споменеше за продаване на къщата, те двете го гледаха така, като че ли пред тях стои кръгъл глупак.

Второто бяха работниците. Местните хора бяха каубои. Момчетата не бяха лоши и като всички, израснали в ранчо, можеха да правят всичко. Той им плащаше добре и качеството на работата доказваше сръчността им. Проблемът обаче беше, че Бри се чувстваше доста добре в тяхната компания. Всички момчета бяха очаровани от

нея. Саймън не можеше да свие зад ъгъл, без да открие някой да флиртува с нея. Когато не беше някъде с Джес, Бри бе сред тях. Счупваше кокалестите си крака да им носи сандвичи или инструменти. Все ѝ се струваше, че трябва да помага на някой.

Саймън беше разбрал, че тя не съзнава какво става. Представяше си, че всички са „приятелчета“. Как можеше една жена да пропътува почти цялата страна и да си остане толкова наивна? Половината от тези младежи я харесваха. Тя като че ли не разбираше колко привлекателен е за мъжете южняшкият ѝ вид, сините очи и леката извивка на ханша.

— Няма да се махне, татко — каза търпеливо Джесика. Той вече я търкаше с пета по ред кърпа, но май само размазваше още повече сладкото.

— Ама какво е това?

— Репички.

— Репичките не са лепкави.

— Може и да са. Даже и не съм вкусила от тези бели сладки с червения конфитюр вътре — бързо се оправда тя.

Той смъкна малката на пода, като реши, че сега има идеална възможност да ѝ прочете една лекция за истината, лъжата и тяхното смесване. Но се разсея за миг.

— Миличко, къде е Бри? — попита той спокойно.

— С момчето.

— Какво момче?

— Което спира сока.

Джесика избяга навън. Саймън загуби още минута, като се опитваше да избърше лепкавите си от конфитюра пръсти и после ядосано хвърли кърпичките. Имаше да върши хиляди неща. Почти беше описал колекциите на Фи, но не напълно. Можеше да провери какво правят майсторите на покрива, докъде са стигнали бояджиите. Саймън прецени кое е най-важно и естествено реши, че това е електричеството.

То беше по-важно от всичко останало. Разпределителната кутия с бушоните беше в помещението на печта за отопление. Още преди да завие зад ъгъла, той чу гласове.

— Дръж я така, можеш ли Бри?

— Разбира се. Така по-добре ли е?

Помещението тънеше в сенки и полумрак. Очуканата пералня и сушилнята бяха бутнати в ъгъла. Работната стълба изглеждаше като от праисторическо дърво в сравнение с блестящите тръби и новата пещ. Но декорът не интересуваше Саймън. Познаваше Том. Момчето имаше диплома за електротехник и бе работил от малък с баща си. Той бе висок и русоляв, със срамежлива усмивка и с трапчинки на бузите. Не можеше да е на повече от двадесетина години. И май нямаше да навърши тридесет, ако не престанеше да се върти около Бри.

Бри стоеше съвсем близо до него и държеше фенерчето, за да може Том да вижда какво работи. Тя се беше надигнала на пръсти. Саймън не би могъл да обвинява момчето, но очите му играеха повече, отколкото ръцете работеха.

— Сигурна ли си, че не си оттук?

— Да, родена съм в Луизиана.

— Сериозно? Блата и магнолии, лодки и така нататък?

— И така нататък. — Бри се изсмя.

— Предполагам, че никак не обичаш да танцуваш.

— Грее ли слънце през юли? — Тя отново се засмя.

— Говоря за танците днес. В един хамбар. Хората от околността се събират за малко... танци, малко рокендрол...

Саймън се изкашля и се намеси.

— Сигурно ти е нужна помощ, Том. — Два чифта очи се извърнаха към него. Той не погледна към Бри, а само взе фенера от ръката ѝ и го насочи към бушоните. — Мисля, че можем да направим всичко доста бързо. Трябваше да дойдеш при мен, щом ти е нужна помощ. Аз разбирам от електричество.

Това беше всичко, което каза. Нищо смешно, нищо странно. Нищо такова, което да накара Бри да се изхили.

Саймън се сети, че ще вечерят сандвичи със сирене. След като половината ден нямаше нито вода, нито ток, не можеше да си представи как би могла тя да сготви нещо.

Бри бе разбрала, че животът му е напълно зависим от разните електронни играчки и затова нарочно приготви вечеря, която би могла да изкуши и монах. Хлябът и картофите бяха изпечени в огнището на кухнята, а подправените с пипер пържоли цвърчаха на скарата пред

къщата. Въглените още бяха оранжеви. Към седем часа навън захладна и небето на запад доби дълбок тъмносин цвят. Саймън не се интересуваше от поетичността на оранжевите въглени и сините небеса, но пейзажът все пак го накара да откъсне очи от Бри.

Чинията беше в скута му, а той се бе облегнал на единия от каменните лъвове. Бри се бе облегнала на другия. Джесика, приключила с вечерята си, събираше цветя. Саймън не беше разбрал защо се хранят вън. Водопроводът беше поправен, в кухнята цареше пълен ред. Явно Бри искаше да яде на поляната. Той се бе подчинил на желанието ѝ. Сигурно би се подчинил и ако бе решила да сервира в сребърни съдове в някоя от таванските стаи.

Той методично изяде и последната хапка. Пред погледа му попаднаха пръстите на краката ѝ. Беше боса, а ноктите и бяха лакирани в яркочервено. Отиваха на цвета на устните ѝ, за които изобщо не използваше червило. Белите джинси стягаха бедрата ѝ, а широката синя блуза бе с остро деколте. Беше прибрала косата зад ушите си, но непослушните копринени къдри помръдваха при всеки полъх на вятъра.

Бри остави празната чиния и въздъхна доволно. Саймън бе установил, че тя прави всичко така — с радост и доволство, с уникална радост от живота, което го караше да се чувства... нервен. Той сдъвка последната хапка, мислейки си как тя всъщност бе успяла да уреди тази тиха и спокойна вечеря. Беше се зарекъл да не говори с нея. Когато разговаряха за Джесика, всичко вървеше добре. Но щом заговореха за нещо лично, той или се изразяваше като горделив осъдителен тип, или бързо млъкваше.

Бри не знаеше как да се държи с него. Бяха като слънце и буря. Животът му се състоеше от отговорности. А тя беше жизнена, отворена — свежа искрица живот, която той отдавна бе загубил. Саймън можеше да напише цяла книга със забрани. И не можеше да намери никакво извинение за странното привличане, което изпитваше към нея. Когато бяха заедно, напрежението се повишаваше като в буреносен облак. Но слава Богу, той напълно можеше да се контролира.

— Е, трябва да се преоблека. — Бри се изправи и протегна.

Ето го въпросът, който се опитваше да избегне.

— Не можеш да излезеш с това момче. Не го познаваш.

Меките сини очи го огледаха. Имаше неприятното чувство, че ѝ е смешно.

— Том не е момче, Саймън. Той е много приятен мъж.

— Не знаех това.

— Той се върти из къщата вече цяла седмица. Познавам го достатъчно добре. Пък и това са просто танци. Какво мислиш за печеното? Не беше ли пресолено?

— Печеното беше прекрасно — отвърна той намусено. — В колко часа ще дойде да те вземе?

— Няма да идва. Аз ще отида сама. Ще се срещнем там.

— Видя ли? — изсумтя той.

— Какво да видя?

— Щом си решила да се придвижваш със самостоятелен транспорт, значи не знаеш какво може да ти се случи.

— Вярно — промърмори тя.

— Кое е вярно?

— Прав си. Не исках да ме взима. Искам да се движа самостоятелно. Може да си пийне. Може да има наум нещо повече от танци. Ако бях помислила така, нямаше да отида. Но аз съм в състояние да се грижа за себе си. — И го потупа приятелски по рамото, като че тя беше много по-възрастната, а той ѝ бе ученик. Всъщност тя беше почти дете, но докато не се отървеше от чувството си за настояничество, напрежението помежду им щеше да остане. — Ти сигурно не възразяваш, че ще се отдалеча за няколко часа от къщи, нали? — попита го тя тихо.

— Разбира се, че не.

— Ако искаш да направя още нещо...

— Не искам да правиш нищо, дявол да го вземе. Ти работиш като роб и аз все ти повтарям, че не искам това от теб.

— Мислех, че искаш да се махна за малко от главата ти — каза тя меко. — Може да не ти се иска пак да те бия на шах.

Саймън бе прекалено възпитан, за да ѝ каже, че го бие на шах, защото тя съвсем не играе по правилата.

— Я си представи, скъпи. Цяла вечер спокойствие и тишина. Не можеш да си представиш колко ще ти хареса — каза тя весело и обърна глава към Джесика. — Но трябва да поговоря с дъщеря ти.

Той също веднага се разсея и погледна към съществото, облечено в крещящи цветове, което си играеше сред цветята.

— Бих искал да го направя. Аз се опитах, но нищо не се получи. Не мога да разбера как успява да се облече така...

Бри се засмя.

— Ами взема онова, което ѝ харесва. Какво значение има?

— Тя е само на четири години, а носи тези обеци...

— Това ли е проблемът? Този месец сигурно е изпаднала в такова настроение — блестящо. Другия месец ще ги изостави.

Саймън се чудеше защо приема съветите ѝ така спокойно, след като тя дори не си прави труда да обува обувки.

— А не мислиш ли, че е малко... ненормално... това, че се гримира като клоун?

— Думата „нормално“ е глупава. Тя е здраво, щастливо и много независимо дете. Ако не се налага, аз бих я оставила да... Макар че по отношение на грима, трябва да отбележа, че ще се скараме с дъщеря ти. — Бри изтупа джинсите си от прахта и заслиза по стълбите към поляната. — Тази малка пуйка ми е измъкнала сините сенки, а те ми трябваха за тази вечер.

Саймън наблюдаваше как бедрата ѝ се поклащат, насочвайки се към Джесика, и как вятърът развява облака черни коси. Помисли си, че тя е права. Имаше нужда от една вечер без нея.

Времето след вечеря бе запазено за Джес, но щом хлапето заспеше, Бри обикновено го замъкваше в кухнята и изваждаше шахматната дъска. Шахът бе приятно прекарване на времето за възрастни. Тоест би могъл да бъде, ако можеше да мисли за играта, а не за меките червени устни и тези дълги, дълги крака и блестящи сини очи. Всичко в нея беше секси. Вероятно и зъбите си мие със страст, помисли си той.

Саймън посегна към чашата с изстиналия чай. Когато определи чувството си като обикновена похот, вече не се чувстваше толкова нервен. Само че се срамуваше и се боеше, че вероятно не би могъл да я задоволи в леглото. Та тя е жена с толкова страст, енергия и чувственост.

Бри бе хванала Джесика за ръце и я въртеше около себе си. И двете се смееха. Бри бе донесла невероятен подарък в живота им — смеха. Само че в редките моменти, когато успееше да срещне погледа

й, виждаше нещо друго. Самотност, копнеж, желание... и болка. Женска, не момичешка болка. И мислеше, че тя също се нуждае от някого...

Може и да има нужда от някого, Кортланд, каза си той. Но това не си ти. Докато Бри е тук, тя щеше да бъде под неговите грижи. Саймън искаше да приема себе си като стария добър чичо. Но ако тя се върнеше у дома с размазано червило или счупен нокът — знак, че някой ѝ е посегнал против волята ѝ, макар и да го смяташе за глупост, бе уверен, че е в състояние да го накара да съжаляват, че се е родил на този свят.

Бри затвори вратата на фолксвагена тихо като мишка. Часовникът ѝ показваше два след полунощ. По великолепното звездно небе не се виждаха облаци, но иначе беше студено.

Тя се подпря на колата и събу обувките с висок ток. Босите ѝ крака замръзнаха върху студената земя, но не ѝ пукаше. Пръстите я боляха от танци. И главата ѝ имаше нужда от проветряване. Две бири. За нея това беше рекорд. Хамбарът бе задушен и задимен. Музиката гърмеше. Том бе добър танцьор, а и тя имаше да изразходва енергия... Но това не помогна.

Взе обувките в ръце и изкачи стъпалата на пръсти.

Том беше... очарователен. Малко дързък, но по-скоро искаше да се покаже. Говореше меко и приятно и два часа преди да си тръгне, тя знаеше, че той събира кураж за края. Не му бе дала никакви аванси, но той беше мъж, а мъжете винаги си опитваха късмета. Не му позволи нищо повече от целувка, но все пак го целуна. Не беше нито ужасно, нито неприятно, но би изпитала същите чувства, ако бе целунала и кукла. Така че нищичко не бе се получило.

Разчиташе на тази вечер, за да разбере чувствата си към Саймън. Щеше да е добре да излезе, да се позабавлява с приятен мъж и да танцува до пълно изтощение. Никога не си тръгваше от някое място, без да се смеси с местните хора, с местните обичаи. Би трябвало да прекара чудесно.

Но беше нещастна. Без този ужасен мъж нищо не беше както трябва. Цели шест часа не се скара с никой, никой не се нахвърли отгоре ѝ със забележки... Би трябвало да е радостна. Дали Кортланд

изобщо я желае? Не. А тя иска ли да се влюбва в Кортланд? Не. Беше ли я докоснал някога, показвайки желание за близост или друго истинско чувство? Не. Или по-скоро не, когато беше буден. Тогава защо спокойната разходка в тъмнината, играта на шах или срещата на закуска с този проклет мъж бяха по-привлекателни от всичко друго?

Това са глупави въпроси, Ренод. Трябва ти усмирителна риза. И малко време в едно от ония места, където има много дървета, високи железни огради и решетки по прозорците, каза си тя.

Съвсем тихичко, като се боеше да не събуди някого, Бри завъртя ключа в ключалката. Той щракна, но не много силно. Съвсем бавно и внимателно завъртя дръжката. Саймън трябва да бе оставил да свети в приемната, защото в коридора бе тъмно, но не съвсем. Тя влезе на пръсти и внимателно затвори вратата. Прозя се. Обърна се. И изпищя.

— Аз съм. Не е призрак.

С ръка върху гърдите си, тя изсъска:

— Изплаши ме до смърт. Какво правиш тук по това време?

— Можеше да си спукала гума.

— Саймън, сменяла съм пет милиона гуми през живота си.

Той седеше по средата на стълбището, наведен напред, с ръце между коленете. Ръкавите на ризата му бяха запретнати, а косата — разрошена. Бри веднага се сети, че е изтощен от работа. Признаците бяха явни. Когато Саймън бе преуморен, той бе в състояние да предизвика гризли, а после да изръмжи и на лъв.

— Работил си тази нощ — обвини го тя.

— Половин ден нямаше ток. Разбира се, че работих.

— И не си изпил коняка.

Очите му се втренчиха в нея. Бяха блестящи и тъмни, като острие на бръснач.

— Ренод, можеш ли да си набиеш в главата, че аз мога да преживея и без този тъп коняк? Откъде изобщо ти е дошло наум, че обичам да пия? Та аз цели месеци съм оживял без...

— Ще донеса само мъничко. За двама ни — каза тя тихо.

В кухнята беше тъмно като в рог и ярката светлина на лампата я заслепи. Тя сипа малко френски коняк за себе си и напълни друга чаша за него. Той седеше все още там — на седмото стъпало. Бри събра полата си и седна на четвъртото. Той я погледна мрачно, когато му подаде чашата, но я взе.

Не беше много умно да остава на стълбите, защото пустият коридор и слабата светлина създаваха впечатление, че те са един много интимен оазис. Но Саймън сигурно скоро щеше да свърши коняка си. Само че той не пиеше.

— Добре ли прекара?

— Чудесно — изръмжа тя.

— Значи си доволна, че отиде?

— Много. — Тя се ухили, въпреки че не ѝ се искаше. Беше ѝ трудно да се съсредоточи след шест часа танци. Освен това Бри беше сигурна, че носят ѝ блести, бузите ѝ горят, а косата отдавна се е измъкнала от шнолите. Той я оглеждаше толкова внимателно, че сърцето ѝ започна да тупти по-бързо. Още по-зле се почувства, когато погледът му се спря на устните ѝ.

— Той създаде ли ти неприятности?

— Нищо, с което да не мога да се справя.

Саймън въздъхна. Високо.

— Питам само защото той работи тук. Ако ти е създал неприятности, утре няма да бъде на работа.

— Саймън?

— Слушам те.

— Опитай се да си спомниш, че съм на двадесет и седем години, моля те. Ако Том ми е създал някакви неприятности, утре няма да е на работа, защото ще е целият в синини и може би с някое и друго счупено ребро. — Видя как устните му се свиха и се трогна. Саймън се чувстваше задължен да защитава всеки, който се мернеше пред очите му.

Тя се облегна на парапета. Чувстваше се ужасно от това, че я е прибавил към множеството, за което поемаше отговорност.

— Обичаш ли да танцуваш?

Той разклати чашата си, но така и не отпи.

— Много е относително да кажа, че обичам — отвърна сухо. — Аз не танцувам. Защото така и не съм се научил.

— Сигурна съм, че би бил много добър в мръсните танци.

— Моля?

— Предполагам, че този стил се е появил след филма, но мисля, че са го измислили мъжете. Не е нужно да знаеш сложни танцови

стъпки. Просто трябва да знаеш да се любиш. Всичко останало идва от ритъма и чувството в музиката...

— Ренод, колко си пила, по дяволите?

Тя приближи чашката с коняк до устните си и отпи.

— Достатъчно — увери го тя. Две бири за шест часа танци не можеха да я замаят. Не алкохолът ѝ действаше, а Саймън. — В нашия край има една поговорка — каза тя замислено. — Наслаждавай се на хубавите мигове. Ако дойде краят на света, не можеш да направиш нищо. Човек трябва да се наслаждава на живота, на блясъка на слънцето и да се смее винаги, щом може. Искаш ли да ти покажа как се танцува?

— Не. — Той взе чашата от ръката ѝ и я сложи на стъпалото до себе си. — Отивай да спиш, Бри. Веднага.

Трябваше да изчезне, но не поради причината, за която си мислеше Саймън. Не беше пияна. Просто се заяждаше с него. Но поканата за танц бе доста предизвикателна, все пак.

Цяла вечер всеки път, когато оркестърът засвиреше блус, тя си представяше, че танцува със Саймън. Не сред тълпата. Той не обичаше тълпите. Но коридорът беше тъмен, бе достатъчно късно и ако намереше подходящата музика... Не жената трябва да е подходяща... Партньорът за танци, който си беше представяла, не беше нито официално облеченият Кортланд, нито фантомът, който ходеше насън... Нещо смесено от двамата. Мъжът, който би могъл да бъде той... Когато намереше подходящата жена. Трябваше да се намери някоя, която да събори емоционалната картонена кула, която Саймън бе изградил около себе си. Но Бри знаеше, че няма да е тя. Той ѝ го бе показал по стотици, не, по хиляди начини.

Тя рязко се изправи и слезе по стълбите да вземе обувките си.

— Джесика лесно ли заспа?

Той отговори на прозаичния въпрос с едно „да“ и не каза нищо повече, докато тя не изкачи стълбите и не се изравни с него. Ръката му я хвана за китката. Тя неволно трепна.

— Бри?

Той пусна ръката ѝ.

— Ти не си прекарала добре. Ужасно си напрегната — тихо каза той. — Не знам защо излезе с онова момче, но то няма нищо общо с „наслаждавай се на хубавите мигове от живота“. Нещо те тормози и

ако ти е нужна помощ, можеш да разчиташ на мен. Когато се решиш, ще ми кажеш. Аз ще чакам. Разбра ли?

— Не — прошепна тя, но усети, че се е предала. Макар че думите бяха обикновени, в гласа му се долавяше чувство.

— Може би си прекарала на път толкова месеци, защото си изпитвала диво и страстно желание за приключения. Може би, някой те е наранил. Като на задната седалка на онзи буик.

— Буик ли? — попита тя разсеяно, но после съвсем ясно се досети за какво говори той. Преди десетина вечери случайно бе споменала за онова, която бе преживяла на шестнадесет години. Искаше просто да каже, че има някакъв опит в живота и е в състояние да се погрижи за себе си, но никога не беше предполагала, че Саймън ще си спомни... Или ще си извади погрешно заключение. За един кратък миг той почти я изплаши. А само стоеше на стълбите. Но очите му бяха внимателно и строго втренчени в нея, а устните — стиснати. В ума ѝ изникна картина, в която той се появява назад в живота ѝ и нарязва на парчета онова червенокосо момче.

— Аз никога не съм била наранена, скъпи. Или поне не по начина, по който си го представяш — тихо каза тя. — Никога не съм била изнасилена или насилвана. Нищо такова не ми се е случвало. Всички притеснения съм си ги създавала сама. — Той не каза нищо и Бри изкачи още няколко стъпала. После се облегна на парапета и се надвеси над него. — И не забравяй да си изпиеш коняка, Кортланд.

Само след няколко минути Бри се бе съблякла и приготвила леглото в таванската си стая.

Преди седмица, на закуска, в момент на упорство тя бе заявила, че тази стая ще бъде нейна. Саймън не бе проявил интерес към мястото, където тя иска да спи. В къщата имаше безброй стаи. Но за Бри имаше значение. Просто защото не можеше да се крие всяка нощ в различни стаи, за да се отърве от посещенията на сомнамбула, който така или иначе имаше ключове. От друга страна, се бе изморила да сменя леглата.

Искаше, имаше нужда, да нарече някое място свое. Бе донесла лакираната китайска масичка и един изтърган килим. Вещите бяха само временно нейни, но когато влизаше тук, Бри се чувстваше като в

замък — нависоко и с прозорец, обърнат към прекрасен изглед. Също като принцеса. Но за разлика от принцесите, Бри не би спуснала косите си от прозореца, за да позволи на влюбения принц да се изкачи до нея.

Тя барикадираше стаята си всяка нощ. Тази вечер ѝ се стори глупаво да го прави, защото Саймън не се бе приближавал от седмица до стаята ѝ. Пък и беше толкова късно, че той сигурно щеше да заспи дълбоко, особено след коняка. А и се чувстваше изморена. Освен това защитната система беше доста сложна. Тя връзваше едно въже на височина под кръста направо на вратата, после покриваше пода с възглавници, така че след като той се спъне и падне, да не се нарани. И накрая, бе вързала на въжето един стар кравешки звънец. Нямаше нещо по-шумно на света от този звънец. Никой по никакъв начин не можеше да се приближи до леглото ѝ, без тя да го чуе. И на Бри не ѝ пукаше, че на някого барикадата ѝ може да се види смешна. Ден след ден Саймън ставаше по-отворен и по-непринуден. Чувствата му излизаха наяве, когато забравяше да се контролира. Тази нощ, за един кратък миг на стълбите, тя видя как той може да се отнася към жената, която обича — да бъде внимателен и готов да я защити от всяка неприятност.

Това бе трогнало Бри. А тя не искаше да я трогва. Чувствата ѝ към Саймън и без това бяха объркани и опасни като динамит, а на нея не ѝ се искаше да се влюбва в мъж, който се нуждае от нея само временно. След по-малко от две седмици бившата му съпруга ще дойде за Джес, и ако трябва до тогава да се обгражда със звънци, за да спи спокойно, щеше да го прави.

Тя се пхна в леглото и бързо придърпа чаршафа и завивката. И заспа веднага.

СЕДМА ГЛАВА

Звънецът се провали. Възможно беше Бри да не го е чула. Тя бе заспала толкова бързо и дълбоко, че може би нямаше да чуе и духов оркестър. Може би никакъв звук нямаше да я събуди, но докосването на Саймън успя... Както и преди, така и този път той не бе направил нищо, за да я изплаши. Движенията му бяха уверени. Саймън се намести в леглото толкова естествено, като че ли всичко вече му беше познато. Ръката му се плъзна към гърдите ѝ и остана там, точно под бюста. Твърдата стена на гърдите му се прилепи до гърба ѝ. Той повдигна косата ѝ от челото, а после главата му се намести на възглавницата. Можеше да усети мириса на чистата му топла кожа. Даже чувстваше дъха му във врата си.

Усети как женското ѝ тяло се напрегна и потрепери от чувства. Бри се обърна към него. Беше отчаяна.

Саймън бе нагласил завивката около нея, но бе пропуснал да завие себе си. Луната осветяваше гъстите мигли, а момчешкият перчем на косата му хвърляше сянка по бузите. Очите му бяха затворени, дишането — дълбоко и спокойно. Обхвана я непреодолимо, силно и дълбоко чувство.

Нито въжето, нито барикадите можеха да я спасят. Беше твърде късно. Тя вече беше влюбена в него. Не точно в Саймън, но все пак в Кортланд. Не точно в страстния сомнамбул, а в мъжа, който я чакаше на стълбите тази нощ, същият мъж, който бе заявил, че не изпитва емоции. А Саймън изпитваше чувства и то не слаби. Тя несъзнателно зави голото му рамо. Пръстите ѝ погалиха бузата му нежно, като полъх.

Баба ѝ беше разказвала приказка за синия огън — лош дух, който преследва жертвите си и ги кара да губят пътя. Бри не знаеше естеството на „синия пламък“ на Саймън, но със сърцето си бе познала човека, загубил своя път.

Тя се отпусна на възглавницата и го загледа. Нищо не омокотяваше острите му черти, но самоконтролът, който той ценеше,

го нямаше. Само през нощта отбраната му падаше и само тогава дори и Саймън изглеждаше безпомощен в съня си.

Тя не искаше да го буди. Но Джесика не биваше да го намери тук. Затова Бри си наложи да остане будна. Някой трябваше да пази съня му, да го наблюдава и пази. Колко ли от последните нощи е прекарал в самотни разходки из къщата?

Не и тази нощ. Сега трябваше да остане будна, за да може Саймън да спи завит и на сигурно място. Беше му необходима почивка. Никога не беше изглеждал толкова младежки, толкова спокоен, толкова открит и невинен...

— По дяволите!

Очите на Бри се отвориха рязко. Тихият глас като че ли идваше от място съвсем близо над главата ѝ. Не беше щастлив. Всъщност беше като ръмжене, съвсем близо до ужаса.

Около две секунди те останаха замръзнали. Погледът ѝ се втренчи в адамовата ябълка, която бе на десетина сантиметра от носа ѝ. Едната от ръцете му бе под гърба ѝ. Другата лежеше върху дупето ѝ. Голото дупе. Нощницата бе вдигната до кръста и дясното ѝ бедро бе обхванато от неговите. Той беше с гащета. Но не и тя. Нещо горещо и твърдо трептеше до бедрото ѝ. Това и двамата усетиха едновременно.

Тя започна да се дърпа в същия миг с него. Нямаше намерение да го ритне, а просто се опитваше да се покрие с нощницата. Пък и Саймън нямаше намерение да докосва гърдите ѝ. Само че и краката, и ръцете им се объркаха в паниката.

— Ако само се успокоиш и ми позволиш...

— Аз бях спокойна, докато ти не ме блъсна в ребрата...

— Не съм искал да те блъсна в ребрата. Просто се опитвах да си предпазя...

— Знам какво си се опитвал да предпазиш, скъпи. И аз нямах намерение да те ритна. Опитвах се да помогна...

— Стига си помагала. Или поне недей с коленете. Виж, ако само престанеш да се въртиш...

— Не бих могла да престана, докато ръката ти е на...

— Бри. Това случвало ли се е и друг път?

В мига, когато той зададе въпроса си, чаршафът бе покрил главата ѝ. Тя не се опита да го махне. Небето бе започнало да просветлява, а на нея ѝ се стори по-удобно да е на тъмно.

Не ѝ беше нужна светлина. Не знаеше кое е по-лошо — приятните тръпки по тялото или вината, че отвърща с такава чувственост на докосването на Саймън. Нейната вина. Не неговата.

В Южна Дакота нямаше подвижни пясъци както в Луизиана, в които би могла да потъне жена като нея. Нямаше къде да се скрие. Саймън издърпа надолу чаршафа, твърдо решен да я погледне в лицето. И той бе не по-малко изчервен. Косата му бе разрошена и ако Бри не се лъжеше, и той си имаше проблеми с преодоляването на срама и вината от създалата се ситуация, въпреки че неговите причини бяха съвсем други.

— Колко пъти съм те тревожил през нощта?

— Не си ме тревожил. То не беше като сега.

Той изглежда се бе молил да получи съвсем друг отговор. Видя го как стисна очи и зъби. И веднага започна да се измъква от леглото. Само че изведнъж се осъзна, грабна чаршафа и се зави. Едва ли Саймън се срамуваше от голотата си. По-скоро се уви, за да прикрие възбудата си.

— Саймън, всичко е наред...

— Нищо не е наред. Не мога да повярвам, че съм могъл да ти сторя подобно нещо. — Той прекара ръка през косата си, като избягваше да я погледне. — На четиринадесет години преживях... Тогава започна. Този идиотски сомнамбулизъм. Само че мислех, че с него отдавна е свършено. Поне от десет години не съм имал проблеми. Какво, за Бога, ми стана пак?

Бри повдигна глава, за да погледне бариерата си. Възглавниците бяха там, възето и звънците — също. Може би, ако обърне всичко на шегата, ужасът и срамът, както и вината му, ще изчезнат. Дали ако знае, че никога не я е стряскал, това няма да му помогне да понесе по-леко ходенето насън?

— Ти и в съня си много внимателен, скъпи. И си мисля, че би могъл да направиш кариера като крадец. Ти преминаваш през заключени врати и не само усещаш, но и явно умело заобикаляш всякакви сигнални системи. Пък и имаш доста добър нюх, защото преди време аз непрекъснато сменях стаите...

— Кой знае как съм те изплашил.

— Може би съвсем мъничко.

— Но поне никога не съм се настанявал в леглото ти...

— Разбира се, че не, Боже мой — излъга тя тихо.

Твърде тихо. Той се надвеси над нея и обърна главата ѝ към себе си. Стомахът ѝ се сви. То не беше като да лежиш в леглото със сомнамбул. Когато спеше, Саймън беше винаги добър. Нежен. Относително послушен и добре управляем.

Сега обаче, като че ли бе в клетка с разярен лъв. Той бе доста разсъблечен, а тя не само се чувстваше беззащитна, а и откриваше нещо като стръв в погледа му. Искаше да знае истината. И щеше да я узнае.

— Освен, че съм лягал в леглото ти, друго правил ли съм?

— Боже мой, ннн...

— Ренод!

Тя разбра, че той иска пряк отговор, но в момента не мислеше за това. Пръстите му леко стиснаха челюстта ѝ. Той може би не съзнаваше какво прави, пък и досега тя също не бе осъзнала, че я желае. Истинският Саймън. Не среднощният посетител. Мисълта, че ръката на студения Саймън, който не си губеше времето за чувства, в момента трепери, а очите му са толкова потъмнели, я накара да потрепери.

— Нищо не се е случвало — увери го тя.

Гласът му бе прегракнал и нисък.

— Има все пак граница, след която аз бих разбрал. Бих ме могли и да сме се любили. Но повярвай ми, Бри, ако се беше случило, аз щях да знам. — Той отново стисна леко челюстта ѝ. — Искам обаче да знам дали съм те притеснил. Дали не съм направил нещо, с което да те обидя.

— Не.

— Когато лъжеш, поне не ме гледай в очите, мила. Явно се опитваш да ме излъжеш, а погледът ти... — Саймън въздъхна дълбоко и изруга тихичко. По лицето му премина вълна от различни чувства. И едното от тях беше весело. — Чувствам се, като че ли някой ми е уредил празник за рожден ден, а аз съм изпуснал подаръка. Когато започнах да ходя насън, бях още дете, но повярвай, оттогава такова нещо не ми се бе случвало. Бри, не мога да разбера защо не си

направила необходимото. Просто трябваше да ме разтърсиш, да ме събудиш...

— Аз... се боях — призна си тя.

Това признание изкриви чертите му и той стисна зъби.

— Мислила си, че ще те нараня ли? Че ще се възползвам от слабостта ти?

— Не — увери го тя и затвори очи. Истината я изгаряше и тя искаше той да я разбере. Познаваше Саймън. Той никога не би я наранил. Истинските страхове, които предизвикваше спящият любовник, идваха от самата нея. Тя бе готова да даде и ризата от гърба си и винаги се бе надявала, че на света има поне един мъж, който би й предложил същото. Мъжът, който бе идвал при нея през тези нощи, никога не беше се възползвал от силата си. А би могъл. А тя щеше да му се отдаде. Щеше да направи всичко заради онези изплашени тъмни очи на спящия Саймън.

Но сега положението беше по-сложно. Тя не знаеше, че Кортланд също се е борил с чувствата си. Че е искал да бъдат близки... Но трябваше да си напомни, че желанието още не е обич. И че Саймън не вярва, че тя изобщо съществува.

— Бри...

— Ти спомена, че когато си бил на четиринадесет години, нещо се е случило. Какво? — попита тихо тя.

Явно бе улучила момента да смени темата. Очите му се изчистиха от чувствата и той се облегна назад.

— Баща ми почина.

— Боже мой, съжалявам.

Той като че ли не беше вече тук.

— Той бе добър човек. Много по-добър, отколкото аз изобщо бих могъл да бъда. — Светлината на зората бавно обхващаше стаята и един слънчев лъч огря косата му. Когато печта заработи, радиаторът изпука. Това беше единственият звук в стаята. — Аз бях най-големият, имаше четири по-малки от мен и мама. Още си спомням... Погребението... Как всички плачат, с изключение на мен. Аз не плачех. През цялото време си мислех само как, по дяволите, ще мога да изхраня всички. — Погледът му срещна очите ѝ. Беше твърд и предизвикателен. — Това не ти ли подсказва нещо за характера ми?

— Да — прошепна тя.

— Въпреки че съм бил само на четиринадесет години, аз си бях едно студенокръвно копеле. — Като че ли се очерняше нарочно. В себе си Бри не го възприе така. Заболя я за него. — Аз обичах баща си, Ренод. Но той остави шест човека без пукната пара. Мислиш ли, че съм тъгувал за него?

— Аз мисля — заговори тя бавно, — че ти никога не си си позволил да признаеш колко ти е било мъчно за него.

Виждаше, че той не я слуша. Саймън беше решил да разкрие целия си характер пред нея. По-късно щеше да се досети, че той се е опитвал да я увери, че с него е в безопасност.

— Те всички мислят, че съм мръсник. И са прави. Лиз казва, че съм много твърд, за да изпитвам каквито и да било чувства. И е права. Аз не съм приятен човек, Бри, и каквото и да се е случило помежду ни, когато съм идвал в съня си, ти трябва да го забравиш.

Тя разбра намека му — ако поради някакъв каприз на съдбата е бил мил и приятен, или не дай си Боже, страстен, тя не бива да се бои, че такива черти може да се появят в характера му през деня. Но през ума ѝ мина и глупавата мисъл, че ѝ се иска да се метне отгоре му и да го целуне.

За щастие не се поддаде на този импулс. Саймън погледна часовника и веднага спусна крака от леглото. Беше само шест часа, но и двамата знаеха, че Джесика ще се събуди всеки момент. Бри не можа да се сдържи да не зададе още въпроси.

— Ти каза, че си започнал да ходиш насън, когато си бил на четиринадесет години. Сигурно семейството ти е знаело...

— О, знаеха. Веднъж ме намериха да ходя по пътя в три часа през нощта. Всички се тревожеха. Заведоха ме на доктор.

— И?

Той се огледа, като търсеше с какво да се покрие. Нямаше нищо и затова стана както си беше.

— Направиха ми пълни изследвания. Като на войниците. Нищо ми нямаше. После ме водиха на психиатър. Той говореше нещо за „неосъществени мечти“. Но отново нищо не откри. Най-последно ходих и в специална клиника.

— И там ли не откриха нищо? — Бри го изгледа в гръб. Помисли, че едва ли е срещала човек с толкова неосъществени мечти.

Мечти, на които не бе дал възможност да бъдат осъществени. Или не бе имал възможност да си ги позволи...

— Да, откриха — отвърна сухо Саймън. — Изглежда при много сомнамбули се получава нещо като искра в съзнанието. Не е нещо „ненормално“. Нито пък би могло да се счита за болестно състояние. Все едно, както някои хора са синеоки, а други — с кафяви очи. Ходенето на сън изобщо не е нещо необикновено и за повечето хора няма голямо значение.

— Значи не ти помогнаха?

Той вече се насочваше към вратата.

— Помогнаха... Посъветваха ме да се връзвам за леглото. Тогава подейства. И сигурно пак ще подейства. — Той отвори вратата и се обърна да я погледне още веднъж. Очите му гледаха така изплашено, както когато идваше насън. Погледът му обхвана разрошената ѝ коса, врата, устните. Какви ли чувства изразяваше? Копнеж? Желание? Но тя бе сигурна, че би умрял, но не би признал нищо подобно.

— А ако и връзването не помогне, ще опитам и друго. Важното е, че ти не трябва да се боиш, че това ще се случи отново, Бри. Ще ти дам ключовете от цялата къща. Тук има стотици ключове. Аз ще ти ги дам всичките, за да не се боиш, че бих могъл отново да ти досаждам.

Когато вече си беше отишъл, Бри подпря брада на коленете си и обхвана лицето си с ръце.

Благодаря за предложението, Кортланд. Но аз имам по-добра идея за положението ти. А всичко останало е дрън-дрън. Какъв глупак — каза си тя, лапна пръста си и се замисли. Представи си Саймън, вързан в леглото, и ѝ прилоша. Представили малкото момче, на което се е наложило да порасне изведнъж и което никога не е могло да се отърве от грижите за онези, зависещите от него. Дори и когато се е оженил... Помисли за неосъществените му мечти. Помисли колко внимателно Саймън я предпазваше от мисълта, че би могъл да се интересува от нея като жена. Но помисли и за начина, по който той я гледаше. И за възхитителното му докосване.

А след това се измъкна от леглото.

— Какво е това, Бри?

— Юфка. — Бри напълни чаша с мляко за малката, но поглеждаше и към Саймън. Изкъпан и избръснат, Саймън се беше скрил зад „Уолстрийт Джърнал“ с чаша кафе. Не че идеята за някакъв разговор го притесняваше, но когато тя се обърна към печката, той постави една голяма връзка ключове до нейната чаша с кафе. Но за онова, което се беше случило през тази нощ, не му се искаше да споменава поне до края на живота си.

— Мислех, че е същото, като преди два дни, ама е друго.

— Онова беше кускус, миличка. А това е юфка. Изобщо не е полезно за теб, повярвай, почти като „Капитан Крако“.

Джесика вкуси от върха на лъжицата, като че ли опитваше отрова. После уверено преглътна.

— Какво ще правим днес?

— Малко по-късно сутринта ще заведем татко ти на екскурзия из „Прокълнатите земи“. — Бри чу как вестникът изшумоля неспокойно. — Реших да изкачим някой от хълмовете, може би да подплашим някое прерийно куче и да си направим пикник на твоето тайно местенце.

— Звучи ми страхотно!

— Звучи... Звучи като типична игра тип „Ренод“ за двама. Не, за трима.

— Всеки си е луд посвоему — промърмори тя под нос. После продължи по-внимателно: — Идваш с нас, Саймън.

— Ти не разбираш ли... — Вестникът падна, защото дъщеря му се промъкна и се настани в скута му. Джес си носеше купичката с юфка и лъжицата, както и опасно наклонена чаша с портокалов сок. Саймън бързо я хвана. — Нямам никакво свободно време. Чакам разговори с Бостън и не мога да си позволя да ги пропусна. Още не съм свършил с класифицирането на колекциите. Бояджиите днес ще работят горе...

— Много е осъдително, разбирам — каза съчувствено Бри, — но ще им се наложи да работят без теб. Ти идваш.

— Не мога. — Саймън изрече думите бавно, като се надяваше да бъде разбран по-добре. — Достатъчно отдавна си тук, за да разбереш, че имам твърде много отговорности, които...

— Да, разбирам. И точно там е работата. Идваш, Саймън.

Това не може да съм аз — мислеше си Саймън. — Просто не може да бъде.

Той беше добър баща. Закара ги в долината „Сейдж крийк“. Бе изминал петстотин километра, натоварен с бинокли и кукла. Бе седял търпеливо, докато двете наблюдаваха прерийните кучета, които изобщо не изглеждаха страшни. На Бри й беше приятно. Джес бе възхитена и дори Саймън беше готов да признае, че екскурзията му е харесала. Но всичко си имаше граници... Имаше да върши милион неща. Срокът за изпълнение на договора с Бостън приближаваше. Можеше някой от семейството да се обади по спешност. А него го нямаше въкъщи... Можеха да боядисат спалнята в розово, докато го няма... Пък и докато не привърши описа на колекциите, щеше да е вързан в тази стара къща, намираща се посред пустошта.

И вместо да бъде, където трябва, той лежеше по корем в прахта, слънцето печеше главата му, а едно четиригодишно момиченце го яхаше като кон.

Бри гледаше през бинокъла си. Дъщеря му също погледна и двете се спогледаха.

— Идват — каза мрачно Джес.

— Не се бой. Готова съм.

— Сигурна ли си, че имаме достатъчно муниции?

— Напълно. Ти само пази татко си.

Нищо не се виждаше наоколо. Когато тръгнаха обратно, Саймън бе решил, че ще може да се върне към работата си. Нищо подобно. Момичетата настояха той да види „скривалището“ на Джес. Така нареченото скривалище беше на половин километър от къщата и представляваше една малка скала сред пустошта. Изкачиха се по склона, като се хващаха за тревите. Върхът беше плосък и Саймън очакваше, че от там ще има някакъв особено красив изглед. Единственото, което се виждаше от другата страна, беше кална локва. Бри, понеже си беше Бри, бе казала на Джесика, че там е пълно със злато.

И сега Бри, понеже беше Бри, се правеше, че се прицелва с пушка. Показалецът ѝ се сви и тя извика:

— Боже мой, та те са много. Гледай онзи облак прах зад конете им. Внимавай, за Бога, за баща си, Джес!

— Прикрила съм го.

— Те приближават в редица. Всички. Джеси Джеймс. Били Кид. Стариат Клантън. Док Холидей... — Пръстът на Бри бързо се свиваше и отпускате.

Джес викаше „бам, бам“.

Саймън изведнъж зарови лице в ръцете си.

— Няма страшно, татко. Не се бой. Те си отидоха.

— Виждам. Всичките са... мъртви.

— Никой не е мъртъв, татко. Бри и аз не бихме убили никого. Просто ги изплашихме. Те искат нашето злато — обясни Джесика. — Сега ще ти донеса. Веднага ще разбереш всичко.

Дъщеря му се смъкна надолу. Бри отново стана възрастна — преображение, което винаги го обезоръжаваше. Тя бързо събра остатъците от обяда в кошницата и затвори капака.

— Как го правиш? — промърмори той. — Как можеш да измисляш всичко това?

— Болно въображение.

— Мисля, че ти си един подарък за децата.

Тя се направи, че не чува комплимента.

— Боя се, че ще й трябва малко време да намери златото — каза тя сухо.

— Малко ли? Както гледам, май ще си останем тук до идването на следващата ера на динозаврите.

Бри се засмя.

— Джес откри това място при една от дългите ни разходки. Накарах я да обещае тържествено, че никога няма да идва сама, но все пак малко се боя. Обещанията на дъщеря ти не струват и...

— Пет пари?

Те продължиха да говорят и Саймън загуби нишката на разговора. Тя лежеше по гръб с ръце под главата и с очи, присвити от слънцето. Герданът с талисмана проблясваше върху голия ѝ врат. Той се помъчи да намери причината, поради която го привличаше повече от която и да било друга жена.

— Усецаш ли мириса? — промърмори тя.

— Какъв мирис?

— На слънце.

Саймън дъвчеше една тревичка и не си направи труда да отговори. Не можеше да мирише на слънце, както нямаше никакъв Джеси Джеймс, нито дукеса, която сервира чай. Беше просто Бри. Нейният начин на мислене. Такава, каквата си бе.

Някои черти от характера ѝ винаги го учудваха. Например отношението ѝ към парите. За това, че остана и не пожела да ѝ плаща, той купи нови гуми за колата ѝ. Тя изпадна в истерия. Той скри значителна сума пари под таблото, като не очакваше тя да ги намери, докато не си тръгне. Но Бри ги намери и отново му вдигна скандал. Саймън се опита да си спомни дали някога е имало друг човек, който да не иска нищо от него. Не успя.

— Ако Джес не донесе скоро златото — обади се Бри, — мисля, че ще заспя на слънцето.

— Сигурно битката те е изтощила.

Тя се изсмя с гърлен чувствен женски смях, който му се стори като прекрасна музика.

— Дремни си. Аз ще наблюдавам внимателно Джес.

Не казваше истината. Джесика можеше да се разхожда наоколо дълго. Той сигурно щеше да я наблюдава, но вниманието му остана приковано в Бри. Чувстваше се ужасно глупаво, защото не знаеше какво се беше случило, когато е ходил на сън. Искаше да знае всичко. Искаше да знае дали я е целувал... Как му е отвърнала... Дали е галил малките ѝ бели гърди. Искаше да знае дали това ѝ е харесало. Искаше да знае дали е била гола... От друга страна, не искаше да го знае. Ако е пропуснал такова нещо, по-добре да се отрови...

Той отхапа тревичката и затвори очи.

Хайде, Кортланд. Колко още ще се измъчваш за това? — запита се наум той.

Единственият човек, с който е бил близък, бе баща му. Обичаше го безусловно и дълбоко. Сам Кортланд беше топъл, щедър и много чувствителен човек. Такъв, какъвто искаше да бъде и Саймън. Но неочакваната смърт на Сам остави семейството отчаяно и на четиринадесет години Саймън се сблъска с разрушените илюзии. Непоносимата мъка се превърна в ярост. Нямаше време да разговаря. Нито да обича. Това нямаше да нахрани петчленното семейство. Саймън се бе затворил в себе си и работеше. Бедността ги преследваше с години. Ако не полагаше усилия, ако не работеше

толкова много, можеше да се случи пак. Много хора разчитаха на него. Затова не можеше да позволи да се случи подобно нещо.

Сега имаше пари. Може би даже... твърде много. Преди да срещне Бри, относителното спокойствие в живота, който водеше, бе започнало да се пропуква, но той остана твърд като камък. Знаеше да работи, да закриля, да осигурява. Не знаеше как да се държи. Не знаеше как да ухажва една жена и нямаше какво да ѝ предложи, освен ако не я интересуваха парите.

А Бри не даваше пукната пара за неговото богатство. Тя го желаше. Физически. Саймън трябваше да е напълно сляп, за да не забележи тези дълбоки несъзнателни сигнали, които тя му изпращаше. Но тя не искаше да изживее живота си с отчаян работохолик. А за кратка връзка... Той добре знаеше какво представлява в леглото. Внимателен, сериозен и умеец да се контролира. Някои жени харесваха тези качества, но Саймън знаеше, че циганка като нея сигурно би искала див и страстен любовник. Трябваше да притежава страст и дух, за да я задържи...

Той не беше такъв.

Бри се размърда до него. Полъхът на вятъра покри бузата ѝ с един кичур от косата. Без да мисли, той се наведе и го отстрани. Пръстите му докоснаха меката кожа на лицето и той усети как всеки мускул в тялото му се напрегна. Тя бе толкова красива, така изпълнена със смях и жизненост. Саймън почувства неудържимо желание да ѝ каже какво бе започнала да означава за него. Не че искаше нещо от Бри или очакваше нещо за в бъдеще. Но когато беше с нея се чувстваше по-свободен, по-жив. Когато беше с нея можеше да си припомни мечтите, които някога значеха много за него. Когато беше с нея, имаше странното чувство, че би могъл да усети мириса на слънцето.

Ръката му още беше върху лицето ѝ, когато тя отвори очи. Сини очи. Опасни и съблазнителни като любовта. Втрещени в лицето му. Той бързо се отдръпна назад.

— Имаше една пчела — каза равнодушно мъжът. — Помислих, че може да те ужили.

Тя се огледа. Във всички посоки имаше километри трева, но не се виждаше нито едно цвете.

— Представи си, моля ти се — промърмори тя. — Пчела в тази част на страната.

Искаше му се веднага да целуне тази иронична усмивка, изписана на лицето ѝ. Но не се осмели. Поне не сега. Когато дъщеря му се катереше към върха на скалата с шепи, пълни със злато...

ОСМА ГЛАВА

— Ренод, това е опасен ход за начало.

— Да, Саймън.

— Ти имаш невероятен инстинкт към играта, но не планираш ходовете си. Ако предвиждаше с няколко хода напред...

— Да, Саймън.

Бри намаза последния си нокът с яркочервен лак и затвори шишенцето. Лакът щеше да изсъхне, още преди Саймън да направи следващия си ход.

Беше десет часа и цялата къща бе тъмна, с изключение на ъгъла в гостната, където бяха седнали. Тя бе поставила старинната шахматна дъска върху индийска масичка. В камината се издигаха жълти пламъци, а единствената друга светлина идваше от лампата до креслото на Саймън.

Стените бяха боядисани в слонова кост, а отломките и боклуците — изнесени. Спускащите се до пода кадифени завеси, блясъкът на пианото в ъгъла и дебелият розово-бял ориенталски килим придаваха на помещението старинен, романтичен вид. Бри знаеше, че Саймън изобщо няма да го забележи. Той бе запалил огъня, за да провери дали камината тегли, а светлината бе намалена, за да се пести електричество. И единственият му интерес към шахматната игра бе за да я победи.

Лицето му беше осветено от лампата. Едрите кости и дълбоките очи изглеждаха изрязани като мраморната фигура на царя.

Саймън внимателно мръдна една пионка. Тя премести офицера си в другия край на дъската, което го накара да я погледне разстроено.

— По-добре си пийни от ликъора — посъветва я той. — Сега ще те заболи.

— Щом казваш — пошегува се тя.

Обикновено Бри го биеше на шах. Саймън бе десет пъти по-добър играч, но просто се парализираше от нейните импулсивни и непредвидими ходове. Винаги предполагаше, че тя използва стратегия,

която изисква обмислена отбрана. А изобщо не беше така. Тя играеше заради удоволствието от играта, но тази вечер беше разсеяна и беше в мрачно настроение.

Днешният следобед бяха прекарвали добре, даже много приятно, но на връщане към къщи Саймън се затвори. Бри знаеше защо. Той едва не я целуна на върха на скалата. Бе се надвесил над нея с ръка на лицето ѝ, а очите му бяха толкова дълбоки и тъмни, както сега... А после се бе появила Джесика. Оттогава Саймън се затвори и остана такъв досега.

Онова, което не се е случило, не си заслужава тревогите. Само че щеше да я целуне Саймън, а не сомнамбулът. Чистият въздух се бе изпълнил с напрежение. За мъж, който твърди, че не изпитва страст, той бе излъчил почти ядрен заряд. Искаше ѝ се да разбере как ли би се получила целувката... Но не би. Искаше ѝ се да знае какво бе почувствал Саймън... Я си пийни от ликъора и забрави, Ренод — каза си тя.

— Успя ли да се свържеш с родителите си тази вечер?

Ето я. Обикновената и безопасна тема за разговор.

— Не намерих майка си. Явно са излезли с баща ми на вечеря. — Доколкото Саймън знаеше, тя се обаждаше на семейството си два пъти седмично. Ако не го направеше, те щяха да се тревожат. — Но намерих Стефан, по-големия ми брат. Целият клан е добре.

— Искат ли да се върнеш?

— Семействата имат навика да искат да си приберат загубените овце — отговори тя сухо.

— А ти ще се върнеш ли, след като си тръгнеш оттук? — Саймън гледаше в шаха.

Въпросът беше съвсем обикновен, но думите му накараха стомаха ѝ да се свие. След няколко дни работниците щяха да си отидат. А малко след това Лиз ще вземе Джесика. Тогава Бри няма да има повод да остане в Южна Дакота... Нито пък някъде в близост до Саймън.

— Не внимаваш — скара ѝ се той. — Не може да искаш да преместиш топа си тук. Оставяш царицата незащитена.

— Забравяш, че тя е най-умната фигура върху дъската, скъпи. Тя може сама да се погрижи за себе си.

— Така ли мислиш? — Той мръдна коня си и после се наведе напред, за да напълни отново чашата ѝ с ликьор. — Имаш навика да поемаш страхотни рискове с царицата си.

— Така, както аз възприемам играта, на нея това ѝ е работата. Шахът е направен така, че в него най-безпомощната фигура е царят, а царицата — най-могъщата. Нейната работа е да направи всичко необходимо, за да го предпази.

— По принцип е така. Но всъщност трябва внимателно да се обмислят рисковете, на които е подложена, защото ако царят загуби царицата си, играта почти винаги е загубена. Затова тя трябва много добре да се пази. Трябва много да внимава. — Саймън отпи от коняка си. — Ти не отговори на моя въпрос.

— Какъв въпрос? — Защо ли имаше неприятното чувство, че Саймън не говори за царете и цариците от шаха?

— Попитах те дали ще отидеш при семейството си.

Тя поклати глава.

— Аз съм се откъснала от тях. Обичам ги, но домът ми вече не е в Южна Луизиана.

Той продължи тихо:

— Ти си изморена от пътуване, Бри.

Един от пъновете в камината падна и разпръсна множество искри. Тя остана мълчалива, докато правеха следващите си ходове. Но не за дълго. Думите му бяха покана за разговор. Не за обикновено бърборене, а за смислен разговор. Не за пръв път предлагаше да я изслуша, но за пръв път Бри помисли, че разговорът може да отвори вратата помежду им. Ако рискува. Тя сви крака под себе си и се надвеси над шаха.

— Имала съм трима — спомена спокойно.

— Трима какво?

— Трима любовника. Макар че не съм сигурна дали първият може да се нарече така. Когато бях на шестнадесет години, имах един червенос. Опитах с него веднъж. От глупост. Той беше малко откачен и аз го съжалих. След около четири години имаше един студент. Бях свързана малко повече в емоционално отношение, но и с него се получи само един път. На него му беше нужен някой. И аз бях помислила, че този някой съм аз. — Тонът ѝ остана равнодушен, а главата — надвесена над шаха. — И около две години след това се

влюбих в шефа на фирмата, в която работех. И трябва да призная, че се влюбих силно. Мислех, че скоро ще стане дума за женитба, за жилище, даже и за деца. Но се оказа, че Матю още се среща с бившата си жена. Аз даже не знаех. Той изглежда беше голям измамник, щом тя успя да забременее, докато той все още...

Саймън изпусна една къса ругателна дума.

— Скъпа, никога не бих те попитал...

— Играй си шаха, Кортланд. — Тя още не бе вдигнала поглед. Не искаше да го погледне. Не искаше да знае какво е изражението на лицето му. — Знам, че не би ме попитал. Говоря просто, защото искам. Ти си прав. Изморена съм от пътуване. И както предположи, желанието да скитам не беше единствената причина да тръгна на път. Но не бяха и мъжете. Причината бе в мен. Всеки греша понякога. Но втория път няма извинение. А за три грешки всеки го изхвърлят от играта. Аз правех шаблонни грешки. И исках да счупя шаблона.

— Бри...

Досега Саймън не се беше разсейвал от играта. Сега царицата й беше още свободна.

— Мисля, че съм се надявала, че ако споделя миналото си, ти също ще се почувстваш свободен да се разтовариш.

— Да се разтоваря?

— Аз мисля, че ти не споделяш с никого — каза тихо Бри, — особено личните си проблеми. Всички трупат неприятностите си върху теб. Ти ги изслушваш, заемаш се да помогнеш, грижиш се, оправяш нещата, но не говориш, Кортланд. Кога ще си позволиш да се разтовариш? За онова, което чувстваш към баща си, например. Или колко си бил разстроен след развода. Или за твоите желания и мечти. За нещата, от които се страхуваш. Да не говорим са ходенето насън...

— Ренод.

— Какво?

— Ти ми взе коня!

— Да. Погледни си царя. Сигурна съм, че е загубен — промърмори Бри.

Но се лъжеше. Получи целувка над шахматната дъска. Едно бързо докосване, както брат би целунал сестра, която го е победила. С края на играта завърши и вечерта. Може и да беше победила мраморния цар, но мъжът от плът и кръв бе по-труден. Саймън отпи от

коняка, но разговорът бе приключил. След петнадесет минути фигурите бяха прибрани в кутията, той ѝ пожела лека нощ и изчезна нагоре по стълбите.

Може би той няма търпение да се отърве от шумната и припряна циганка — помисли си Бри.

Понеже не виждаше никаква вероятност да заспи, тя си сипа още малко ликьор и отиде да вземе някоя книга за четене от библиотеката. Когато се връщаше към приемната, си каза, че бързото оттегляне на Саймън може и да е добър знак. Ако се бе отпуснал, ако бе споделил с нея, чувствата ѝ към него може би щяха да се задълбочат. Винаги, когато беше близо до него, усещаше как пулсът ѝ се учестява. От една страна, това беше хубаво и здравословно желание, предвидима реакция към мъж. Но от друга страна, това присвиване на стомаха и странният трепет не ѝ харесваха. Страхуваше се. Привличането на Саймън бе различно от онова на сомнамбула. Будният мъж бе много по-изкусителен, възхитителен и опасен.

Бри сложи нов пън в огъня и за миг се загледа в играещите около жертвата пламъци. Така се бе чувствала в предишните си връзки — като жертва. Мъжете взимаха каквото им беше нужно и си отиваха, оставяйки след себе си пепелта. При спомена за този стар шаблон потрепери. Струваше ѝ се, че отново всичко ще се повтори. Саймън се нуждаеше от някаква помощ. Тя му я даде... И ден след ден виждаше метаморфозата на този мъж, който се връщаше към себе си, променяше се и започваше да се занимава със собствената си работа. А тя се бе влюбила точно както и преди... Само че не точно така. И преди се беше влюбвала, но никога, както сега. Не толкова силно, нито толкова дълбоко, и никога с това чувство за сродна душа, в мъж, който я трогва до дъното на душата...

Толкова много ли си хлътнала, Ренод? — запита се тя и си отговори: — Да. Той заговори за заминаването ти. Звучи ли ти това като желание да сподели бъдещето си с теб? Не. Тогава не го прави, скъпа. Не се влюбвай повече. Тук не става дума за поредната глупост. По-скоро става дума за разбиване на целия ти проклет живот. Бъди умна. Страхувай се от това. Мисли.

Като се обърна настрана от огъня, тя се изпъна върху килима с книгата и чашата ликьор до себе си. Отвори книгата и разбра, че е взела едно от изследванията на чичо Фи за геологичните особености

на „Прокълнатите земи“. Не можа да ѝ досади толкова, че да се успокои. Нищо не можеше да я успокои. Минутите минаваха, мина половин час, после — час. Стенният часовник биеше звънко. Сенките се сгъстиха. Един от пъновете изпука и въглените станаха яркочервени. Книгата не беше толкова скучна, особено след като се зачете в нея. Тя обърна още една страница и посегна към чашката си, когато изведнъж усети тръпки по гърба си. Главата ѝ се извърна рязко към вратата и почувства как стомахът ѝ се сви силно.

„Не, Саймън, моля ти се. Не можеш да ми сториш това тази нощ. Сега просто не бих могла да го понеса... Недей.“

Но Саймън вече се приближаваше. Не закопчаният отгоре до долу Саймън, с когото бе играла шах, а босоногият, тъмноок и толкова изкусителен нощен посетител.

— Саймън, върни се в леглото си — каза отчаяно Бри.

Саймън не се подчини. Продължи да се приближава. Книгата падна от скута ѝ, когато се опита да стане. Огънят проблесна в косата ѝ. Беше облечена със същата червена деколтирана фланелка и бели джинси, както когато играеха шах. А очите ѝ бяха тъмни като мокри въглени. Стоеше там, неподвижна като камък, но като че ли леко трепереше. После пристъпи към него с протегнатата ръка.

— Саймън, ти пак ходиш насън. Няма нищо. Аз ще те заведа в леглото...

„Значи така ми говори — помисли той. — Успокоително, нежно, с обич.“

Тя уви едната си ръка около кръста му с намерение да го поведе към стълбите. Не беше подготвена, когато той обхвана лицето ѝ с ръце и я целуна. Имаше вкус на ликьор, но освен това и на нещо много по-сладко, тъмно и уникално. Беше едно от ония неща в нея, които щяха да го подлудяват винаги, когато си спомнеше за целувката, за нейния вкус. Саймън не си спомняше нищо от преди, но чувстваше, че не би могъл да заспи, когато мисли за тези очи. Когато мисли за жената, която само дава. Когато помисли за онези пуяци, които са я използвали.

Когато слизаше, той нямаше намерение да постъпи така — да се прави, че ходи насън. Такава постъпка бе глупава и престъпна. Нечестна. Погрешна. Само че му се струваше, че няма друг начин. Не можеше да ѝ позволи да си отиде с увереността, че всички мъже са

като онези тримата тъпанари. Без да ѝ даде нещо, след като тя му бе отдала толкова много. Искаше да накара Бри да се почувства обичана. Само че не знаеше нито как да ѝ го каже, нито как да ѝ го покаже.

Извинения, Кортланд — помисли си той.

Да. Но сега вече не му се струваха толкова глупави. Устните ѝ трептяха под неговите. Тези устни познаваха неговите. Пръстите ѝ обхванаха раменете му здраво, като че ли се бореше да остане спокойна. Саймън не искаше да я насилва даже с целувка. Но тогава клепачите се спуснаха над очите ѝ, а ръцете ѝ прегърнаха врата му. От нея се излъчваха невероятни чувства — жажда, страх, копнеж. И Саймън разбра, че все пак е постъпил правилно. Тя беше близка със сомнамбула по начин, който никога не бе показвала към него. Тя желаше измислицата, а не действителността. Не него...

Тази мисъл го разстрои. Той беше добър в самодисциплината и контрола, но нямаше опит, не знаеше как да спечели женското сърце.

Саймън Кортланд не беше мечта за една жена.

Той дори и не знаеше как да се опита да го направи.

Макар и бавно, но Саймън откри една от онези елементарни истини, уникални за любещия. Той вече не беше сам. Бри... щеше да му помогне. Езиците им се докоснаха. Първоначално плахо, а после все по-горещо. Тя издаде нежен стон и го привлече до себе си. Помисли, че не го направи много нежно. Но си беше такава — искаше да направлява, да ръководи.

Той отново докосна устните ѝ, после започна да я целува по бузите, по челото. Бяха благодарни, благоговейни докосвания. Но целувките му бяха целувки на любовник, който наистина искаше да ѝ достави удоволствие. На нея те ѝ харесаха. Той го разбра, защото тя се притисна до него. Като че ли имаше нужда от него. Като че ли то желаше. Дори... Като че ли го обичаше.

Той повдигна глава. Дишаше дълбоко и тежко и съзнаваше, че тялото му тръпне от желание. Контролът, на който толкова разчиташе, не беше безкраен. Бри също бе вдигнала глава, но очите ѝ останаха затворени и гласът ѝ беше съвсем изтънял.

— Саймън, страхувам се.

Отново я целуна. Силно и страстно. Би се самоубил, ако я наранеше или изплашеше.

— Саймън... Ти и друг път си правил така. Идваше при мен, като че ли знаеше от какво имам нужда, какво искам. Само че тази нощ... Аз самата не искам да те спра и не съм сигурна дали и ти би го желал.

Той я притисна до себе си, а сърцето му биеше толкова силно, че спираше дъха му. В този миг би дал година от живота си, за да разбере какво бе желала тя през онези, другите нощи. Да разбере как бе постъпвал. Защото гласът ѝ никога не беше трептял така за онзи Саймън Кортланд, с когото закусваше в кухнята. Огромните му длани погалиха шията ѝ, а после — слабите рамене. Тя трепереше. Саймън мислеше, че милувката ще я успокои. Но не беше така. Тя чакаше. Трепереща и напрегната. Последният пън се разпадна в огъня и изпусна облак искри. Пламъкът заигра по стените и освети силуетите им, прегърнати в тишината на стаята.

Когато той бавно вдигна фланелката ѝ, сенките се размърдаха. Казваше си, че действа на границата между реалността и фантазията, но не беше толкова просто. Дългата ѝ коса изпусна искри, а после падна върху гърба ѝ. Бри повдигна лице към него. Не носеше нищо под фланелката. Кожата ѝ беше като порцелан и блестеше от огъня на желанието, а лицето ѝ бе изпълнено с копнеж, какъвто Саймън не бе очаквал, че може да вдъхне на която и да било жена, камо ли на Бри.

Но неговата страстна и земна Бри изведнъж се засрами. Опита да се покрие, но той я хвана за китките, а после бавно насочи очи, за да срещне погледа ѝ. Беше прекрасна. Красива. Целуна я, за да ѝ го покаже. Целуна я, както не бе целувал никоя друга жена. И в тази целувка изчезнаха години... Тридесет и пет години на невежество, на незнание, че съществува такова прекрасно тъмно чувство. Целува я, докато устните ѝ станаха влажни и червени, а очите — замаяни.

— Саймън... Не знаеш какво правиш с мен... Ти никога преди не си бил... такъв... И аз никога...

Това, което правеше, изненадваше и него. Това чувство и увереност в мъжката сила. Желанието да люби, да изкушава, да доставя удоволствие, да се възхищава. В този момент той не беше Саймън. Беше само мъж. Нейният мъж. И когато посегна към колана на джинсите ѝ, гърлото ѝ издаде пак онзи гърлен звук. Първичен, женствен звук. Очите ѝ се втренчиха в неговите. Тя го искаше. Желаше го.

Дланите му се плъзнаха надолу и тя се притисна в него. Заслепена и безпомощна. Дръпна главата му надолу, за да докосне устните му и той усети как пръстите ѝ се свиха и по тях премина ток от избухналата страст.

Заедно с джинсите паднаха и копринените бикини и тогава той я положи на килима пред огъня. Кожата ѝ бе по-нежна от сатен. Много нежна за грубите влакна на килима. Главата му се сведе към гърдите ѝ. Обходи зърната ѝ с език, а дланта му се спусна ниско до мястото, където се съединяваха бедрата. Обхвана я, после я освободи. Когато се приближи отново, тя заби зъби в рамото му. Силно.

Възбудата го изгаряше. Но той пренебрегна личното си желание. Мускулите му бяха напрегнати, кожата му гореше. И на това не обърна внимание. Мислеше само за Бри.

Целуна я отново по устните. Силно. После обсипа с целувки шията ѝ и спря на гърдите. Вече бе открил, че малките хълмчета са невероятно чувствителни. Хвана кичур от дългата копринена коса и с нея погали малките розови зрънца.

Тя отново се опита да го ухапе и ръцете ѝ се заключиха около него. Нежно, но твърдо Саймън я задържа. Очевидно бе открил онова, което ѝ харесва. И продължи. Със силните еротични целувки и нежните докосвания. Докато ръката му галеше издигнатото хълмче между бедрата, пръстът търсеше лоното и всеки път тя почти достигаше до върха.

Знаеше какво иска тя. Знаеше и че то приближава.

И тогава всичко отиде по дяволите.

Ръцете ѝ го блъснаха по гърдите и той падна по гръб. Бри се надвеси отгоре му. Очите ѝ горяха като разпалени въглини.

— Не така, скъпи. Ако си решил да ме докараш до екстаз и ти ще дойдеш с мен.

Тя обсипа врата и гърдите му с целувки. С ръце, с език, с устни тя му казваше, че обича тялото му, че го желае. Желаше него. Беше ѝ харесал номерът с косата. Сега тя го галеше с косата си, промъкна пръсти под колана на гащетата и докато се опитваше да ги отстрани, двамата се затъркаляха по килима. Близо до огъня, после по-далеч, където беше тъмно и студено и нямаше нищо друго на света, с изключение на Бри. Устните ѝ го предизвикваха, плашеха. И изведнъж той осъзна в каква неприятност е попаднал.

Беше я обхванал под себе си. Грубо, твърде грубо.

— Бри...

— Шшшт.

Мисълта да бъде любимия от сънищата не го задоволяваше. Искаше тя да знае, че това е той, нейният Саймън. Че е буден, че знае какво прави, че това не е игра.

— Мила моя...

— Шшшт. — Шепотът ѝ беше страстен. — Моля те, Саймън. Обичам те и искам това. Желая те. Сега. Моля те, моля...

Тя го привлече към себе си и хрипкавият ѝ вик за обич отекна в главата му.

Проклет да съм — помисли си той. Защото знаеше вече, че е загубен. Обви бедрата ѝ около своите и я целуна по устните в мига, в който проникна в нея. Дълбоко. Докрай.

Знаеше, че трябва да внимава да не наруши заблудата ѝ, че спи, че не съзнава, но това вече не го интересуваше.

Плътта им гореше. Кожата ѝ беше влажна и солена като масло. Тя желаше същото, което и той. Огънят ги огряваше, но той се разтапяше не от неговата топлина, а от чувствата, които изпитваше. Тя се отдаваше с любов, с нежност и страст. Викаше името му като молитва. Извика го пак, а после изстена, когато стигна до върховната наслада.

Той я настигна след миг, разтърсен от огромно удоволствие. В този миг осъзна, че това не бе просто страст.

Бе отдал душата си на тази циганка.

После, когато отново можеше да диша, когато страстта се оттегли и можеше да мисли, Саймън си наложи да приеме очевидното... Бри може би не се нуждаеше от неговата душа. Тя е била зле наранена. Може би имаше нужда от любовник, който да излекува старите лоши спомени. Това обаче съвсем не означаваше, че е влюбена в Саймън Кортланд.

ДЕВЕТА ГЛАВА

От огъня бяха останали само въглени. Бри бе обвита като пашкул в прегръдките на Саймън. Несъзнателно и почти хипнотично пръстите му галеха косите ѝ. Докосването бе властно, но нежно. Може би искаше да я успокои.

Само че и най-силният транквилант нямаше да успее. Сърцето ѝ биеше бързо и силно като камбана. Любовта му я бе изкарала от релси. Знаеше, че Саймън е самотен. Знаеше, че притежава чувства, заключени от дълго време. Но не беше предполагала колко дълбока бе тази „спокойна вода“. Той бе оживял за нея, с нея. Беше чувствен, изискващ мъж, за когото жените мечтаеха. Страстен любовник, създател на удоволствия, крадец на скрити чувства, който се отдава така, както Бри не си бе представяла, че мъж може да го направи.

— Бри, скъпа...

При първия звук на прегракналия глас тя здраво стисна очи. С бързината на пружина се измъкна от ръцете му и стана.

— Шшшт, любов моя. Аз ще те заведа в леглото, Саймън. Знаем, че е студено и късно. Аз ще се погрижа за теб.

Дори и за самата нея гласът ѝ звучеше тънко и глупаво, като че ли говореше на безсъзнателен сомнамбул. Саймън изведнъж млъкна.

С гръб към него тя загаси последните въглени и постави металната решетка пред камината. После потърси дрехите. Нейната фланелка бе хвърлена върху лампата, а неговото бельо — чак под стола. Всичко това трябва да се прибере...

„Усмихни му се, Ренод“ — заповяда си тя. Само че не можеше да се усмихне точно сега. Прибра дрехите със съзнанието, че Саймън я наблюдава. Чувстваше погледа му в гърба си, но продължи да говори.

— Знаем, че на сутринта ти изобщо няма да помниш какво се е случило, скъпи, но аз не искам дори и несъзнателно да се... тревожиш. От четири месеца взимам хапчета. Не защото съм очаквала, че ще имам нужда, а защото цикълът ми беше нередовен. Вероятно

отпътуването. Затова лекарят ми препоръча един шестмесечен курс с таблетки...

Глупаво, глупаво, глупаво. Фалшът в гласа ѝ я накара да млъкне. Саймън не беше помръднал. Той я гледаше и изучаваше с невероятните си тъмни очи. Знаеше, че е буден. В първия миг, когато влезе в салона, не беше го разбрала, но го усети много скоро след това. Целувките на среднощния спящ посетител винаги я караха да се чувства в безопасност. Но тази нощ дори и първата целувка на Саймън нямаше нищо общо с безопасността и я бе накарала да пламне.

Бри огледа стаята за последен път и после пристъпи боса към Саймън. Погледът ѝ огледа врата, устните, косата, раменете му. Спря се навсякъде, с изключение на очите.

— Хайде, обич моя. Погрижих се за огъня и стаята е както си беше. Няма причини да се опасяваш утре, че нещо се е случило. Хвани се за ръката ми и аз ще те заведа до леглото.

Той не беше помръднал, а и погледът му не се бе отместил от лицето ѝ. Не можеше да разбере какво прави тя, но явно усещаше колко ужасно е притеснена. „Моля те, Саймън! Моля те, престори се като мен...“

Ако се замислеше, той сигурно щеше да разбере, че и за двамата ще бъде несравнимо по-лесно, ако се правят, че нищо не се е случило. Други любовници не можеха. Но те, да. Реалният му проблем с ходенето насън го правеше възможно. Джекил не помнеше какво е правил Хайд. Тя се държеше с него, като че ли е сигурна, че спи. Той трябваше само да се подчини и на сутринта всичко щеше да си е както преди.

„Хайде, Ренод, идеята ти е необмислена, странна и глупава.“ Но не е така, каза си тя гневно. Утре сутринта всичко ще си е както преди. Светът не се бе променил от това, че са се любили. Освен това, тя скоро щеше да си тръгне. Това, че се бе влюбила, не беше причина да счита, че и той изпитва същите чувства. Представи си как той държи лекция, че не се интересува от постоянна връзка. Беше чувала това преди. И ако сърцето я заболеше, Бри си знаеше, че сама си го е търсила. Но, проклет да си Саймън, ако ми кажеш, че за теб не съм нищо повече от една кратка и приятна среща.

Това не бива да се случва. Може идеята да бе странна и необмислена, но щеше да спести нараняването и на двама им.

— Почакай, Саймън. Забравих да загася настолната лампа. Освен това ще загася и в коридора, така че ще трябва да изкачваме стълбите на тъмно.

Докато се въртеше наоколо и гасеше осветлението, Бри с голямо облекчение видя, че Саймън се изправя. Взе дрехите в едната ръка, а с другата го хвана и помисли, че почти е успяла. Само трябваше да го накара да тръгне нагоре.

Само че много рано се зарадва. Вместо да се подчини безпрекословно, Саймън вдигна ръката ѝ.

— Да се качваме горе, скъпи. Късно е. Ужасно късно...

Палецът му докосна китката ѝ. Там, където биеше пулса.

Като че ли изведнъж разбрал, че тя се страхува, той я пусна.

— Няма от какво да се притесняваш. Сутринта само ще си спомняш, че си спал добре.

Той повдигна брадичката ѝ с пръст. Очите му втренчено огледаха бледото лице. После устните му се приближиха до нейните. Това беше най-добрият начин да я накара да млъкне. Целувката му бе толкова нежна, че тя усети глупави сълзи да пълнят очите ѝ. Тогава той я хвана за ръка и я поведе нагоре по стълбите. Към своята стая. Към своето легло.

— Готово. — Саймън изстиска гъбата и я остави на ваната.

— Добре — каза припряно Джесика. — Мразя баните.

Баща ѝ се засмя и уви с пешкира хлъзгавото малко телце, като едва обръщаше внимание на непрестанното ѝ бърборене. Тя искаше да ѝ прочете приказка преди лягане и той се съгласи. Искаше косата ѝ да порасне дълга като на Бри. Съгласи се и с това. Искаше да спи с фланелката на зелени и червени райета. И с това се съгласи. Ако Джес бе поискала да ѝ свали луната, той щеше да ѝ отговори със същата разсеяност.

Дъщеря му хвърли пешкира и се затича голичка към стаята си. Саймън я последва, подчинен на ритуалите на малкото си момиченце. Само ритуалите на големите момичета го объркваха.

Вече от три ноци насам той изживяваше мечтата на ергена. Секс с жена, която се отдава страстно. Без ограничения, без проблеми. А през деня, дявол да го вземе, дамата се правеше, че нищо не се е

случило. Нямахме по-лесен живот за един мъж... Ако мъжът искаше да си поживее известно време с жена, без да се обвързва, положението беше идеално.

Ако обаче мъжът желаше да нахлузи на пръста на дамата халката, с всичките проблеми, възникващи от подобно обвързване, положението беше наистина тежко.

Саймън потърси сред купчината книги в боядисаната в розово спалня на Джесика, за да намери някоя любима приказка. По някаква случайност ръката му се спря на „Кошмарът в гардероба“.

Ходенето насън винаги е било кошмар за него, но никога като сегашния. Той вече бе осъзнал най-важното. Бри използваше неговия проблем, за да може да го остави... Тя желаше измисления, а не реалния мъж. Искаше връзка, но не желаше обвързване. И за какво ли ѝ е той? Беше човек, който трябва много да се учи, за да може да изразява чувствата си. Човек, който се бе затворил толкова отдавна, че почти не знаеше какво иска една жена от любовните взаимоотношения.

— Татко?

Не че Саймън се боеше от несигурността. Но всеки път, когато обмисляше сериозно проблема, той разбираше, че нещо не е както трябва. Всеки път, когато се опитваше да поговори с нея, погледът ѝ ставаше такъв... Онзи изплашен и паникьосан поглед, който като че ли казваше: „Недей“.

Значи беше изплашена. Саймън можеше да я разбере. Твърде малко проклетите мъже ѝ бяха казвали, че я обичат... И я бяха лъгали. Затова Бри не можеше и не искаше да се доверява.

— Татко!

Често му минаваше мисълта да притисне Бри и да ѝ сипе достатъчно коняк в гърлото, докато я накара да поговорят за всичко. Но това не беше добра идея. Въпреки че поддържането на мита за сомнамбула бе в противоречие с чувството му за чест и морал, подсъзнателно разбираше, че само с думи нямаше да може да я убеди. Ако искаше да спечели доверието на Бри, трябваше да го направи с дела. Трябваше да ѝ покаже, че се променя. Че се развива наравно с нея. Може би преди две вечери бе постъпил малко глупаво, като ѝ занесе букет диви цветя. Или снощи, когато ѝ поднесе бебешки крем...

Но имаше чувството, че е налучкал пътя. Инстинктивно чувстваше, че най-силното му оръжие са нощите. Защото в тъмнината всички окови падаха. Бри бе по-безпомощна... И по-честна. Всяка нощ бе изгаряща и незабравима експлозия на желаниа и чувства. Как би могла да му се отдава толкова пълно, ако не го обича? Та тя му предлагаше душата си.

И той на нея също. Не можеше да си позволи да загуби това циганче. Не искаше да я скована, да я върже, да промени свободния ѝ дух. Само искаше да обича и пази онова крехко и особено нещо, което беше Бри. Тя беше най-хубавото, което някога му се бе случвало. Не можеше да я остави да си отиде. Трябва ми още време — казваше си Саймън. Просто му трябваше още време... Една възглавница го удари по главата и почти го извади от равновесие. Той стреснато извърна глава, но друга възглавница го удари в лицето.

— Татко! Какво си се отнесъл? Ти изобщо не ме слушаш!

Хлапето му, скачащо с всички сили върху матрака, облечено в смешната фланелка, беше право. Не я слушаше. Но сега разбираше обичта си към нея по друг начин, благодарение на Бри. Обичта винаги е сериозна. Но когато даваш обич, ти получаваш още повече. И най-голямото постижение в обичта е свободата и споделената радост.

Той бавно се изправи със сериозно лице и вдигна едната от възглавниците. Педантично като съдия започна лекцията си.

— Много е лошо да хвърляш възглавници. Много лошо.

Нещо в израза на лицето му изглежда ѝ направи впечатление, защото очичките ѝ блеснаха.

— Така ли?

— Точно така. Всички необмислени игри и лудории, обикновено завършват неприятности. Аз се боя, че на теб ти трябва един хубав урок, Джес. Много хубав! — Когато я замери с възглавницата, тя започна да се смее весело.

След няколко минути Бри, която идваше откъм банята долу, чу невероятния шум — викове, смях, крясъци. Изкачи стълбите през две стъпала и изтича по коридора. Спря като вкаменена пред стаята на Джесика. Цялата стая бе изпълнена с хвърчаща перушина. Полюлеят се люшкеше, чаршафите бяха на пода, навсякъде имаше разхвърляни играчки. Джес се беше свила в единия край на леглото, Саймън се бе

опънал в другия и двамата се заливаха от смях, като се сочеха взаимно. Сърцето ѝ трепна.

Кортланд, Кортланд, не можеш да си представиш колко много те обичам — каза си тя.

В този миг връзката между баща и дъщеря се засилваше още повече. Бри не искаше да им пречи. Тръгна да се оттегля на пръсти, но вече бе късно. Два чифта ужасно виновни тъмносиви очи я зърнаха едновременно.

— Уха — преглътна Джесика и се извърна към баща си. — Май загази и ей сега ще си получиш заслуженото, татко.

Бри постави ръце на кръста си и направи най-ядосаната физиономия, на която бе способна.

— Срамота! Безобразие! Някой от вас двамата представя ли си колко време ще отнеме почистването на това? Никога не съм виждала по-голяма бъркотия...

Една възглавница прелетя през стаята, разпръсквайки перушина, и се плъосна върху лицето ѝ. Без съмнение бе хвърлена от почти двуметровия дявол, седящ върху леглото.

В единадесет вечерта почти двуметровият дявол се появи до нейното легло. Беше се молила да не дойде, но знаеше, че ще се яви. Затова Бри се бе облякла за лягане със сутиен, бикини и дълга до земята нощница, закопчана до брадичката.

В тъмната ѝ стая нямаше нито перушина, нито светлина, нито радостен смях. Но изведнъж забеляза, че той е донесъл играчка. Чу как оставя нещо на масичката, но докато не го пусна да свири, не бе разбрала, че това е касетофон.

Той хвана ръцете ѝ и я измъкна от леглото, още преди тя да разпознае музиката. Когато позна мелодията, ѝ се стори, че пристъпва по плъзгав лед и ей сега ще падне. Мелодията се чуваше тихо, но ясно и чувствените звуци не можеха да бъдат сбъркани. Това бе музиката от филма „Мръсни танци“.

Той вдигна ръцете ѝ да го прегърне и я привлече към себе си. Първоначално тя се държеше стегнато и се дърпаше, но и преди се бе опитвала и не бе успявала. Особено със Саймън. Той я завъртя в тъмнината, като почти танцуваше, почти правеше любовни движения с тялото си в ритъма на чувствената музика. Беше мечтала за това. Да

танцува така. Не със сомнамбул. Не и с официалния Кортланд. А със съчетанието от двамата. С човека, който той би могъл да бъде.

След време дългата нощница падна на пода. Сутиенът и бикините я последваха. Продължиха да танцуват.

Когато я положи върху леглото, Бри се притисна до него здраво и отчаяно. Всеки звук и усещане в тъмнината носеха неговото име. Никога нямаше да може да забрави дългите му бедра, хлъзгави от потта и натежали от страст, замайващия му аромат. Той я облада — нейният призрачен любим. Силно, безкрайно изкусително и с обич. Заедно достигнаха до върха. Само мигове след това, докато лежеше разтреперана и удовлетворена в прегръдките му, тя усети, как той я докосва по бузата и чу хрипливия му шепот:

— Бри...

Всяка вечер по някое време той се опитваше. И всяка вечер нейният отговор беше един и същ:

— Шшшт — прошепна и го целуна. Щом не можеше да му откаже леглото си, тя не желаше нищо повече от това. Не му позволяваше никакви думи, никакви обяснения в любов.

Тази нощ обаче я заболя... Не би желала да постъпва така спрямо Саймън и знаеше, че той не може да я разбере. Но той не бе преживял нейното минало. С онзи стар и познат шаблон на грешки. Всеки път, всеки проклет път, тя бе бъркала нуждата с любовта.

Саймън се променяше пред очите ѝ. Откриваше отново смеха, живота, чувствата. Това я разстройваше. С всеки изминат ден, а сега вече и с всяка изминала нощ, Саймън щеше да разбира онова, което тя вече знаеше — че колкото повече той се променя, толкова по-малко ще му е нужна тя.

— Сигурна ли си, че ще изглеждам красива?

— Съвсем, особено ако престанеш да се въртиш. — На Бри ѝ беше трудно да говори с гребена между зъбите. Още по-трудно бе да сплете буйната коса на Джесика на френска плитка в този ветровит следобед. Като коленичи върху каменния парапет, Бри натопи гребена в чашата с вода, намокри косата и започна да я сплита.

— Колко точно време ще трябва, за да стана красива?

— Този въпрос, мила, жените го задават откак свят светува, но в твоя случай няма да е много.

— Струва ми се вечно — каза разочаровано Джесика.

Бри не си позволи да се засмее. Щеше да изпусне кичура.

Сплитането на меката коса на четиригодишното момиченце можеше да се направи само с много обич. Тя мокреше и сплиташе, докато пръстите ѝ изтръпнаха, но ѝ бе приятно.

Тази сутрин бе спасила отчаяния Саймън, когато екранът на компютъра му загасна. Той беше толкова нещастен, когато бе натиснал неправилния бутон.

— Ти беше казала... — гледаше я той учудено. — Когато дойде тук, ти се закле, че не разбираш нищо от бизнес.

А тя само му се усмихна.

Още една приятна болка. Тя си ги събираше — всеки миг, всеки спомен, всяка картина. Отчаянието щеше да дойде после. Но тя отказваше да се предаде. Не мислеше за тръгването си. Искаше да се наслади на всеки миг, който ѝ оставаше, с тях.

Тежки облаци покриваха яркосиньото небе. Слънцето гореше като огън, после задуха вятър, а във въздуха се усещаше напрежение. Тревата се накъдри от вятъра. Хълмовете в далечината бяха оцветени в бронзово и синьо. Такъв простор. Такава свобода. Простор за душата и свобода за една жена — да живее, да работи и да се развива по свой собствен начин.

Как би могла да си отидеш оттук, Ренод? Как би могла да го оставиш? — въздъхна тя. Нямаше лесни отговори.

— Бри, ама аз вече седя милион часове. Не е ли готово?

— Ей, това същото дете ли е, дете ме молеше да му направя прическа? — „Как би могла да я напуснеш?“ — Почакай още само шест секунди, скъпа. Честна дума, работя колкото мога по-бързо.

— Ох, не.

— Ох, не какво?

— Ох, не! Това е мама. Дошла е да ме вземе, Бри.

Бри хвана с ластик плитката на Джесика и се изправи. Видя, че се приближава една бяла кола, но беше сигурна, че Джесика се е заблудила.

— Не може да е майка ти, глупаче. Тя ще дойде чак след четири дни. Пък и не се е обадила. Дори и да се е върнала по-рано от почивка,

тя щеше да се обади...

Гласът ѝ трепна. В гърлото ѝ застана буца, голяма като скала, когато високата блондинка излезе от колата.

Не още. Моля те, Лиз. Трябват ми само още няколко дни. Не може да си дошла вече — помоли се наум Бри.

Но когато жената извика: „Сладурче!“, вече нямаше съмнение. Две ужасяващи секунди, докато Джес се криеше зад Бри, като че ли с колебание. Но после дребосъчето се втурна по стълбите и веднага прегърна майка си. Бри изведнъж се почувства недобре облечена и твърде ниска. Лиз бе висока, стройна и фина. Беше облечена в кремава блуза и светлокафяви джинси, малко поизмачкани от пътуването, но ѝ стояха добре. „Големи пари“ — помисли горчиво Бри. Може би не бяха на Лиз, но тя приличаше на богаташка — с позата си, с чертите на лицето, с грацията. „Поне да си беше обула обувки, Ренод.“ Минаха минути, преди Лиз да вдигне очи и да я забележи.

— Мамо, това е Бри.

— И аз предположих, че е тя. — Лиз приближи с протегнатата ръка. — Саймън ми каза за теб. Радвам се да се запознаем.

Нито външният и вид, нито класическата красота можеха да скрият влажните длани и треперещите пръсти. Лиз беше притеснена и нервна. Отблизо Бри видя прикритото напрежение и треперенето на устните, които се опитваха да се усмихнат.

Бри веднага се досети кой ще трябва да бъде успокояван. И нямаше никакво значение, че е боса.

Не може ли в този живот да има нещо лесно? — запита се тя. Никога не си бе представяла, че ще изпита топли чувства към Лиз. Заради Джес, Бри бе готова да обвинява Лиз, но съчувстваше на Саймън. Той е бил нужен на Лиз, тя го бе използвала и изхвърлила. Бри доста пъти си бе мислила как ще изхвърли тази дама.

Само че нямаше да се получи точно така. Това не беше никаква студена използвачка, а една висока и стройна бездомница... Бри много добре знаеше какво означава идването на Лиз. Последно отброяване на времето за собственото ѝ отпътуване, на времето, което ѝ остава със Саймън и Джес. Но не можеше да обвинява тази жена за собствените си проблеми.

— Влез вътре — покани я Бри и я поведе към вратата. — Аз ще намеря Саймън.

— Той може да се ядоса. Трябваше да се обадя...

— Няма да се ядоса — твърдо отвърна Бри.

— Няма да ви преча дълго...

Бри усети как в нея се надига съчувствие.

— Ти не пречиш на никого. Ние всички те очаквахме с нетърпение. Сигурно си ожадняла. Ще ти донеса чай с лед.

Саймън изглежда бе чул шума във входното антре, защото се показа от вратата на канцеларията си с озадачено лице.

— Бри... — Той се спря напред думата, когато видя бившата си жена.

Лиз се спря притеснена.

— Здравей, Саймън.

— Лиз.

— Прекъснах почивката си. Не можех да понеса да не видя Джес и си помислих, че е по-добре да поговорим.

— Тъкмо навреме — съгласи се Саймън и погледна Бри. Бри имаше странното чувство, че той иска да успокои нея, а да остави бившата си съпруга като неканена гостенка в коридора. Тук ставаше нещо, което тя не можеше да разбере, но нямаше време за обмисляне.

— Какво ще кажете да ви донеса нещо за пиене. Освен това съм сигурна, че Джес умира да покаже на майка си къщата. Може би след това вие двамата ще можете да си поговорите насаме, докато аз и Джесика се мотаем в кухнята.

След половин час Бри постави Джесика върху един стол да мие салатата в мивката. За малката беше любимо занимание да приготвя салатата, а Бри в това време да измисля какво да поднесе като ядене към нея. Дали да приготви шницел и спагети? Има ли време да направи кейк по луизиански? Дали съществува книга, в която да пише как се посреща бивша съпруга? Тя погледна към Джесика, която бързо късаше листата и ги миеше. Горкото дете бе притеснено. То бутна с мокро пръстче очилата си и погледна към вратата. Джес знаеше, че родителите й разговарят и че майка й е дошла да я вземе.

Бри изправи рамене, но не можа да каже нищо.

Следобед така се заоблачи, че в кухнята стана почти тъмно. Бри бе запалила лампата, когато Лиз влезе с бледо като хартия лице. Веднага отиде при Джесика и я прегърна.

— Ей, сладуранче, татко ти ми каза, че сте прекарали чудесно. Харесва ли ти тук?

— Страшно, мамо.

Лиз се усмихна, но Бри забеляза мъката ѝ.

— Татко ти мисли, че ти можеш да останеш при него.

— Да!

— Това е чудесно — каза Лиз с привидна веселост. — Ако искаш, можеш да останеш с татко си. Засега. Не завинаги, но засега. Става ли, миличко?

Изглежда Джес очакваше да чуе точно това, но въпреки всичко, погледна отчаяно към Бри. Ето защо са говорили толкова дълго. Саймън се е борил за дъщеря си. И е искал да го сподели и с нея. Затова я беше погледнал така в началото.

— Ако мислиш, че ми е лесно да я оставя, лъжеш се.

Бри замаяна осъзна, че Джес бе избягала от кухнята и тя е останала насаме с бившата съпруга на Саймън.

— Лиз, аз никога не съм се съмнявала, че ти обичаш Джес — каза тя предпазливо.

Лиз гледаше през прозореца с тъжни сухи очи.

— Тя винаги е била духовно свързана със Саймън. Когато беше бебе, щом Саймън влезеше в стаята, тя преставаше да плаче. Преди около шест месеца ме събуди посред нощ и ме накара да му се обадя. Беше преживял автомобилна катастрофа. Не беше ранен, но тя беше усетила. А пък преди няколко седмици, когато си науми, че иска да бъде със Саймън. — Лиз поклати глава. — Изобщо не знам какво да правя. Как е възможно едно четиригодишно дете да бъде толкова упорито? И ако тя наистина иска да живее с баща си, а не с мен...

— Мисля, че не е нужно да се чувстваш виновна — тихо каза Бри. — Когато бях малка, аз също много пъти се обръщах към баща си. И не по-малко към майка си. Може би Джес сега е в такъв период, когато има нужда от Саймън, но това не означава, че тя те обича по-малко.

Лиз обхвана с ръце раменете си.

— Мислиш ли?

— Сигурна съм.

— Толкова много съм се страхувала, че съм постъпила погрешно. Че не съм добра майка.

— Глупости, Лиз. Погледни я. Тя е умна, весела, здрава и интелигентна. И има толкова голямо сърце, че може да побере цялата земя. Как може лоша майка да възпита толкова дете?

— Бри. — Сега в очите ѝ имаше друго изражение.

— Какво?

— Никак не е трудно да разбере, защо дъщеря ми мисли, че ти си нещо по-особено. — Лиз разсеяно вдигна капака на тенджерата върху печката. — Саймън също. Не знам какво си направила, но той е съвършено различен човек.

— Различен?

— Никога не сме разговаряли с него както днес. Обикновено приключваме с въпроса бързо, после той ме пита имам ли нужда от пари и това е. Разговаряме като чужди. — Бри не знаеше какво да каже. — Когато бяхме женени, не беше много по-различно — продължи Лиз. — Той беше добър с мен. Винаги е бил внимателен. Когато се запознахме, се влюбих до полуда в него. Той беше красив и сигурен. И нямаше нещо, с което да не може да се справи. Никога не бях виждала толкова силен човек. Знаех, че е мълчалив, но мислех, че с времето ще стане по-близък с мен. — Тя поклати глава. — Не успях да го трогна. Дори и с онова, което имаше значение за него. А ти си успяла.

— Лиз...

— Да, знам. Това е странен разговор. Не е онова, което си очаквала от една бивша съпруга. Но аз знам по-добре от всеки друг, че той има нужда от теб. — Лиз се усмихна и смени темата. — Май че идва буря. Трябва да тръгвам, но искам преди това да се видя с Джес за още няколко минути.

Останала сама, Бри изведнъж се развихри из кухнята. Бързаше да приготви салатата, да свари вода за спагетите, да изпържи шницели за цяла армия. Думите на Лиз звъняха в главата ѝ. „Аз никога не съм успяла да го трогна. А ти успя. Той има нужда от теб.“

Навън черните облаци надвисваха все по-ниско, но още не валеше. Ярکو осветената кухня започна да се изпълва с вкусни аромати, но Бри продължаваше да се чувства неспокойна. Искаше ѝ се да вярва в думите на Лиз. Толкова много искаше, дявол да го вземе. Само че на този свят нямаше друга дума, която да ѝ бе създала повече неприятности от „искам“.

Истината бе пред очите ѝ. Сега Саймън се чувстваше добре. През изминалите няколко седмици той бе преосмислил приоритетите си и бе започнал да променя начина си на живот. Един от примерите бе как прекарваше нощите. Друга явна промяна бе неговият смях през деня. А днес се бе борил да получи възможност да живее с Джес още известно време.

Ти не си нужна на Саймън, Ренод. За нищо. Не му трябваш повече — мислеше си тя.

Докато не вдигна поглед от печката, Бри не бе осъзнала, че той е застанал до вратата. Видът му само подсили убеждението ѝ. Саймън наистина се бе променил. Когато го видя за пръв път, погледът му беше твърд като стомана. Походката, движенията, говорът му бяха подчинени на самодисциплината. Сега онази твърдост я нямаше. Бе заменена с нещо друго. Той живееше. Беше жизнен и привлекателен, пълен с енергия и една нова решителност, която личеше в погледа му. Когато се насочи към нея, изглеждаше готов да помести планини. В този момент тя не можеше да се досети, че планината, която има намерение да помести, е самата тя.

— Тръгна ли си Лиз? — попита тя.

— Да. А пък аз те гледам от десет минути как летиш из кухнята. Да не би да трябва да изхранваме американската армия? — попита той закачливо.

— Може малко да съм прекарила с количествата... — Тя затаи дъх, когато ръцете му обвиха раменете ѝ. За съжаление, той познаваше тялото ѝ по-добре от самата нея. Инстинктивно намираще напрегнатите мускули на врата ѝ.

— Ти си изтощена. Както и може да се очаква. Цял ден се грижиш за някого — за мен, за Джес. И доколкото разбрах, си дала и на Лиз една доза от грижливостта си. — Той отметна косата ѝ, за да може да масажира по-добре мускулите на раменете. — Трябва да си поговорим с теб, Ренод.

— Да говорим? — Докосването не ѝ позволяваше да мисли. Гласът му бе хриплив и нисък и дразнеше всеки, неин нерв с обещания, в които толкова ѝ се искаше да вярва.

— Ти си много умела, когато трябва да се грижиш за някого. Но никак не можеш да разговаряш. Веднъж ми чете лекция по този въпрос, но кой знае защо сама забравяш да ползваш същото лекарство.

— Саймън...

— След вечеря, щом Джесика заспи, ще си поговорим. За теб и за онова, което ти желаеш. Аз ще донеса бутилка вино в стаята в кулата. Там ние се разбираме прекрасно, Бри. И ако е необходимо, ще изпиеш цяла бутилка, но ще ми кажеш от какво се страхуваш.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. „Там ние се разбираме прекрасно, Бри.“ Значи играта свърши. Не може повече да се преструва. Знаеше, че той няма да позволи това да трае вечно, но не беше сигурна дали чувства повече облекчение, или... страх... Изведнъж пръстите ѝ изстинаха и по гърба ѝ полазиха тръпки. Страхуваше се... Не от предстоящия разговор със Саймън. Някакво предчувствие я изгаряше отвътре.

— Саймън, къде е Джесика?

Той стисна раменете ѝ и гласът му стана нетърпелив.

— Беше горе с майка си, докато Лиз си тръгне. Сигурно е още там. По дяволите, Бри, престани. Оставях те на мира, защото мислех, че ти е нужно време, защото смятах, че трябва да се научиш да ми имаш доверие. Но това отиде вече много далеч. Ще разговаряме. Никакви извинения.

Бри се обърна в ръцете му. От ума не ѝ излизаше онзи бърз и отчаян поглед в очите на Джес, когато детето бе говорило с Лиз.

— Мисля, че трябва да я потърсим.

— Защо?

Не можеше да му отговори по-успокоително:

— Защото имам чувството, че нещо не е наред.

Видя как погледът на Саймън трепна и тялото му се стегна. Той помисли, че го пъди от себе си. Помисли, че иска да избегне искрения разговор. Да избяга от него.

— Не се измъквам — настоя тя. — Моля ти се, Саймън. Потърси я!

Саймън се подчини, но в началото с нежелание. Само че скоро и двамата разбраха, че Джесика наистина не беше горе. Нито на третия етаж. Нито някъде из къщата.

Когато се срещнаха отново в антрето, дъждът вече удряше прозорците. Първата светкавица освети небосклона. Бри си спомняше много добре как бурята обхваща тези земи. Докато мигнеш с очи, може да стане съвсем тъмно. Може всичко да се наводни за броени минути.

В „Прокълнатите земи“ няма безопасно място. Особено пък за малко момиченце сред буря.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Няма причини да се тревожиш толкова, Бри. Тя не е изчезнала от повече от десет минути, пък и има само едно място, където би могла да отиде. — Саймън облече жълтата мушама, пъхна в джоба си фенер и грабна едно одеяло.

— В нейното скривалище. — Бри се тюхкаше около него. — Саймън, не разбирам. Тя искаше да остане с теб. И точно така стана. Не виждам смисъл... Защо ще бяга и ще се крие?

— И аз не знам, но ще разберем. С колата ще стигна до там и обратно за няколко минути.

— Искам да дойда с теб...

— Не — твърдо каза той. — Тя може да е навън само от няколко минути и ако я е хванал дъждът наблизко, би могла да се върне. Някой от нас трябва да остане.

— Ами ако не е тръгнала към скривалището. Ако...

— Бри. — Дланите на Саймън обхванаха лицето ѝ и я накараха да застане неподвижна. Очите му бяха черни като влажни камъни и блестящи от чувства. — Ако тя се е загубила, аз ще я намеря. Ако ти се беше загубила, щях да намеря и теб. В това няма нищо сложно.

Когато той излезе, Бри свали изгорялата вечеря от печката. Събра одеяла за цял батальон бездомници и запали всички лампи на долния етаж. Това ѝ отне няколко минути.

Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака. Бурята се засили и стана студено. Вятърът свиреше във всяка цепнатина на старата къща и удряше като с метални игли по прозорците.

Минаха двадесет минути. Тридесет минути. Четиридесет и пет.

Саймън бе останал спокоен и сигурен. Беше казал, че ще я намери. Бри знаеше, че е така. Той каза, че и теб ще открие, Ренод — рече си тя. Обхвана раменете си с ръце. Още си спомняше тъмния му блестящ поглед. Беше го виждала и преди и знаеше, че това е страст. Силна страст, но не и друго. В онзи миг, в коридора, желанието бе последното нещо, за което той би могъл да помисли. Изразът на очите

му бе невероятен, прекрасен и опасен като... любов. Истинска любов. А и разговорът, който той започна в кухнята, бе не по-малко тревожен. „Ами ако си се лъгала, Бри? Ами ако...“

Нямаше време да мисли. Светлините на колата се отразиха в прозорците. Изтича до входа. По мушамата на Саймън течеха потоци, когато измъкваше от колата увит в одеяло товар.

— Тя добре ли е? — Извика Бри.

— Малко мокра, мъничко изгладняла, но нищо й няма. — Косата беше прилепнала към главата и водата се стичаше по лицето му, когато влезе вътре с Джес.

Бри отметна одеялото и видя виновните очи на хлапето, изцапаните с кал бузки и увисналата мокра плитка.

— Счупих си очилата, Бри. — Гласчето й звучеше виновно.

— Очилата се поправят, миличко. Единственото, което е важно сега, е, че ти си добре.

Щом Саймън съблече мушамата, се наведе до Бри и двата чифта ръце свалиха мокрите дрехи на Джес. Тя бе измръзнала, но по време на светкавичната буря не беше добре да я къпят. Саймън я занесе горе и й облече нощница. Бри я уви с одеяло и Саймън я вдигна на ръце. Тримата отидоха в кухнята. Джесика, седнала в скута на баща си, изяде всичко, което бе останало неизгоряло от огромното количество храна. Бри приготви чиния и за Саймън. Донесе му суха блуза и пешкир. Изглеждаше измръзнал и тя му наля малко уиски. А после огледа кухнята. За последните два часа тя се бе превърнала в нещо като бойно поле.

— Мама каза, че мога да остана засега. Засега, татко. Знаеш ли какво означава това?

— Не, миличко. Трябва ти да ми кажеш.

— Значи, че не може да остана да живея при теб. Засега никога не означава дълго време. Както, когато карам колело. Тя казва „засега“, Това значи да се прибера преди вечеря. — Джесика отпи от млякото. — Татко, трябва да ме изслушаш.

— Слушам те.

— Аз не исках да те плаша. Не исках да те разсърдя. И не съм избягала. Само исках да отида някъде, докато мама си тръгне, за да не трябва и аз да отивам с нея и да те изоставя. Само че започна да вали и да гърми и аз се скрих. Но не се криех от теб. Не ми се сърди...

— Аз не ти се сърдя, миличко.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Тогава може ли да поговорим за нещо друго?

— За каквото поискаш. — Саймън изтри следите от мляко около устата ѝ.

— Гледай, татко, аз съм го измислила. Ти ще се ожениш за Бри и тогава ние всички можем да си живеем тук. Като семейство. И мама може да дойде да живее с нас. Имаме много стаи. Имаме стаи за всички.

Бри усети как сапунът се изплъзва от ръката ѝ. А Джесика продължаваше да говори.

— Това е хубава къща. Всички са весели тук. Ти, аз, Бри. Ние сме щастливи. Тази къща ни трябва, татко.

Саймън спокойно поднесе още една лъжица храна към устата на дъщеря си.

— В началото си мислех, че тази идея е глупава, но май вече започвам да мисля като теб. Ако ти харесва, ние ще задържим тази къща, миличко. Става ли?

— Става.

— Но майка ти и аз вече не живеем заедно. Това не може да се поправи, Джес.

— Добре.

— И освен това трябва да се разберем по един въпрос. Ти се тревожиш, ако мама е тъжна. Тревожиш се и когато мислиш, че аз съм тъжен. Искам да се опиташ да разбереш, че ние сме възрастни хора. Възрастните сами се грижат за себе си. Ти не бива да се тревожиш за нас.

— Добре.

Водата в мивката бе започнала да прелива. Бри бързо измъкна запушалката и грабна пешкира. Сърцето ѝ биеше силно. Това, каза си тя, е защото той се държи толкова хубаво с Джес. Бе изоставил менторския тон и говореше с нея спокойно. Пък и Саймън никога не би обещал на Джес нещо, което не може да изпълни.

— Добре — отговори Джес, този път на някакви думи, които Бри не беше чула. — Ами какво ще стане...

Гласът на Саймън стана по-тих и едва се чуваше.

— Аз те обичам, Джес. Можеш да си сигурна в това до края на живота си. Аз никога няма да престана да те обичам. Но обичта между възрастните е нещо различно. Аз не мога да накарам Бри да остане, скъпа. Особено, ако тя не иска.

— Но...

Светлината в кухнята изведнъж примигна и после стана съвсем тъмно. Токът спря. Отговорът на Саймън може би не беше твърде ясен за детето. Бри стоеше като вкаменена.

Само че Джесика извика възбудено:

— Уха! Това е чудесно!

В десет и половина вечерта Бри вдигна косата си с фиби и се потопи във ваната. Водата беше топла и ароматна. Облегна глава на перваза на ваната и затвори очи. Беше невероятен ден, започнал с изненадата от пристигането на Лиз и продължил с изчезването на Джес. Спирането на тока само увеличи неразборията. Бурята бе спряла малко след вечеря, но токът дойде едва преди час. Саймън бе сложил Джесика да спи по-късно. Никой от тях не се тревожеше вече за малкото ѝ приключение по време на бурята. Тя си игра, тичайки с фенер из къщата, крещя победно, когато светнаха лампите, и мърмори, когато Саймън настоя, че е време да си ляга.

И въпреки че протестираше, малката заспа моментално.

Бри се усмихна и се наслади на ароматната пара. Чувстваше се не по-малко изтощена от Джес, преди да влезе в банята. Но топлата вода, макар и бавно, извърши чудо. Сега се чувстваше лека, затоплена и мускулите ѝ постепенно се отпускаха. Сърцето ѝ вече не биеше като камбана. Умът ѝ се бе освободил от тревогите и можеше да се съсредоточи върху онова, за което ѝ се искаше да помисли цял ден. Саймън.

Толкова лесно е, помисли тя, едно човешко същество да се загуби. Човек би могъл да се изгуби физически, както Джесика тази вечер в „Прокълнатите земи“. Или да бъде емоционално объркан като Саймън, когато се запозна с него — ходещ насън, несъзнаващ самотността си, освен на някакво дълбоко първично ниво. Или пък жената, промърмори Бри. Би могла да е толкова изплашена и наранена, че да загуби вярата в себе си.

Спомни си онази първа нощ, когато Саймън се вмъкна в леглото ѝ. Как се бе почувствала заплашена. Колко трудно го бе накарала да промени начина си на живот. Спомни си как се отнасяха един към друг в леглото — не само със страст, но и с желание за взаимно удовлетворение. И тихия му глас, когато обясняваше на Джесика как не може да я накара да остане.

Саймън я обичаше. Само пълен глупак би могъл да оцени действията му по друг начин.

И мисля, че тази пълна глупачка вече достатъчно е стояла във ваната, нали, Ренод? — запита се тя.

Бри се изправи, дръпна запушалката и взе хавлията. Крайниците ѝ все още не бяха отпуснати напълно, но вече се движеше бързо. Тя избърса краката си, после тялото. Дебелата тъкан се закачи на закопчалката на гердана. Бри много рядко сваляше своя талисман, дори и когато се къпеше. Суеверието, че този „марон“ винаги ще я пази, ѝ бе насадено от дете.

Сега обаче го свали от врата си и го остави на мивката.

С все още леко влажно тяло тя свали фибите. Косата ѝ падна бавно надолу по голия гръб. Внимателно прибра хавлията и отвори вратата.

На втория етаж не се чуваше никакъв звук. Въздухът беше хладен. Стаята на Джесика бе затворена; но в другия край на коридора вратата на спалнята на Саймън бе леко откряната. Блед лъч светлина проникваше в коридора. Той вероятно чете, помисли си тя и усети как кожата ѝ настръхва от напрежение.

Сигурна беше в чувствата си към Саймън, но не и в плановете си. Целият ѝ живот досега бе пълен провал, особено що се отнасяше до чувствата. Сега обаче беше различно. То бе заради Саймън, а той смяташе, че тя не иска да бъде искрена спрямо него.

Истината, която тя отдавна отбягваше обаче, бе, че истинският сомнамбул, изгубената душа, е тя самата. Защото се боеше да се довери, боеше се да повярва в истински отдадения мъж, дори и след като вече го бе намерила.

Бри реши да му го каже. Беше важно. Искаше да открие сърцето си. Да му го даде така, както Саймън би желал.

Тя въздъхна дълбоко. Стълбището, водещо към нейната стая, беше отдясно на банята. Тя го отмина и продължи напред.

Седнал в края на леглото, Саймън събу първо единия чорап, после — другия. Очите му бяха пълни с умора. Беше неспокоен и напрегнат. Не можеше да се съсредоточи за предстоящия разговор с Бри. Той трябваше да се състои. Тази вечер. Но преди това, помисли си той, трябва за малко да полегне, за да си почине. Разговорът с циганчето трябваше да бъде проведен фино — с разбиране и търпение. Но тъкмо сега имаше желание да ѝ нахлузи една халка на пръста и да я залепи там завинаги, без да му пука за някакъв си финес.

Мрачно захвърли чорапите в ъгъла и измъкна ризата от панталона си. Тъкмо посягаше да разкопчее първото копче, когато пред очите му се появи видение.

Разбира се, че беше изморен. Естествено, че мислеше само за Бри. Никакво съмнение нямаше, че подсъзнанието му бе малко възбудено след залез, но и когато се бе чувствал най-зле, Саймън не бе виждал призраци.

Посегна зад себе си. Пръстите му докоснаха книгата, която беше приготвил да чете, докато си почива. После потърси по-нататък и намери очилата си. Бързо ги сложи на очите си.

Тя още беше там. Все още стоеше гола в рамката на вратата. Нимфа, излязла от мъжкото въображение, с богата черна коса, падаща до гърдите, и с блестяща кожа. По тъмното триъгълниче между бедрата още блестяха капчици вода, а погледът ѝ беше... втренчен, топъл, изгарящ...

Ако затрепери още по-силно, помисли той, нищо чудно и да се разболее. Забрави, че понякога ѝ се е ядосвал.

— Бри, скъпа...

Тя не отговори. Поне не каза нито дума. Мълчаливо пресече стаята ѝ махна очилата от очите му.

Очилата бяха поставени на нощното шкафче, а книгата падна на пода. Той чу звука от падането, но не му обърна внимание. Малките бели ръце докоснаха гърдите му, отстранявайки копчетата по пътя си. Третото се оплете в илика. Тя го дръпна и то изхвърча настрани, като удари абажура на нощната лампа. Изкусителката изобщо не му обърна внимание. Саймън помисли, че не би усетила даже и земетресение.

Бри бе съсредоточена, напълно сериозна и решена... Да му достави удоволствие. Това се четеше в очите ѝ.

— Мила, не е необходимо...

Каdifените пръсти бавно погалиха устните му, с желание да замълчи. Намекът ѝ бе ясен. Може и да не беше необходимо да го прави, но тя го искаше. Сега за втори път тя мълчеше.

Саймън едва ли би могъл да не забележи разликата. През всяка друга нощ Бри говореше. Опитваше с думите си да превърне любовната им игра във въображаемо действие. От известно време бе разбрал, че чрез думите тя упорито се защитаваше. Но не и тази нощ. Бри се вмъкна в леглото до него. В очите ѝ имаше нещо открито. Открито, нежно и смело. Като се изправи на колене, тя съблече ризата му. Сваляше я бавно от раменете му, като трескаво галеше всеки сантиметър от кожата му. И я покриваше с горещи нежни целувки. Любовни целувки.

Саймън искаше да я прегърне, да я притисне... Но откри, че ръцете му са хванати от неразкопчаните копчета на ръкавите, които го държаха като белезници. Тя като че ли не забелязваше, че ръцете му не са свободни, че са неподвижни. Беше твърде заета с устните му.

Това не бе просто целувка. То бе желание, копнеж. Една жена, която се отдава. С горещи и сладки устни целуваше, обещаваше, искаше, вземаше. Малките пръсти се разтвориха, за да задържат главата му неподвижна, докато езикът ѝ проникваше между устните му. Бри почти не дишаше. Той се съмняваше, че тя съзнава, че трепери от страст, че голите ѝ гърди са се прилепили до неговите. Опита да освободи ръцете си и се закле никога в живота си вече да не облича ризи с маншети. Докато Бри е част от живота му.

Тя сигурно не съзнаваше, че сега споделяше страховете си. Те нямаха нищо общо със секса. Ставаше дума за собствената ѝ уязвимост. Независимият ѝ свободен дух имаше смелостта да я води по собствения ѝ път, да поддържа целенасочената ѝ всеотдайна личност и безразсъдния навик да поставя нуждите на всеки друг над своите собствени... Но за Бри бе трудно, много трудно да поеме риска да загуби.

Сега обаче го поемаше. Заради него. Очите ѝ, изпълнени с изгарящи чувства, се разтвориха и той успя да ги разбере.

„Обичам те, Саймън. От цялото си сърце.“

Изглежда тя се досети, че не е освободила ръцете му от маншетите. Или може би го беше намислила предварително, защото на устните ѝ се появи усмивка. Тя бързо откопча упоритите копчета, освободи го от ризата и отново склучи ръце около врата му.

Но Саймън реши, че е време да поеме инициативата. Тя лежеше отгоре му и той леко я повдигна. Нямаше да си прости, ако я засегнеше с нещо, но трябваше да отиде и да затвори вратата. Джес спеше, но така или иначе, стаята ѝ беше в същия коридор. А той не искаше по някаква случайност тази тяхна нощ да бъде прекъсната. И Бри не го искаше. Тя разбра накъде и защо отива той. С прилепени към неговите устни, тя отиде с него да затворят вратата.

Когато я заведе отново в леглото, тя падна с въздишка върху него. Той я притисна умело и се надвеси над ухото ѝ.

— Откога — прошепна хрипливо той. — Откога страдаш от този сомнамбулизъм?

— Много дълго вече, дявол да го вземе, Саймън.

— Това е най-неприятното чувство на света.

— Да.

— Чувстваш, че търсиш... Търсиш нещо твърде важно за себе си. И се боиш, че никога няма да го намериш.

— Да.

— Аз го намерих с теб, Бри. Теб съм те търсел. Обичам те, любима. И няма, никога няма да ти позволя да си отидеш.

— Саймън — изрече тя сериозно. — Ти направи фатални грешки. Ти сам се напъха в капана. Първата ти основна грешка бе, че прибра една изгубена в бурята скитница. Втората бе, че я обикна така, както тя никога не си е представяла, че може да бъде обичана. А когато човек прави такива грешки, той просто е длъжен да си плати цената.

По дяволите, той се усмихваше. По-скоро се хилеше като самодоволен дявол и Бри си помисли, че може би той още не съзнава какво му е приготвила.

Целуваше го с методично внимание, защото Саймън бе човек, който обичаше методичността. После посегна към ципа на панталона му. Бавно го разтвори. После плъзна длани по бедрата му и бутна надолу джинсите и бельото.

— Бри...

Тя го чу. Той я желяеше. Нямаше нужда да го прелъстява. Той вече бе прелъстен. Но тя и не мислеше да го прелъстява. Искаше да го обича. Саймън бе спечелил доверието ѝ. Бе решила да му отвърне със същото. Той притежаваше контрол и самодисциплина. Когато изгубеше и двете, тя щеше да бъде там. За него. С него.

Никой в този дом вече нямаше да се скита самотен ноцем. Тя искаше той да знае това.

Не беше лесно да преодолее контрола и самодисциплината му. Нужно бе голямо търпение и любов. Тя интуитивно намираще местата, където му бе приятно да бъде докоснат. Саймън не ѝ помагаше. На него му бе приятно всичко и я гледаше с тъмен огън в очите. Тя използва ръце, език и тяло, за да му помогне да се отпусне. Усещаше с дланите си всяко негово потрепване. После с езика си... Докато той изруга. На висок глас и на развален френски. Само Господ знаеше откъде бе научил този мръсен израз, при това толкова граматически неправилен. Но тя изведнъж усети, че я вдига и обръща под себе си.

— Трябва да поработя върху езика — промърмори тя.

— После.

— Искам — каза тя страстно. — Искам да се чувстваш обичан.

— Коего ти правиш с опасно умение. Но тъкмо сега мисля, че трябва да се концентрирам изцяло върху теб, обич моя.

Той обви бедрата ѝ около своите и я облада. Тя прие бавното му дълбоко проникване, като мислеше, че познава напълно любовния му плам. Но се лъжеше. Ритъмът беше познат, но много по-дълбок, тъмен и приятен. Като магия. Той я люби дълго, докато я обхвана огромен, изгарящ плам. Докато единственото, което чувстваше, бе, че обича и е обичана.

Издигна се толкова нависоко, че се помисли за изгубена. Но той я намери. Заведе я до дъгата и мечтите. Там, където всяка жена се чувства безкрайно свободна. Където огънят е нежен, а душата блести като сребро... В сърцето на Саймън...

Беше си дошла у дома...

След време Саймън намери сили да загаси лампата. В хладния мрак издърпа завивките, докато двамата се намериха отдолу. Бри не му помогна. Лежеше неподвижно, удовлетворена и наситена и само невероятните ѝ очи блестяха в мрака.

— Можеш ли да си представиш — промърмори тя закачливо, — че това е първата нощ на спокоен сън, откакто те познавам.

— Може би се дължи на въздуха в „Прокълнатите земи“?

— Мисля, че по-скоро е проблем на влюбените в сомнамбул. — Тя се сгуши в него. — Още от самото начало подозирах, че твоят проблем има лесно решение. Жена. Една жена, която да те изморява вечер така, че да нямаш сили да ходиш насън.

— Има ли желаещи?

— Без мен. Ужасно съм изморена.

— Е, тогава мога да потърся някоя друга...

— Само опитай. Ще те хвана, преди да си стигнал до вратата. Ти си мой, скъпи. И не се опитвай да се измъкнеш от обвързване, защото сме с малко различен темперамент и...

— Малко ли? — От известно време той вече знаеше, че е цял кошмар да я държи завита. Когато се надвеси, за да го целуне, завивките отново се смъкнаха на пода. Както винаги.

— Така си мислех в началото... Докато разбрах, че всъщност много си приличаме. И двамата се грижим за другите. И двамата бяхме объркани. А със сърцата си изпитваме еднакви нужди. Да намерим човек, на когото да можем да се доверим. Напълно. Когато да обичаме абсолютно. В когото да се чувстваме толкова сигурни, че да се променяме заедно с него.

— Май отне известно време, докато го разбереш, Ренод.

— Мислех, че ти ще ме изпъдиш.

— Не си много умна.

— Но те намерих, нали?

— Е, да. Значи все пак не си чак толкова глупава.

— По-умна съм от теб, Кортланд — увери го тя. — Аз бях достатъчно разумна, за да те обикна първа.

Той се предаде, като се опитваше пак да я завие. Когато Бри изпаднеше в подобно настроение, имаше само един начин да я накара да замълчи. Тя не изглеждаше изненадана, когато той я прегърна до себе си, нежно притисна ръцете ѝ и се опита, при това с успех, да я целуне нежно.

— Аз като че ли се надявах, че ще искаш да си поговорим за... сватби... бебета... планове...

— Искам! — Боже, тези нейни очи, така изпълнени с любов, го изгаряха. Никога не беше си представял, че толкова много любов може да му принадлежи. На него. — Но после.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.